Capitolul 1

Pauline Dale ştia, chiar înainte de a deschide ochii, că ziua care tocmai începuse va fi una specială şi plină de satisfacţii. Se întoarse pe partea cealaltă, se întinse cu desfătare în pat şi fu cât pe ce să adoarmă din nou. Nu avea de ce să se grăbească. La acest gând, deschise ochii şi faţa i se lărgi într-un zâmbet. Bineînţeles că nu avea de ce să se grăbească.

Era sâmbătă dimineaţa. Nu trebuia să mănânce în grabă, să privească neputincioasă la autobuzele pline ochi trecând prin faţa ei, deşi au roşu la semafor, să meargă la birou, să răpească puţin timp pentru a lua prânzul. Hotărât lucru, nu va mai fi nevoită să facă pentru a nu ştiu câta oară drumul spre casă.

Sâmbătă dimineaţa ! Oare de ce nu e sâmbătă în fiecare zi ? Şi chiar dacă lucrurile ar sta aşa, îşi spuse ea purtată de imaginaţie, tot n-ar fi de-ajuns. îşi dorea mult mai mult - un şir nesfârşit de zile de sâmbătă în care să nu mai aibă de-a face cu viaţa ei de până atunci. Departe de Londra, sub un cer albastru cu marea sau cu pădurea sub ochi. Şi, lucrul cel mai important, un soţ, nu prea bine conturat în mintea ei, dar care era vital în acest tablou al fericirii. Un soţ cu o slujbă, ceva vag, dar suficient de satisfăcător. O slujbă care să-i lase răgazul de a o iubi şi alinta, dar care să-i ofere şi un standard de viaţă diferit de al ei.

Ochii Paulinei erau violeţi. îi făcu mari, punând astfel capăt visului ei nebunesc. Zâmbi, ca şi cum ar fi supravieţuit în acest fel realităţii micului ei apartament din Edgware Road. Era tot

sâmbătă dimineața. Ziua ei de trândăveală pe care o va începe, ca de obicei, cu micul dejun servit în pat.

Se sculă, trase adânc aer în piept şi se uită pe fereastră. Priveliştea nu era prea ademenitoare : de acolo, de sus, nu se zărea decât un bloc de birouri. Dar soarele strălucea, iar peticul de cer pe care-l vedea era albastru. Ce bine ar fi fost ca peisajul să conțină şi câțiva copaci ! Cât vedeai cu ochii, nici urmă de verdeață. Undeva, fructele dădeau în pârg. Vara timpurie o făcea pe Pauline să aibă un dor de ducă aproape dureros. Ar fi vrut să plece cât mai departe de viața ei plată, monotonă.

Nimic nu o împiedica să plece, în afară de faptul că trebuia să-şi câştige existența. Oare câte alte tinere de vârsta ei nu tânjeau după acelaşi lucru ? Adică după libertate. La acest gând, zâmbi din nou. Arătase că e diferită de celelalte tinere pentru că făcuse ceva în privința asta.

In cămăruța care-i servea de bucătărie, se grăbi să pună filtrul de cafea în priză, tigaia pentru prăjit la încins şi laptele la fiert.

In cealaltă cămăruță, care-i servea drept baie, făcu un duş rapid şi se pieptănă. O pocnitură o anunță că ziarul de dimineață fusese pus în cutia poştală. Il luă cu nerăbdare. Avea un motiv special pentru a-l citi în ziua aceea. Dar înainte de a-l deschide, dădu buzna în bucătărie, unde filtrul de cafea făcea un zgomot intens, iar laptele stătea să dea pe dinafară.

Işi aşeză pe o tăviță nişte grepfrut, un ou, pâine, lapte şi miere. Din fericire, nu trebuia să fie atentă la siluetă, pentru că nu-i

pusese probleme până acum.

Aşezată în vârful patului şi servind din cafea, putea acum să citească ziarul pe îndelete. Dădu imediat la pagina care avea coloana "Personale".

Da, anunţul pe care-l redactase cu atâta migală şi pe care dăduse atâţia bani era acolo:

« TANĂRĂ CAPABILĂ de 22 de ani, sătulă de viaţa la oraş, caută post, de preferat în străinătate, dar nu exclude nici locuri noi din Regatul Unit. Guvernantă/ însoţitoare/ Şoferiţă/ Secretară. Disponibil acum. Scrieţi la căsuţa... »

Acum nu trebuia decât să aştepte să fie contactată. Dacă va fi. Sigur, va avea mai multe oferte. Era un anunţ drăguţ. Era mândră de el şi se îndoia că mai era altul ca al ei în ziarul de dimineaţă. Citi câteva pentru comparaţie. Cel mai bun dintre ele era era lângă al ei, pe aceeaşi coloană :

« Se caută persoană PLĂCUTĂ, inteligentă pentru îngrijire copii într-o casă izolată în pădure, pe vârful muntelui Chiltern. Doi copii de şcoală, unul mai mic. Există perspectiva unui salariu mărit pentru muncă de secretariat pentru soţ (om de afaceri).

Permis de conducere indispensabil. Ajutor la păstrarea curăţeniei. Rezidenţă permaneneţă. Telefon Grimbourne 4807. »

« Un anunţ drăguţ », îşi spuse Pauline în sinea ei. Aproape la fel de drăguţ ca al ei. îl reciti, încercând să-şi imagineze cum arăta încântătoarea casă. Ei i se păru fermecătoare. îşi dorise codru, dar mergea şi teren împădurit. « Pe vârful muntelui Chiltern » era o

formulare aproape poetică. Evoca o privelişte desfătătoare. Cât despre izolare, era ultima persoană care să se plângă de aşa ceva, de vreme ce tot tânjea după asta. De mult dorea să lase în urmă betonul din oraş, viața agitată de la Londra. Acest loc i se părea suficient de interesant pentru a compensa dorința ei de a pleca în străinătate. Se simțea pregătită pentru a face față copiilor. Pauline era convinsă că anunțul fusese scris de o persoană fermecătoare.

Tot hoinărind aşa cu mintea, fu încolțită de o bănuială. Ceva care o făcu să nu se mai îmbete cu apă rece. Dacă acea fermecătoare casă nu era decât o moşie pe care îşi petrecea acea familie vacanța ? Atât şi nimic mai mult! Casa ar putea fi îngrozitoare, copiii răsfățați, iar părinții insuportabili. Cât despre ea, ar fi nevoită să muncească optsprezece ore pe zi pentru un salariu de nimic.

Pauline închise ochii, cântărind avantajele şi dezavantajele.

In cele din urmă, îşi spuse : merită să încerc. Nu mă pot păcăli, pentru că voi fi cu ochii-n patru.

Cum în apartament nu avea telefon, fu nevoită să facă apelul abia la ora unsprezece, dintr-o cabină publică.

- Grimbourne 4807. Doamna Addison la telefon.

O voce rece, poate prea rece, îi răspunse la celălalt capăt al firului.

- Pauline Dale vă vorbeşte.

- Nu cred că...

- Nu, nu mă cunoaşteţi. Vă sun în legătură cu anunţul din ziarul de azi-dimineaţă.

- O, da !

Vocea deveni brusc interesată, era firesc să fie aşa.

Pe măsură ce conversaţia înainta, Pauline îşi dădu seama că persoana de la celălalt capăt al firului era demnă de încredere. Mai târziu, va fi poate mai greu să cadă la îndoială.

- De unde suni ?

- Din Londra.

- Păi... e bine că ai sunat. Crezi că ai calificarea necesară pentru un astfel de post ?

- O, da ! Dar.

- Nu vrei să începi imediat, spuse Grimbourne 4807. E normal! Eşti liberă?

- Păi. da.

- Vreau să spun, nu trebuie să te duci nicăieri azi, nu?

- Nu, spuse Pauline cu prudenţă.

Poate că lucrurile mergeau puţin cam repede.

- Te întreb asta pentru că momentul cel mai potrivit pentru a ne vizita e sfârşitul de săptămână. Atunci, soţul meu are ceva timp la dispoziţie, iar copiii nu sunt acasă.

- înţeleg.

Pauline nu se simţea încă pregătită să facă pasul.

- Crezi că ai putea veni la prânz ?

- O, nu ! Vreau să spun că nu am maşină personală, iar casa dumneavoastră e izolată. E deja unsprezece şi.

- Da, ai dreptate. Dar după-amiază? E un tren care trece pe aici între trei şi patru. Numai puţin să verific. Evident, îţi vom plăti drumul.

"Totul a mers ca pe roate." îşi spuse Pauline în timp ce ieşea din cabina telefonică după un minut.

Hotărî că trebuia să lase lucrurile să meargă de la sine. Probabil că ofertele la anunţul ei nu îi vor parveni decât peste o săptămână. In cel mai rău caz, va petrece o după-amiază pe cheltuiala familiei Addison.

Când ajunse la gară, nu îi fu greu să recunoască maşina pe care i-o descrisese Helen Addison. Numai că în maşină nu era nimeni care să o aştepte. Dintr-o dată, se auzi strigată de o femeie înaltă, încărcată cu pachete.

- Domnişoară Dale ? Dumneata trebuie să fii ! Imi pare rău că am întârziat.

- De-abia am ajuns, spuse Pauline.

- Am avut puţin timp la dispoziţie, aşa că nu am ratat şansa de a face nişte cumpărături.

Acum se grăbea să pună totul în maşină. Era înaltă, severă şi oacheşă, iar faţa arăta un om inteligent şi cu simţul umorului.

- Mă bucur că ai putut să vii astăzi, spuse ea în timp ce părăseau gara.

După aceea, o bună bucată de timp tăcu, deoarece se

concentra asupra şofatului. După ce ieşiră din oraş, se relaxă şi începu să vorbească.

- Sunt aproape cinci mile până la ferma lui Grim, spuse ea.

- Ferma lui Grim ! repetă Pauline. Nu sună prea îmbietor.

- Sper că nu crezi că vrem să te păcălim. Numele e singurul lucru neplăcut la casa noastră. Nu prea putem să-l schimbăm pentru că e aşa de secole. Ştii, e aproape de şanțul lui Grim. Suntem mândri de partea din şanț care ne revine nouă. Te deranjează ?

- Păi. spuse cu sinceritate Pauline, pare o casă dintr-un film de groază. Genul acela de loc în care Dracula s-ar putea întâlni cu Frankenstein.

Helen râse.

- Singurii monştri sunt copiii noştri. Nu-ți face griji ! Sunt sănătoşi şi arată normal.

Informațiile acestea nu aveau darul de a o linişti pe Pauline. De ce n-ar arăta normal cei trei copii ?

- Dar înțeleg ce vrei să spui, continuă Helen. De aceea n-am pus adresa în anunț, ci numai numărul de telefon.

- Puteați să puneți numărul unei cutii poştale. Eu aşa am făcut, spuse fără să se gândească Pauline.

- Ai dat şi tu anunț? Stai puțin ! Să nu-mi spui că în anunțul tău era vorba despre o tânără capabilă ?

Pauline era prea surprinsă pentru a nu recunoaşte adevărul.

- Da. Cum aţi ghicit ?

- Intuiţia, cred. Nu, nu chiar. Ai douăzeci şi doi de ani, nu? Iar persoana care ar fi dat anunţul tău era exact genul de persoană pe care-l căutam noi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Pauline era încântată să descopere această legătură neaşteptată dintre ele şi simţi imediat un fel de căldură pentru gazda ei care, nu trebuia să uite, nu o angajase încă.

Helen Addison chicoti. Prin părul ei negru şi scurt trecu vântul.

- Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Oricum, vei afla. Am răspuns anunţului tău în această dimineaţă.

- Când am să primesc scrisoarea, n-am să mă obosesc să răspund.

- Distruge-o! Economiseşti timp şi nu-ţi mai baţi capul. Cum îţi place la ţară?

- îmi plac pădurile, în special cele de fag.

Se aflau într-o zonă cu pădure foarte deasă, iar versanţii erau acoperiţi cu fagi. Pauline nu se mai sătura privind în jurul ei. Mergeau pe un drum îngust, la mare altitudine, şi preţ de o milă nu zăriră nici o casă. Pe stânga drumului, copacii lăsau acum locul unor pajişti.

- Iată casa noastră ! spuse Helen cu mândrie.

Pauline ridică privirea spre vârful dealului. Acolo, se afla situată ferma lui Grim. Zidurile erau cenuşii, iar ţigla, cândva

rosie, devenise acum maronie.

- Drumul e abrupt, aşa că se ajunge greu aici, se scuză doamna Addison. Dar odată ce ai ajuns aici, îţi dai seama că a meritat efortul. E o privelişte frumoasă şi sălbatică.

Avea dreptate în privinţa drumului. Erau trei serpentine de străbătut. Dar Pauline îşi păstrase cumpătul în timpul drumului.

Se simţea deja în armonie cu împrejurimile şi, mai ales, cu această clădire veche de secole - ferma lui Grim.

îşi dădu seama că Helen Addison poate fi formidabilă. Se simţi în armonie şi cu ea. Era sensibilă, iar Pauline se înţelegea de minune cu astfel de făpturi.

Când ajunseră cu maşina pe creasta dealului, priveliştea se lărgi. Cât puteai cuprinde cu privirea, erau numai copaci. Dar foarte aproape, chiar în valea din care veniseră, erau câmpuri cu oi care păşteau. Era o imagine demnă de a figura într-un tablou bucolic, scăldată în lumina strălucitoare a dimineţii.

Hellen Addison opri maşina pe porţiunea acoperită cu pietriş.

Clădirea era o locuinţă obişnuită. Nu existau obiecte sau maşini care să evoce o fermă.

- Nu-i chiar o fermă, spuse Pauline dezamăgită. îşi dădu imediat seama că remarca ei putea fi considerată ca lipsită de tact.

Cu toate acestea, Hellen Addison nu se supără.

- Majoritatea pământului de la fermă e proprietatea noastră, explică ea. Iar George se comportă în continuare ca un fermier. Dar ferma e condusă de Chris, fratele lui George. Locuieşte într-o

căsuță, în valea aceea. Acolo sunt grajdurile fermei. E şi artist, unul destul de bun.

- Dar soțul tău ?

- Nu ți-am spus ? E scriitor. Cred că o să-l găsim la el în birou. Vrei să stai de vorbă cu el în timp ce pregătesc ceaiul?

Pauline fu de acord, deşi găsea acest aranjament destul de ciudat. La urma urmei, urma să lucreze pentru doamna Addison şi se aştepta să stea de vorbă cu ea. Se îndreptară spre uşa din față, o uşă din lemn masiv, bătută în ținte de oțel, care acum se deschisese primitoare. Zidurile casei erau groase, construite în mare parte din piatră, dar având şi câteva cărămizi în compoziție, ceea ce punea în evidență culoarea țiglei de pe acoperiş.

De undeva din spatele casei se auzeau râsete de copii.

- Ar fi trebuit să lucreze la piscină, spuse doamna Addison.

Una din aceste voci scoase un țipăt de furie. Deloc emoționată, mama acestor copii o conduse pe Pauline prin casă, trecu printr-un coridor larg şi deschise o uşă din spatele incintei.

- George, aceasta este Pauline Dale. Mă duc să fac ceai. Ai grijă de ea, te rog.

Spunând acestea, plecă, probabil în bucătărie.

George Addison era un bărbat înalt, cu o înfățişare de şcolar. Sări de pe scaunul pe care era aşezat la o masă mare pe care erau împrăştiate fel de fel de hârtii. Se îndreptă grăbit spre Pauline, căreia îi oferi un scaun pe care să se aşeze. In timpul acesta, ea studie camera, din ce în ce mai surprinsă. Nu-şi putea imagina

cum era posibil ca un apartament atât de neplăcut să-şi găsească locul într-o casă veche atât de frumoasă.

Zidurile erau văruite în alb, mobila ascuţită şi practică, iar ferestrele prost făcute. Erau atât de sus puse încât era imposibil să te uiţi prin ele dacă stăteai jos.

George Addison îi citi gândurile imediat.

- Da, arată cam domestic, spuse el. Dar lucrez mai bine când nu dispun de tot confortul. Ferestrele sunt îngrozitoare, nu-i aşa ? Imi plac atât de mult pădurile de fagi, încât dacă ar fi după mine nu m-aş mai sătura contemplându-le şi aş uita că trebuie să scriu. Acum, spune-mi ce vrei să ştii.

- Păi. nu prea ştiu nici eu. Poate soţia dumneavoastră ?

- O, nu ţi-a explicat ? Nu pentru ea vei lucra atât de mult, ci pentru mine.

- Dar în anunţ se spunea că.

- Domnişoară Dale, suntem - de fapt, eu sunt vinovat de o inocentă omisiune. Te rog să mă ierţi.

Părea atât de neliniştit, încât Pauline se simţi aproape vinovată.

- Dă-mi voie să-ţi explic. Sunt scriitor, dar nu de ficţiune, ci de un anume tip de biografii. Munca aceasta implică o susţinută activitate de cercetare şi nu mă pot descurca fără ajutorul unei secretare rezidente. Dar am observat că multe secretare, deşi foarte bune la bătutul la maşină şi la stenografie, nu prea se înghesuie să ocupe acest post.

Făcu o pauză suficient de lungă încât s-o audă exclamând : « Extraordinar ! »

George Addison păru uşurat.

- Mă bucur să aud asta. Mie şi lui Hellen ne place aici. Dar aceste fete - să nu crezi că am ceva împotriva lor - sunt crescute la oraş şi cred că suntem prea izolaţi. Iar cu copiii nu reuşesc să se înţeleagă. Nu că ar fi ceva în neregulă cu ei! Sunt inteligenţi şi dezinhibaţi. Dar o să-i vezi în curând şi o să poţi să-ţi formezi o părere.

Lui Pauline i se strânse inima la gândul că aceşti copii sunt nişte veritabili anarhişti.

Potenţialul ei angajator se uită la ea de parcă dorea să-şi ceară scuze din priviri, după care spuse :

- Aşa că am redactat ultimul anunţ cu mare grijă, după un sistem cu totul nou. Inţelegi ce vreau să spun ?

- Nu, spuse Pauline. Nu înţeleg.

- Păi. l-am făcut în aşa fel încât nici un candidat să nu se mai poate plângă de izolare sau de copii.

- A !. Şi dacă treceau testul, puteai să vezi care le sunt competenţele în materie de secretariat, sugeră Pauline.

- Ai prins ideea, spuse el recunoscător. Acum sper că mă vei ierta şi chiar dacă te-am ademenit să vii sub alt pretext, măcar eşti aici. Ce vrei să mai ştii? Oricum, dacă vrei să te întorci la Londra supărată foc, nu te învinovăţesc.

Pauline vru să afle mai multe.

- In mare parte, munca ta va consta din copiere de texte şi dactilografiere. Câteodată mă duc la biblioteca British Museum, de unde revin cu multe note pe care le ordonez dictându-le. La fel stau lucrurile şi cu corespondenţa, aşa încât trebuie să stenografiezi foarte repede.

Pauline îl asigură că îndeplinea toate condiţiile.

- Splendid ! Şi când poţi începe ? Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu vreau ca atunci când vii, să fii prea aglomerată.

Pauline şovăi. în anunţul pe care-l dăduse, pretinsese că e liberă, ceea ce era adevărat. George Addison va afla în curând că ea e autoarea celuilalt anunţ de la rubrica "Personale". Dar dincolo de asta, nu era încă pregătită să se angajeze. Trebuia să-i vadă pe copii, « inteligenţi şi dezinhibaţi », oricare va fi fiind semnificaţia acestui cuvânt.

- Să nu-mi spui, exclamă George Addison cu dezamăgire în glas, că lucrezi deja pentru altcineva. Că dacă e aşa.

- Pot fi liberă peste o săptămână, dacă vreau, spuse Pauline cu subînţeles. Dar, dincolo de orice, trebuie să mă ocup de apartamentul meu de la Londra.

- Da, aşa e. N-ar fi trebuit să te grăbesc. Familiarizează-te cu peisajul de aici, bea nişte ceai, discută cu soţia mea! Cred că ceaiul e deja gata, aşa încât putem merge pe terasă.

îşi dădu seama că e gata ceaiul după vocile care se auziră în grădină: doamna Addison le spuse să vină să se spele pe mâini înainte de masă, iar copiii protestară zgomotos. Când veniră să o

salute pe Pauline erau însă curaţi şi strălucitori. Din fericire, nici unul nu purta ochelari de vedere. Semănau foarte mult unul cu celălalt. Charles, care avea paisprezece ani, era oacheş şi chipeş. Margot, de doisprezece ani, era oacheşă şi ea. Părea mai matură decât vârsta pe care o avea şi promitea să devină o frumuseţe. Mezinul, Alan, era un ştrengar dolofan. Străluceau cu toţii de sănătate şi forţă.

Pauline îşi spuse în sinea ei că aveau seninătatea a vreo zece copii.

Se uitară cu atenţie la ea, după care Charles, în calitatea lui de frate mai mare, deschise conversaţia:

- Am curăţat piscina, spuse el după o bucată de timp. Imi pare rău că nu e chiar gata, pentru că te-am fi invitat să faci o baie. Iţi place să înoţi ?

- Da, răspunse Pauline. Dar nu-ţi face griji. Imi place în egală măsură să contemplu peisajele din jur, iar de aici se deschide o privelişte foarte frumoasă.

- E considerată superbă, spuse Margot. Piscina va fi gata săptămâna viitoare, în caz că te vei întoarce. Nu-i aşa, Alan ?

- Vrea să spună, zise Alan cu resemnare, că va trebui să trudesc pentru asta, în vreme ce ea şi Charles sunt la şcoală. Dar va fi gata, plobabil.

Faţa bucălată a lui Alan era mânjită cu dulceaţă.

- Pro-ba-bil, îl corectă sora ei.

In timp ce mama lui îi ştergea faţa cu şerveţelul, Alan prinse

privirea Paulinei şi-i făcu cu ochiul.

Margot spuse, ca pentru a se scuza :

- Alan e în urmă cu cititul.

- Dar de scris, scrie foarte bine, spuse Charles ca pentru a-l îmbărbăta.

- La doi ani şi jumătate, eu ştiam să citesc, pretinse Margot.

- Eu ştiu de la doi ani, spuse Charles pentru a-şi da aere.

Se uitară amândoi la fratele lor, ca şi cum ar fi fost un înapoiat mintal.

Acesta nu părea deloc deranjat de remarcele lor.

- Mai degrabă ar trebui să scrieţi amândoi de un million de ori : « Nu trebuie să mă laud atât ! », spuse mezinul. Maami, am mâncat destulă dulceaţă.

- Aşa e, dragul meu.

- Pot să mă duc la plăcinte?

Işi mâncă plăcinta şi untul cu mulţumire şi în tot acest timp o studie cu multă atenţie pe Pauline.

- Imi place de tine, spuse el cu hotărâre.

După aceea, conversaţia se purtă între adulţi.

Când se termină masa, Helen Addison îşi duse înapoi copiii să cureţe piscina.

- Nu trebuie să-i lăsaţi prea mult de lucru lui Alan, pentru că s-ar putea ca bazinul să nu fie gata până la începutul săptămânii viitoare.

Tatăl lor se întoarse în birou. Pauline se oferi să o ajute pe

Helen la spălatul vaselor. Aceasta nu-i permise decât să aranjeze vesela în teancuri, după care o trimise din nou pe terasă.

- Aşa, întrebă doamna Addison cu nelinişte în glas, ce părere ai ?

- De copii ?

Hellen încuviinţă.

- Nu prea ştii cum să-i iei la început, mărturisi Pauline. Dar cred că am reţeta. Adaugi cinci ani la vârsta lor biologică şi ajungi la vârsta lor mentală. Charles e suficient de matur pentru a fi în anul terminal la facultate, iar Margot ar putea fi în ultimul an la liceu. E drăguţă. Şi va fi din ce în ce mai drăguţă.

- Da, dar pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui asta. Ai dreptate în ceea ce priveşte vârsta lor psihică. Asimilează cunoştinţe ca nişte bureţi.

- Cred că eşti foarte mândră de ei.

- Da, aşa e. Deşi printre ceilalţi părinţi e un sentiment de. cred că nu-i deloc firesc ce se-ntâmplă cu copiii noştri şi speră ca măcar la jocuri să fie bătuţi. Numai că nu se-ntâmplă asta. Copiii noştri sunt structuri atletice şi îşi folosesc mintea şi pe terenul de sport. Uneori mă simt îngrozitor, dar ce pot face?

- Oricum, nu trebuie să-i ascunzi, exclamă Pauline, care se simţea mândră că va avea grijă de asemenea copii, ale căror ţipete, normale pentru vârsta lor, răzbăteau de la piscină.

- Mă bucur că gândeşti aşa, spuse Hellen Addison, pentru că

poate.

- Cred că aş fi foarte fericită aici, mărturisi ea.

Să fi fost numai priveliştea pe care o ofereau împrejurimile, şi tot ar fi meritat osteneala de a veni aici, îşi spuse în sinea ei. Din locul în care se afla, cât priveai cu ochii, era numai pădure. Nici urmă de case.

- Bine ! Va trebui să ne înțelegem.

- Da, admise Pauline. Aşa cred şi eu.

- Ar fi o uşurare, după ceea ce s-a întâmplat cu câteva din fetele pe care le-am avut. Copiii le făcuseră să pară nişte cretine, aşa încât căpătaseră complexe de inferioritate. încercau să compenseze asta agățându-se de Chris.

- Cumnatul tău ?

- Da. Iar el e practic de neluat.

« Mă avertizează », se gândi Pauline intrigată fără voie.

Helen Addison se explică :

- Chris e un dulce, dar rămâne insensibil la farmecele femeilor. Fiind nevoit să se ocupe de fermă şi de pictură, nu prea mai are timp de altceva. A făcut atât de multe portrete şi schițe, încât chipurile cele mai frumoase şi figurile cele mai interesante îl lasă rece. Dar ele vor încerca mereu şi nu vor face decât să sufere. Cred că am vorbit suficient despre familia mea.

- Pare o familie drăguță, spuse Pauline. Bine, accept propunerea.

- Mă bucur să aud asta, Pauline. Nu te deranjează că-ți spun

aşa, nu ? Iar tu ne vei spune George şi Helen, da ?

Pauline încuviinţă.

- Imi ia mai puţin de o săptămână să-mi rezolv problemele la Londra. Lucrez pentru una din acele firme pentru care nu eşti nimic altceva decât un număr pe statul de plată. Apartamentul e singura problemă, dar cunosc o fată care ar fi încântată să locuiască în el.

- Dar ce va spune familia ta? Nu va surprinsă când va afla că părăseşti Londra ?

- Nu prea am familie, în afară de două mătuşi în Shropshire şi de fratele meu. Dar el e plecat mai mereu în străinătate. Caută izvoare de ulei. Aşa încât nu e nici o problemă din punctul acesta de vedere.

- Totuşi, ai poate prieteni care să te viziteze. Cred că ai o mulţime de admiratori. Poate că ai chiar un iubit. Sau mă amestec în lucruri care nu mă privesc ?

- O, nu ! Şi nu am un iubit acum. Am numai un admirator constant, dacă i se poate spune aşa. Dar e prea bătrân. Are vreo patruzeci de ani. Fără speranţă !

Helen Addison, care ajunsese la vârsta fără de speranţă, tresări uşor.

- Aşa încât, continuă Pauline, pot garanta că nu va veni nimeni după mine.

Helen nu păru deloc uşurată de această asigurare.

« Bineînţeles, îşi zise Pauline în sinea ei, ar fi preferat să am

admiratori, pentru ca în acest fel să nu mai par ca o potențială amenințare pentru cumnatul ei, Chris, artistul cel insensibil la farmecele femeilor. Mă întreb cum arată ».

- Hai să mergem în birou şi să discutăm cu George despre cum vom proceda, sugeră Helen.

Salariul pe care i-l oferea George Addison i se păru suficient de bun.

- Cam asta e tot, Pauline, spuse Helen când se întoarseră pe terasă. Nu-ți face griji pentru copii. Se joacă şi singuri. Dacă e frumos, stau afară, iar dacă plouă, stau în casă tolăniți pe un fotoliu sau pe o canapea şi citesc. Câteodată, trebuie să-l ajut pe George în munca lui de cercetare, aşa încât am să te rog pe tine să-i duci pe Charles şi pe Margot la şcoală şi să faci cumpărături. Astea sunt atribuțiile tale, în afară de ce trebuie să faci pentru George. Ce vrei să mai ştii ?

- Mă întreb dacă pot să-mi văd camera.

- Bineînțeles. Mă bucur că mi-ai amintit.

Dacă Pauline mai avea vreo îndoială cu privire la şederea ei aici, aceasta îi fu spulberată în clipa în care văzu camera rezervată ei.

Era încântătoare, dădea spre sud, avea ferestre largi cu vedere spre grădină şi spre o mare verde de vârfuri de copaci unduindu-se în vânt.

Cei trei copii îmbujorați şi plini de praf veniră pentru a-şi lua rămas-bun, folosind cuvintele unor oameni mari, fapt care le făcea

să pară atât de ciudate rostite de ei. Le părea sincer rău că pleacă şi o asigurară că o aşteptau cu nerăbdare să se întoarcă.

- Foarte bine, Pauline! Le place de tine, spuse Helen în timp ce conducea maşina pe drumul acela abrupt.

Stabiliseră ca Pauline să se întoarcă la ferma lui Grim nu mai târziu de sâmbăta viitoare. Dacă se putea mai devreme, era şi mai bine. Următoarea săptămână fu una foarte plină pentru ea. Să renunțe la slujba pe care o avea, era destul de uşor. Mai greu era să împacheteze, să-i predea apartamentul lui Wendy Page, care era încântată să locuiască în el, încât nu se mai sinchisi să se tocmească la chirie, să-şi anunțe toți cunoscuții cu privire la schimbarea de adresă - exceptându-l, fireşte, pe bietul James Nicholas, admiratorul ei - şi să facă inventarul.

In mijlocul acestor activități, primi o scrisoare de la ferma lui Grim. Pe plic era scris cu majuscule îngroşate. Când o deschise, Pauline citi :

« Dragă Pauline,

Vino repede pentru că mami spune că până atunci am să fiu secretara ei, iar eu sunt foarte ocupat cu piscina.
Cu dragoste de la. »

Citi semnătura cu uimire. Era adevărat că avea o greşeală de ortografie, dar scrisul cu italice era impecabil. Iar aceste rânduri fuseseră scrise nu de Charles sau Margot, ci de Alan, « ştrengarul » care nu începuse încă şcoala. Pauline îi arătă scrisoarea lui Wendy Page, care se mutase deja şi care despacheta mai repede

decât împacheta ea.

Lui Wendy nu-i venea să creadă.

- Te iau peste picior, spuse ea. Nici un copil de patru ani n-ar putea să scrie aşa ceva. E un scris frumos, dar cred că e al fratelui cel mare. Au făcut o glumă. Nu e scrisul celui mic. Eu nu cred aşa ceva.

- Ba ai crede, dacă i-ai vedea. Acum, dacă stau să mă gândesc, Charles a spus că Alan scrie destul de bine. Iar standardul lor e foarte înalt.

După ce spuse acestea, Pauline tăcu atât de mult timp, încât Wendy o întrebă la ce se gândeşte.

- O, la familia Addison.

- Adică la artistul acela misterios, nu ? întrebă Wendy, care reconstruise întreaga vizită a lui Pauline la ferma lui Grim.

Pauline îşi dădu capul pe spate cu mândrie.

- Bineînțeles că nu. N-am nici o intenție cu privire la el. E vorba de copiii aceştia neobişnuiți. Sunt normali în toate privințele, numai că au un coeficient de inteligență foarte ridicat. Părinții mi-au spus că se simt stânjeniți de această particularitate a copiilor lor, iar acum îi înțeleg. Dar copiii sunt foarte drăguți, iar micuțul Alan e un dulce.

îi citi din nou scrisoarea.

- Bine că mi-am amintit : costumul meu albastru de baie e cam uzat. Ar fi mai bine să-mi iau nişte bikini verzi. Ce crezi, Wendy ?

- Verdele ar trebui să-ţi vină bine. Dar îl compătimesc pe pictor.

- De ce?

- Ar face bine să aibă grijă, spuse Wendy ameninţător.

- O, nu fi atât de ridicolă!

Capitolul 2

La urma urmei, sâmbătă era prima zi în care Pauline putea să se întoarcă la ferma lui Grim. Totul fu stabilit prin telefon şi la prânz, Helen conducea iar maşina prin serpentinele acelea periculoase.

- Ai putea să-ţi laşi lucrurile în cameră nedespachetate şi să te duci imediat la piscină. Copiii mi-au cerut în mod special să te rog să faci asta. De-abia aşteaptă să te vadă.

Impresionată de această invitaţie grabnică, Pauline îşi lăsă valizele pe hol şi străbătu peluza scăldată în soare. Piscina era suficient de mare încât mezinii familiei Addison să se zbenguie în ea ca nişte delfini. Micuţul Alan fu primul care o zări şi ieşi din apă. Alergă spre ea şi îşi lipi trupuşorul lui ud şi dolofan de picioarele ei.

- Bine ai venit la ferma lui Grim, dragă Pauline! scandă el.

- Mulţumesc, Alan.

îl desprinse de picioarele ei, iar el o luă de mână, trăgând-o spre piscină. Margot şi Charles ieşiră şi ei din apă pentru a o întâmpina cu urări de bun venit mult mai pompoase decât cele ale fratelui lor. Alan o trase cu insistenţă de mână şi o clipă mai târziu

stăteau pe iarba jilavă a gazonului.

- Presupun că putem sta de vorbă, nu ? o întrebă Alan politicos.

- Bineînțeles. Credeam că înotați şi că vă zbenguiți.

- Aşa e, dar din când în când mai şi vorbeam. Ascultă!

Fiind sigur că atrăsese atenția tuturor celor prezenți asupra sa, Alan întrebă:

- Margot, de ce porți aia pe tine? înainte nu o aveai.

îşi îndreptă degetul acuzator spre partea de sus a bikinilor surorii lui. Era un articol de îmbrăcăminte foarte vechi, dar Pauline îşi dădu seama că fata era foarte mândră de el şi se pregăti s-o salveze de acuzațiile fratelui ei.

Margot se îmbujoră.

- Pentru că, spuse ea pe un ton important, sânii mei înmuguresc.

- Vrei să spui că se dezvoltă, nu ? îi sugeră Charles.

- îmi place mai mult « înmuguresc », declară ea.

Alan întrebă necruțător :

- De ce ?

- Pentru că pomii înmuguresc. La fel şi florile. Aşa că mă simt ca ei. Inmuguresc şi eu.

Charles dădu din umeri şi îi zâmbi Paulinei, ca de la egal la egal.

Dar Alan spuse cu gravitate :

- Prostule !

O altă idee îi trecu prin cap.

- Pauline, tu ai sâni ?

- Toate mamiferele au, spuse Charles pe un ton plictisit.

Margot îi corectă declaraţia prea generală.

- Toate mamiferele femele.

- Da, spuse Pauline.

- Inmuguresc.

- Bineînţeles că nu, interveni Charles. S-au umflat cât trebuia.

Pauline găsi că intervenţia lui nu fu deloc inspirată.

- Au crescut cât trebuia, protestă ea. Nu s-au umflat.

- De ce ? insistă Alan.

- N-o mai chinuiţi atâta, creaturi oribile ce sunteţi !

Vocea unui bărbat o scuti de obligaţia de a mai da vreo explicaţie. O siluetă înaltă se ivi ameninţătoare şi se îndreptă spre copii :

- Plecaţi de aici ! Săriţi în piscină, de nu vă arunc eu!

- O, unchiule Chris ! ţipă Alan Ea e Pauline! E mai drăguţă decât domnişoara Wells !

Spunând aceste vorbe de efect, plecă din calea unchiului său şi alergă cât de repede îl puteau ajuta picioruşele lui spre piscina în care sări scoţând un chiot.

- Frumoasă plonjare! spuse Margot dispreţuitoare, după care îşi făcu o intrare şi mai expertă în apă.

Aparent, Chris Addison nu semăna cu fratele lui. Avea pielea

bronzată, iar părul blond i se deschisese şi mai mult de la soare. Nu prea ştia cum să-şi ţină mâinile şi picioarele lungi când se aşeză pe iarbă în faţa Paulinei.

- Ei bine, spuse el, ştiu cine eşti, iar acum ştii şi tu cine sunt. Cumnata mea m-a trimis să te salvez în cazul în care drăcuşorii ăştia nu-ţi dau pace.

Pauline se întrebă cât de mult auzise.

- Presupun că au reuşit să te scoată din sărite, spuse el.

- O, nu ! Sunt numai nişte copii dezinhibaţi, spuse ea în apărarea copiilor, care acum îşi aruncau fel de fel de vorbe şi se stropeau cu apă după pofta inimii. Doar nu vrei să spui că încercau să mă necăjească, nu ?

- N-aş folosi acest verb la trecut.

- Dar sunt nişte copii normali.

- Poate. Sincer, nu pot să pătrund în mintea lor. Pur şi simplu sunt mai inteligenţI decât mine. Nu e cinstit. Nu sunt la înălţimea lor. Sunt doar un om care munceşte din greu, un truditor.

- Acum, tu eşti cel care vrea să mă necăjească, protestă ea. Dacă nu mă înşel, eşti fermier şi artist, nu?

- Asta înseamnă un lucrător de pământ şi nu un meşteşugar. In ambele cazuri, lucrez cu mâinile.

- Când amesteci culorile, nu o faci cu mintea ?

- E din Whistler, nu ? In cazul meu, e doar încercare grea şi greşeală.

- Dar le poți face față copiilor. Ai demonstrat-o mai devreme.

- Doar amenințându-i cu forța. Pentru că din punct de vedere intelectual. Evident, copiii ăştia îşi aleg bine părinții. Bătrânul George şl Helen sunt amândoi sclipitor de inteligenți.

Pauline păru surprinsă. George, da. Dar Helen?

- Cumnata mea a terminat ca şefă de promoție la Oxford, ceea ce înseamnă ceva.

- E grozav !

- Rămâne în priză ajutându-l pe George. Mă aştept ca atunci când Alan va merge la şcoală, să înceapă să-i construiască o carieră. Ar putea chiar să-l depăşească pe George, care nu e rău deloc în domeniul lui.

- Şi care e domeniul lui de activitate? întrebă Pauline. Mi-a spus că e un fel de biograf. Ce înseamnă asta ?

- Găseşte o idee nouă.

- Ca de exemplu ?

- Păi. ia o poveste cunoscută, ca de exemplu cea a lui Sir Philip Sidney care renunță la porția lui de apă pentru a o oferi soldatului. George l-ar lăsa pe sir Philip Sidney în plata domnului pentru a se concentra asupra soldatului. Sau asupra călăului care l-a ucis pe Charles 1. Nu ştiu dacă a scris despre aceştia doi, dar cred că ai înțeles ideea. îi merge destul de bine, sau oricum suficient de bine pentru a cumpăra acestă proprietate şi pământul care o înconjoară. A încercat să se ocupe de treburile fermei şi de scris în acelaşi timp. N-a rezistat, aşa că m-a chemat pe mine. Iar

eu sunt aici.

- îți place ?

- Nu e o viață grea, în afară de sezonul de braconaj.

- Sunt braconieri pe aici ?

- Cum să nu ! Vin după fazanii lui George. E o întreagă poveste! De parcă am fi în Vestul Sălbatic. Sunt o mulțime de schimburi de focuri prin împrejurimi când încep să bântuie oamenii răi.

Paulinei îi venea greu să creadă una ca asta.

- Sună rău, spuse ea cu prudență.

- Deocamdată, nu ai de ce să-ți faci griji, o asigură el. Până la toamnă, nu fac braconaj. Iar eu trebuie să mă ocup de seceriş şi de dusul turmelor la păscut.

Aruncă o privire la ceas.

- Trebuie să mă întorc la vaci.

- Le mulgi chiar tu ?

- Nu întotdeauna. Avem două ajutoare la fermă, dar Fred Lagden e liber în această seară. O să văd cum se va descurca Rex Iver. Nu-i lăsa pe copii să-ți facă zile fripte.

- Nici nu intenționez.

- Foarte bine ! Pari mai de ispravă decât Sally Wells.

- Predecesoarea mea ?

- Da. Biata de ea! Nu-i plăcea deloc viața la țară. Vacile o speriau de moarte. Şi cu toate astea.

Se opri brusc. Pauline vru să-l tachineze puţin şi spuse :

- Lasă-mă să ghicesc ! Biata de ea şi-a înfrânt teama de vaci numai pentru a fi cu tine, nu?

- Ce te face să crezi asta ?

- Păi. aici nu prea sunt vaci. Dar la tine presupun că sunt peste tot. Şi de ce s-ar duce acolo, dacă n-ar vrea să te vadă ? Se pare că le atragi în mod fatal pe femei.

- Nicidecum. Numai că sunt singurul bărbat liber pe o arie de trei mile, iar biata de ea se simţea singură, îi era dor de casă. Şi apoi, nu am aplicat cea mai bună tactică.

- De ce, ce ai făcut ?

- Am fugit ca un iepure, recunoscu el. Asta mi-a dat o valoare rară, cred. Ar fi trebuit să vin aici şi s-o copleşesc cu atenţiile mele. Ăsta ar fi trebuit să fie şiretlicul meu.

"Asta ai încercat să faci cu mine în această dimineaţă, domnule Christopher Addison", îşi spuse Pauline în sinea ei.

- Bietul de tine! spuse ea zâmbitoare. Să fii nevoit să fugi ca un iepure! Cred că eşti epuizat.

El păru să se gândească mult la întâmplările din ultima vreme.

între timp, Pauline rămase numai în costumul de baie.

- O poză foarte atrăgătoare, spuse el dintr-o dată.

- Nu pozez, declară ea cu indignare, deşi ştia bine că nu e adevărat.

Făcu stânga-mprejur cu demnitate.

- Trebuie să mă duc să despachetez.

- Iar eu să mulg vacile.

îi urmă exemplul şi se ridică, după care făcu ocolul casei. Copiii se agitau în piscină, plini de energie.

- Ai vrea să pozezi pentru mine când ai timp ? întrebarea părea inofensivă, dar ea simţi totuşi nevoia de a se apăra.

- Ştii, nu sunt model.

- Bineînţeles că nu. Dacă mi-aş dori aşa ceva, aş lua pe cineva din High Wycombe. împart cu cineva un studio acolo. Nu, e vorba de părul tău.

- Dar nu te uitai la părul meu.

- Ba da, o asigură el calm.

- Aş vrea să încerc. da, acel maro deschis. Da, ar merita să încerc. Ai ceva verde?

- Verde ?

- Da. Cred că ar trebui să porţi verde când îmi vei poza. S-ar potrivi cu părul.

Se uita la ea fix, ca un profesionist, cu ochii micşoraţi din pricina concentrării şi cu mâna stângă amestecând imaginar culorile. Asta o făcu să se simtă prost.

"La naiba cu bărbaţii!" îşi spuse în sinea ei.

- Cred că de acum înainte voi fi foarte ocupată, îi spuse

ea.

Cu această formulă rece de adio se duse în camera ei.

Totuşi, pe măsură ce despacheta, supărarea ei se mai domoli şi în cele din urmă dispăru.

Camera era plăcută, exact aşa cum şi-o imaginase. Se duse la fereastră, scoase capul afară ca pentru a se apropia mai mult de pădurea care se întindea la nesfârşit peste dealuri şi văi.

Apoi, sosi vremea de a lua ceaiul cu familia, pe terasă. George îi spuse că nu avea nimic de făcut până marţi.

- Dar trebuie să-ţi explic unele lucruri, pentru că luni trebuie să mă duc la Londra. Am să te las să ataci jurnalul de lucru singură. Ceea ce va fi bine, pentru că nu voi fi cu ochii pe tine în timp ce te lupţi cu scrisul meu.

« Va fi un angajator grijuliu » se gândi Pauline recunoscătoare.

Şi Helen se arătă grijulie.

- Când e plecat, aranjează-ţi programul în aşa fel încât să-ţi convină. Dacă vrei să te plimbi prin pădure după-amiaza, poţi lucra seara.

- Da, mi-ar plăcea să mă plimb, spuse Pauline.

- Poţi să ajungi la şanţul lui Grim, spuseră copiii.

- Ce e asta?

Cei trei copii începură să-i explice. Dar cum o făceau toţi în acelaşi timp, nu prea reuşi să înţeleagă mare lucru.

- Charles şi Margot vor fi la şcoală, spuse Alan dispreţuitor.

Eu ştiu totul despre şanţul lui Grim. Mi-a spus tata. O să-ţi arăt. O să ne plimbăm împreună, Pauline.

După ce serviră ceaiul, George o conduse pe Pauline în birou şi-i arătă ce aştepta de la ea. Scrisul lui de mână era cu mult inferior celui al mezinului, dar descifrase ea scrisuri şi mai încâlcite.

Petrecu majoritatea serii cu Helen. Se simţeau bine împreună. Poate că Helen era foarte inteligentă, dar nu prea se grăbea s-o arate şi îi cam plăcea să flecărească, asemenea oricărei alte femei obişnuite.

Pe la mijlocul nopţii Pauline era din nou în faţa ferestrei, trăgând în piept aerul tare de munte şi bucurându-se de norocul ei. Era în altă lume decât cea din Edgware Road. Apartamentul ei i se părea la mii de kilometri depărtare. Găsise locul pe care şi-l dorea fără a fi nevoită să călătorească în străinătate.

Işi făgădui ei însăşi că va afla tainele pădurii şi că va "sploata", cum spuse Alan, şi va găsi legendarul şanţ al lui Grim. In treacăt, se hotărî să stea cât mai departe de domeniul lui Christopher, de oi, de vaci şi de grajduri. El rămăsese singurul din familia Addison care îi trezea îndoieli. Totuşi, nimic nu era perfect.

Ce surprins ar fi Chris dacă ar afla că ea îl consideră o persoană enervantă.

La acest gând, Pauline zâmbi şi se afundă în pat. Aerul tare de munte o făcu să adoarmă imediat.

Pauline păşi atât de uşor pe covorul de frunze, încât un

porumbel sălbatic aşezat pe creanga unui cireş îşi continuă cântecul nestingherit când trecu pe lângă el. Muzica era frumoasă şi tristă, dar Pauline nu se simţi atrasă decât de vraja acesteia. Ultima urmă de supărare se risipi. Era a doua zi de când sosise, şi se plimba pentru prima dată prin pădure. De a doua zi va munci cu toată seriozitatea, dar ziua de azi îi aparţinea în întregime şi putea să şi-o petreacă după pofta inimii. O luă pe un drum care nu mai fusese umblat de mult şi o ţinu tot aşa până ajunse în vârful unui deal.

Cântecul porumbelului se auzea din ce în ce mai slab pe măsură ce urca. împrejur domnea o tăcere binecuvântată ; sau cel puţin aceasta era impresia dac-ar fi fost să compare atmosfera de aici cu zgomotul oraşului. înaintă cu muzica în suflet, dorindu-şi întrucâtva să descopere printre fagi un sanctuar interior, un rai secret care să fie numai al ei. Pe când privea de la fereastra camerei ei, nu zărea decât vârfurile copacilor unduindu-se în vânt, mişcare pe care o asocia cu aceea a mării. în pădure, senzaţia rămânea aceeaşi, numai că acum i se părea că se afundă în adâncimile unui ocean. Lumina soarelui scălda pământul cu dansul unduitor al frunzelor transparente.

Scena era departe de a fi monotonă, deoarece dealurile îşi schimbau contururile, trunchiurile de copaci poziţionarea, iar lumina devenea difuză de fiecare dată când norii ameninţau soarele. Un copac imens, scos din rădăcini, zăcea chiar lângă poteca pe care mergea Pauline.

Traseul pe care îl urma era marcat în mod vizibil de două făgaşe paralele. îşi dădu seama că fuseseră făcute cu mult timp înainte de oamenii pădurii. într-un târziu se pierdu, deoarece urma de drum se pierduse. Nu se descurajă, ci păstră direcția până zări un fel de grămadă. Avu senzația că privirea i se încețoşează. De parcă în fața ochilor totul devenise albastru. Când se apropie suficient de mult încât să poată distinge mai bine, văzu că e vorba de o mare de clopoței albaştri. Cândva, pădurea fusese probabil plină de flori. Şi-ar fi dorit să fie aici pentru a se bucura de o asemenea privelişte. Ceea ce i se păruse la început un fel de piscină albastră, era de fapt un loc nespus de frumos. Se aşeză jos pentru a se bucura de descoperirea pe care o făcuse, simțind că aştepta să se întâmple asta dintotdeauna.

« Vâlceaua mea » îşi spuse în sinea ei. Aşezându-se pe o bucată de muşchi jilavi, îşi lăsă mintea să hoinărească. Un alt porumbel începu să cânte în apropiere.

"Minunat! Minunat!" exclamă ea. Poate că tocmai datorită acestui cântec se simți cuprinsă de melancolie.

Minunat ? Da, aşa era. Dar se trezi gândindu-se ce bine ar fi să poată împărtăşi cu cineva această senzație minunată. Ceva atât de frumos nu trebuia decât să fie împărtăşit.

Imaginația o făcu din nou să-şi contureze un soț ideal, iubitor şi demn de iubit, dar încă necunoscut şi de neidentificat.

Stătu pe gânduri, amuzată şi deopotrivă tristă, gândindu-se la cei câțiva bărbați din viața ei pentru care-şi pusese întrebarea : « E

oare el alesul ? » Dar nu fusese cazul. Poate că bărbatul ideal nici nu exista. Poate că ridicase ştacheta prea sus şi trebuia să renunţe la speranţele ei.

Aşa ar fi fost cel mai înţelept, dar ceva în ea se revoltă împotriva acestui fel de a gândi. Incercă să-şi imagineze viaţa alături de James Nicholas. Avea patruzeci de ani, dar nu arăta rău, nu era nici pleşuv, nici gras. Numai că era atât de uscat, de previzibil. Se gândi că un bilanţ contabil ar fi însemnat cu mult mai mult pentru el decât nişte clopoţei. în calitate de soţ, ar fi fost foarte generos cu banii. Ar fi răsfăţat-o. Dar nu s-ar fi potrivit deloc. Nu, era ceva care nu se va împlini niciodată.

Pentru comparaţie, era genul pe care-l incarna cel mai bine Chris Addison. Desigur, el era mai tânăr ; inteligent, chiar dacă o nega. Avea în el ceva care-l făcea să pară viu şi, mai ales, era artist. I-ar fi plăcut vâlceaua plină de clopoţei albaştri pe care o descoperise.

Dar n-ar fi vrut să-şi împartă descoperirea pe care o făcuse cu el. Se arătase nedemn de încrederea ei. Era prea circumspect cu femeile, prea grijuliu ca să intre în vreo încurcătură.

Buclele abundente lui Pauline se mişcară când îşi dădu capul pe spate. Se gândi cu maliţiozitate la faptul că şi-ar dori ca o altă femeie să-l îngenuncheze pe Chris Addison.

Dar cine putea să aibă prea mult timp gânduri atât de urâte pe o vreme atât de frumoasă şi într-un loc atât de minunat? Sunetele drăgăstoase pe care le scotea porumbelul sălbatic de prin preajmă

se asemuiau unui cântec de leagăn. Când adormi, fața Paulinei fu străbătută de un zâmbet. Era mai frumoasă decât ştia. Dar cine mai era acolo şi se uita la ea ?

Dormi puțin. Când se trezi, simți din nou dorința imperioasă de a avea alături acel partaner potrivit, dar de neatins.

Alungând din minte asemenea vane dorințe, se hotărî să se întoarcă la ferma lui Grim. Dar nu plecă înainte de a-şi lua câteva puncte de reper pentru a se mai întoarce la vâlceaua cea mică.

Nu peste mult timp, îşi dădu seama că se rătăcise. Işi aminti că la venire soarele era în stânga ei. Dacă va merge cu soarele la dreapta, nu va avea cum să se mai rătăcească. Poate că locul pe care-l descoperise îi trezise instinctul de orientare în spațiu.

Copacii, tufişurile şi ridicăturile de teren căpătară contur în mintea ei, fie ca elemente de sine stătătoare, fie ca grupuri pitoreşti.

Aşa încât, nu peste mult timp, recunoscu o ridicătură de teren pe care o întâlnise şi la venire. Aceasta o făcu să ajungă pe făgaşul fostului drum de şaretă. De aici, nu mai avu probleme şi ajunse suficient de repede la ferma lui Grim pentru a fi prezentă la ora ceaiului.

După peregrinările ei printre fagii din pădure, o masă luată în familie, cu pâine de casă şi plăcinte, ar fi putut părea culmea monotoniei. Dar pe Pauline hoinăreala o făcu să aibă o foame de lup.

în timpul mesei, fiecare se gândea la altceva. George era puțin confuz, cu mintea la ce va face a doua zi, când urma să plece la Londra.

- Mănâncă mai mult, dragul meu, îl îndemnă soția lui.

întorcându-se spre Pauline , îi explică :

- Uită uneori să mănânce atunci când îi vine vreo idee pentru ce vrea să scrie.

După care se adresă din nou soțului:

- Nu-i aşa, dragule, că stai toată ziua în bibliotecă până vine ora închiderii şi te dau afară ?

George dădu din cap a încuviințare, dar tot cu un aer spăşit.

Copiii păreau să se fi obişnuit cu acest fel de atmosferă, aşa încât nu-i puneau întrebări. Părăsiră încăperea în tăcerea cea mai deplină. Mâncară cu poftă şi plănuiră să-şi consume energia în mult îndrăgita lor piscină.

După ce mâncă pe săturate, micuțul Alan îşi aruncă privirea spre cer.

- O să plouă, spuse el cu siguranță, adulmecând parcă aerul.

Previziunea lui o uimi pe Pauline, care nu vedea decât soarele strălucitor de pe cer. Totuşi, nişte nori se adunau amenințător chiar deasupra pădurilie prin care se plimbase mai devreme.

Nici nu apucară bine să ducă ceştile de ceai înăuntru că şi începu să plouă. O ploaie liniştită, dar persistentă.

- Păi, remarcă Helen grijulie, grădina are nevoie de ploaie.

- Şi ferma, adăugă George, cuprinzând cu prvirea pământurile al căror proprietar era. Chris se va simţi uşurat.

în clipa aceea, Pauline era mai interesată de ceea ce făceau copiii decât de activitatea lui Chris. Se gândea la ce anume le-ar putea propune copiilor pentru a-şi petrece timpul, înainte de a scăpa din frâu şi de a deveni nervoşi.

Helen nu-i împărtăşea deloc temerile. îşi luă o carte şi se aşeză confortabil într-un fotoliu ca să citească. George se întoarse în biroul lui.

Abia atuci îşi aminti Pauline de faptul că Helen îi spusese că odraslele ei stau şi citesc pe o astfel de vreme şi mai ales că "absorb cunoştinţele ca nişte bureţi". Pauline se uită la ei intrigată. Până acum, nu-i văzuse consumându-şi energia decât fizic. Ştia că trebuie să mai şi înveţe, nu numai la şcoală.

Urmând exemplul mamei lor, îşi aleseră fiecare câte o carte. Avură nevoie de ceva timp pentru asta, deoarece întreaga casă era o imensă librărie. Se aşezară şi se cufundară în lectură. Margot şi Charles se aşezară pe scaune, iar Alan pe un ţol.

« Aşadar, era adevărat ! » se gândi Pauline. Chiar şi micuţul Alan îşi întorcea ochii în timp ce citea. Căpşorul lui nu era deloc mic, ci unul matur. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, cum de şi-ar mai fi ales « Dicţionarul Numelor de Locuri » pentru
o lectură de după-amiază ?

Mintea aceea sclipitoare într-un căpşor ! Combinaţia aceasta o făcu pe Pauline să nu se simtă deloc confortabil. Era atât de

inteligent ! Şi atât de ciudat !

Alan ridică privirea din carte, ca pentru a asimila ceea ce citise. Băgă de seamă că se uită la el şi îi aruncă o ocheadă. Gestul acesta o făcu să se simtă din nou bine. Era inteligent, dar tot un omuleț rămânea.

Ii făcu şi ea cu ochiul.

- Ce citeşti? întrebă ea.

- Vreau să aflu de unde vine numele de Glim. Glim al nostru.

Margot se uită la el cu dispreț.

- Grim, nu Glim. Trebuie să mai lucrezi la pronunția lui « r ».

Pentru o clipă, Alan se uită revoltat la sora lui, ca un băiețel prin cu mâța-n sac. După care încuviință :

- Sunt de acold. Dar sunt atât de ocupat. Când o să mai cresc. »

Margot ripostă imediat.

- Cât de mare?

- O, cu câteva zile, plobabil.

- Vorbeşti de parc-ai fi un bătrânel, spuse fratele lui cu tristețe. Trebuie să înveți să pronunți litera « r » corect. Dar nu aici. Du-te la şanț şi rosteşte litera asta până nu mai poți.

- Sunt de acold. Am să-mi trec asta în ploglamul zilnic.

- Da, aşa să faci! Spuse Margot.

Cu certitudinea că a avut ultimul cuvânt, ca orice femeie, se cufundă din nou în lectură.

Helen se uita cu atenție la ce citea aceasta. Toți îl considerau pe Alan un înapoiat.

Dar ea îl privi cu admirație. Ce băiețel drăguț ! Atât de potolit, atât de matur pentru vârsta lui !

Acesta își întoarse privirea plină de afecțiune spre ea.

- Pauline, întrebă el, pe unde te-ai plimbat ?

Pentru că nu dorea să spună nimănui de descoperirea pe care o făcuse, îi răspunse cu şovăială :

- Prin pădure.

Dădu din cap, neslăbind-o din ochi.

- A fost o plimbale secletă ?

Ea râse. Ce descriere pentru explorarea pe care o făcuse singură ! Apoi își aminti de fascinația pe care o are orice copil pentru tot ceea ce e misterios şi nespus.

- Da, îi răspunse ea, a fost o plimbare secretă.

Capitolul 3

George Addison plecă luni dimineață foarte devreme la Londra. Se duse până la gară cu maşina. Soția lui luă camioneta pentru a-i duce pe cei doi copii mai mari la şcoală. Inainte de a pleca, o întrebă pe Pauline :

- Te deranjează dacă trece doamna Lagden pe aici azi ?
- Bineînțeles că nu. Trebuie să-i transmit ceva ?

Helen părea uşor amuzată.

- Nu, draga mea. Ştie foarte bine ce trebuie să facă. Aceste cuvinte erau nu numai o explicație, ci şi o

mărturisire. Intr-adevăr, doamna Lagden ştia foarte bine ce trebuie să facă în casă. De cum intră înăuntru, îşi făcu un plan de bătaie şi începu să-l pună în aplicare în mod eficient. Era mică de statură, puternică şi mai degrabă solidă decât grasă. Pauline îşi schimbă imediat părerea despre ea.

Era o "dulce". Se simțiră foarte bine împreună.

Numele de familie care la început i se păruse destul de neobişnuit, îi deveni nu peste mult timp destul de familiar. Când doamna Lagden îi spuse că locuia la o aruncătură de băț de fermă, Pauline îşi aminti că Frank Lagden era printre numele pe care le menționase Chris ca ajutoare. Toată lumea

i se adresa acestuia cu numele mic, numai doamna Lagden îi spunea « Lagden ». Numele ei mic era Ann, dar nimănui nu-i trecea prin cap să i se adreseze altfel decât cu apelativul : « Doamna Lagden ». Această formulă de adresare i se potrivea de minune, deoarece femeia avea un simț al demnității provenit din conştiința propriei valori. Era, într-adevăr, o femeie de aur.

Lăsând-o să-şi facă treaba, Pauline intră în birou. îi evoca o celulă, poate nu de închisoare, dar oricum de mănăstire. Departe de lumea exterioară, camera fusese făcută exact pentru muncă. Nimic nu-ţi putea distrage atenţia. Acasta şi fusese dorinţa lui George Addison, dorinţă pe care o dusese de minune la capăt.

Se aplecă asupra unui jurnal de lucru. La început, i se păru greu şi nu de puţine ori îi trecu prin minte gândul că ar fi fost mai bine dacă tatăl ar fi luat lecţii de scris de la fiul lui cel mic. Până la prânz, nu prea făcuse mare lucru.

Servi masa cu Helen, care făcu multe cumpărături, şi cu Alan. Acesta încercă să o facă să vină cu el la piscină.

Pauline consideră că ideea era binevenită, dar trase de timp.

- Am foarte mult de lucru pentru tatăl tău. Poate înainte de ceai.

- Bine. Să nu uiţi, Pauline !

- N-am să uit. Ce faci tu până atunci ?

- Am să lucrez la modelul pe care-l fac.

- Ce modelezi?

- Iţi arăt înainte de a ne scălda. Dincolo de asta, lucrez la pronunţie.

O tuli. In mod evident, pentru el misteriosul model la care lucra era o plăcere, iar buna pronunţare a lui « r » o datorie.

N-ar fi putut niciodată să se sustragă unei îndatoriri. La fel stăteau lucrurile şi cu Pauline. Răsplata pe o primi fu că, de data asta, descifrarea scrisului se realiză mult mai uşor.

Cu un zâmbet triumfător, termină cantitatea de documente

pe care şi-o alocase pentru ziua aceea. Un teanc destul de mare de texte era frumos aranjat şi gata să primească inspecţia autorului.

Ieşind din birou, uşor zăpăcită după atâtea ore de concentrare, constată că era trecut de ora patru după-amiaza. Probabil că doamna Lagden plecase. Helen se dusese să-i aducă pe Margot şi pe Charles de la şcoală. Când se întoarse cu ei, înainte de ora cinci, era vremea potrivită pentru o baie. Pauline îşi puse costumul de baie cel nou şi alergă pe peluză în căutarea lui Alan. Senzaţia pe care o simţea mergând desculţă prin iarbă era minunată.

Alan nu era lângă piscină, dar o strigă dintr-un ungher de care ea nu avea cunoştinţă. Când veni alături de el, putu constata că se juca într-un spaţiu destul de întins. Modelul despre care vorbise era din nisip.

- Ce drăguţ! Spuse ea. Ce e ?

- Ghiceşte !

- Pare. un fel de zid, spuse ea cu speranţa că nu se înşelase prea mult.

- Mda, îi răspunse Alan aprobator. Ce zid?

- Păi. zidul roman, poate.

- Nu, e mai vechi.

- Mă dau bătută.

- E zidul nostru. Zidul lui Glim.

- Dar credeam că e şanţul lui Grim, sugeră Pauline.

- Aşa îi spun ei, dar se înşală, spuse Alan triumfător. Totul a început cu un zid ca acesta. Au adus pământ din altă parte aici

pentru a construi acest zid.

O privi țintă pe Pauline să vadă dacă a înțeles, apoi se apucă să facă o mică secțiune în el pentru a-şi ilustra ideea.

- După care au venit ploile şi vântul vreme de secole.

Pauline scoase un uşor țipăt de protest când Alan lovi cu latul cazmalei zidul din nisip care se prăbuşi. Dar ştia foarte bine ceea ce făcea pentru că se duse de-a lungul « zidului » aproape prăbuşit. Vâlceaua din care luase nisipul nu era mai vizibilă decât creasta joasă care fusese cândva zidul. Pauline începea să înțeleagă.

- Aşa deci, de fapt nu ştiau că fusese un zid. De aceea i-au spus şanțul lui Ditch. Cred că asta a fost înainte de sosirea Femeii.

Alan avea ochii larg deschişi şi pironiți asupra ei. Imaginația lui era fără margini.

- Ştiu şi de ce-i spuneau Şanțul lui Glim, pretinse el cu mândrie. La început, am crezut că vechiul Glim însemna diavolul. Dar am găsit ceva în carte şi tata crede că sunt o adevărată figură. Glim e Odin.

- Nu prea aduce a Odin, obiectă Pauline.

- Asta pentru că Glim nu e chiar Odin. Dar un "glim" era o mască, iar ei au crezut că Odin e o mască. Când au găsit ceva pe care nu-l puteau înțelege, au crezut că a fost făcut de Odin şi i-au spus Glim.

- Ințeleg, răspunse Pauline.

Incepea să se simtă din ce în ce mai bine în prezența lui

Alan, dar tot nu reuşea să înţeleagă cum de o fiinţă atât de mică reuşise să facă un raţionament atât de complicat pentru a-şi susţine teza.

- Evident că se înşelau, spuse Alan în cele din urmă. Acum, hai să mergem la piscină.

Se bălăciră o bună bucată de vreme în apă, Alan arătându-i că nu-i era deloc greu să-i ţină piept. Totuşi, nu după mult timp, ieşi din apă.

- Obosit? întrebă Pauline.

Alan suspină.

- Nu, dar cred că e mai bine să lucrez la buna pronunţare a lui "r". Dispăru undeva în direcţia pădurii.

Pauline se lăsă pe spate, cu ochii închişi, bucuroasă că va sta în lumina soarelui până la întoarcerea lui Helen. Acesta era semnalul că trebuie să se pregătească pentru ceai.

De vreme ce nu apărea nimic care s-o scoată din toropeala de vară, stătu aşa, cu ochii închişi. Sunetul unei voci o făcu să tresară şi să-şi schimbe poziţia.

- încântător! Deci mi-ai urmat sfatul în cele din urmă!

Era Chris. încercă să se uite la el, deşi era orbită de soare, simţindu-se în dezavantaj.

- Nu, protestă ea.

- Nu te mişca ! Stai în poziţia iniţială. Nu am nevoie decât de un minut pentru a face un crochiu. Apoi, am să-l pot folosi pentru un studiu intitulat : « Nimfă surprinsă în timp ce făcea baie ».

Dar acum era gata de atac.

- Ti-am mai spus : nu sunt model, îi aminti ea furioasă. Şi ce-ai vrut să spui cu acel "deci mi-ai urmat sfatul"?

- Porţi verde, aşa cum doream.

Pentru o clipă, indignarea o lăsă fără grai.

- Chiar crezi că am dat fuga să-mi iau un costum de baie verde numai pentru că tu.? Te umfli-n pene. Şi, te rog, lasă deoparte carnetul cu crochiuri.

Işi puse caieţelul şi creionul într-un buzunar - un buzunar de braconier - îşi spuse Pauline în sinea ei. Dar nu părea deloc să-i pară rău pentru ce făcuse sau dornic să-şi ceară scuze.

Plecă ghiulea spre casă, indignată şi considerându-l un încrezut şi jumătate.

- Se pare că nu prea reuşesc să-ţi intru în graţii. Aşa să fie?

- Da, îi răspunse ea cu satisfacţie.

Nu crezuse nici o clipă în aerul lui pocăit.

- O, draga mea! Şi ce pot face să mă ierţi? zise el cu ironie.

Pauline consideră că nu avea nici un rost să catadicsească a-i răspunde. Chiar în clipa aceea auzi motorul maşinii lui Helen. Se duse imediat să-i întâmpine. Hotărât lucru, omul acesta ţinea morţiş să se certe cu ea din orice. Era un gest intil. Şi atât de plictisitor. De fapt, nu era plictisitor, ci neplăcut. La fel cum se şi comporta. De fiecare dată când o enerva, reuşea să scoată ce e mai rău din ea. Da, o enerva, iar asta era singura pată în noua ei viaţă.

Cu toate că avea o rochie de pânză de culoare verde, alese în mod voit una albă. Cel puţin, nu va mai avea cum să pretindă că se îmbrăcase aşa cum o sfătuise el.

Simțea o plăcere imensă la gândul că-i va răspunde cu aceeaşi monedă, dar când ajunse pe terasă constată că o trăsese din nou pe sfoară prin simplul fapt că nu era acolo.

în timp ce turna ceai în ceaşca lui Charles, Helen spuse :

- L-ai întâlnit pe Chris ? S-a dus să-l ia pe Alan.

Nu peste mult timp apărură şi cei doi, iar Alan spuse:

- Mi-e foame şi sete

- N-ai lucrat la pronunție, spuse sora lui cu disperare.

- Am încelcat.

- A fost foarte ocupat, pentru că mi-a explicat mie cum e cu şanțul lui Grim, sări Pauline în apărarea lui. Micuțul nu părea deloc intimidat, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai. Dar pentru a fi sigură că nu va mai fi ținta fratelui şi a surorii sale, Pauline se gândi să schimbe subiectul.

- Mi-a spus totul despre Odin şi masca lui.

- Ce ştie el despre Odin, lăsând la o parte chestia cu măştile ? întrebă Margot.

Pauline bănui că ştia mult mai puțin despre acest subiect decât fratele ei.

- Tatăl lui crede că are dreptate, spuse Pauline cu o voce destul de joasă. încercă să explice teoria lui Alan.

Alan ascultă, politicos ca de obicei, până la sfârşit. Apoi, arătă că nu are deloc intenția să se ascundă în spatele vreunui adult. în schimb, cită o autoritate în domeniu : « Dicționarul Englez al Numelor de Locuri ».

Margot se apucă să combată, fără să fi consultat acel dicționar impresionant.

- Ai face mai bine să te informezi înainte, îi sugeră mama ei cu blândețe.

Fusese mult mai atentă decât crezuse Pauline la argumentație.

Margot deschise dicționarul şi toți se aşezară împrejurul ei s-o asculte.

- După câte se pare, are dreptate, spuse Margot după ce asimilă toată informația despre acest subiect.Presupun că vrea să se facă arheolog când se va face mare.

Charles fu mai generos.

- Cred că e deja arheolog.

Pauline aproape că uitase că mai e şi Chris acolo, dar asta se întâmplă pentru că fusese tăcut în timpul mesei. în mod cert, dubla lui viață, de artist şi de fermier, era istovitoare. Asta nu îl scuza cu nimic pentru comportamentul lui arogant. Dar fără să vrea, îl privi cu simpatie când observă că e îngrijorat.

Sau poate că privirea ei insistentă şi pătrunzătoare trezise în el ceva anume. Altfel cum să-şi explice că se ridică, schiță un zâmbet şi îi anunță că trebuie să plece. Copiii îl rugară în cor să mai stea, promițându-i totodată că-i vor arăta o figură nouă de intrat în apă.

- Poate mâine, răspunse el. Dacă nu mă întorc acum la fermă, Frank va fi nevoit să rămână. Iar doamna Lagden va veni țopăind după el.

- Chiar poate să. spuse Alan entuziast. Vreau să spun, chiar ţopăie? Nu mi-o pot închipui pe doamna Lagden ţopăind. Aşteaptă-mă aici, unchiule, în timp ce eu mă duc să văd dacă aşa stau lucrurile.

- Nu, trebuie să plec, sadicule mic, spuse Chris. Acum, presupun că îţi vei petrece după-amiaza căutând cuvântul "sadic". Il vei găsi într-un dicţionar franţuzesc al biografiilor naţionale, dacă o fi existând aşa ceva. Caută la « Marchizul de Sade ». Voi, intelectualii, credeţi că ar fi meritat să fie un nobil. Eu, nu. Dar eu nu-s decât un ţărănoi neştiutor.

- Ce e ăla, ţărănoi ?

- Eu sunt un ţărănoi, Alan.

- Ba nu e, spuse Pauline. Te tachinează, Alan. E artist.

- Un ţărănoi, insistă Chris.

Ii zâmbi misterios Paulinei şi plecă spre fermă.

In lunea aceea, George Addison rămase peste noapte la Londra. Pauline se bucura că lucrurile stăteau aşa, nu pentru că i-ar fi displăcut compania celui care o angajase, ci pentru că ajunsese la concluzia că, dacă va mai avea câteva zile la dispoziţie, va reuşi să pună manuscrisul în ordine până la întoarcerea lui.

Era nouă şi tocmai pregătea maşina de bătut când telefonul din birou începu să sune. Ridică receptorul.

- Helen ?

Recunoscu vocea lui George.

- E plecată. Pauline la telefon. Să-i transmit ceva ?

- Dar unde e?

Părea mâhnit, dar încerca să se poarte frumos.

- A plecat să-i ducă pe copii la şcoală.

- O, da ?

Păru interesat şi surprins să audă această informaţie.

- Uite ce e, Pauline! Spune-i, te rog, că mă întorc până la ora ceaiului. Am uitat la ce oră ajunge trenul la gară, dar ştie ea. Când îi ia pe copii de la şcoală, trece şi pe la gară. Nu mai e nevoită să facă două drumuri.

- Dar ai plecat cu maşina la High Wycombe, îi aminti Pauline.

- Da ? O, da, aşa e. Mulţumesc pentru că mi-ai amintit. O să fiu alături de voi la ora ceaiului. Fiindcă tot eşti la telefon.

- Da.

- Să ştii că îţi voi dicta ceva în seara asta. Trebuie să-mi iau notiţele pentru a le avea proaspete în minte. Ce-ar mai fi de spus? O, da ! Ia-ţi liber în această după-amiază pentru a fi odihnită diseară.

- Mulţumesc. Am să-i transmit lui Helen mesajul tău.

- Helen? Da, aşa e. Ce mai faceţi voi cu toţii?

- Foarte bine. Alan ne-a vorbit despre teoria lui referioare la şanţul lui Grim. Odin, după cum ştii.

- Chiar a făcut-o? Cred că asta i-a trezit interesul lui Margot, nu?

- Nu tocmai. Am avut o discuţie foarte interesantă.

Pauline puse receptorul în furcă, răsuflând uşurată. Aidoma celorlalţi membri ai familiei, George Addison era

imprevizibil. Părea că-şi cunoaşte foarte bine copiii. Dar ce confuz era! Sunase chiar la ora la care soția lui era întotdeauna plecată. Şi uitase că-şi luase maşina cu el. Era genul acela de bărbat care chiar avea nevoie de o secretară, pe lângă soție.

Nu peste mult timp, Helen şi Alan se întoarseră. Micuțul se duse să se plimbe.

Helen primi mesajul cu mult calm. Alan țopăi în jurul Palinei şi al doamnei Lagden ca o păpuşă programată să facă asta. Dar le permise să se întoarcă la treburile lor, în timp ce el îşi scoase din dulap o carte groasă şI se îndreptă spre pădure în căutarea unui loc umbros la poalele unui fag care să-i permită să-şi continue munca de cercetare pe care o începuse.

înveseli atmosfera de la masă prin încercările lui de a pronunța « r »-ul ca un scoțian. Făcuse unele progrese. Helen îl încurajă spunându-i povestea lui Demostene, oratorul Greciei antice care îşi îmbunătățea dicția vorbind cu gura plină de pietricele.

- Merg şi cele de marmură, mami?

- Cred că da, dacă sunt frumoase şi curate.

- Să fii atent să nu le înghiți, îl sfătui Pauline cu nelinişte în glas.

Micuțul plecă pentru a încerca această nouă metodă.

Cât despre Pauline, ea se hotărî să-şi petreacă după-amiaza la vâlceaua plină de clopoței albaştri. Drumul i se păru mai prietenos de data aceasta şi, prin urmare, mai scurt. Când ajunse acolo, îşi scoase sandalele, îşi găsi o poziție confortabilă şi se întinse fără nici o sfială pentru a dormi. Merita

un pui de somn. Era foarte cald, iar ea va fi secretară pe tura de noapte.

Dormi la umbra fagilor ei dragi şi se trezi odihnită. Se simţi îndreptăţită să creadă că locul acela îi aparţinea în întregime. Nu ştia şi nici nu-i păsa cine era proprietarul pământului pe care sta. Dar vâlceaua presărată cu flori îi aparţinea de drept pentru simplul fapt că o descoperise. Era refugiul ei. încă o dată, simţi nevoia imperioasă de a o împărţi cu cineva. Dar alesul va fi ales pe sprânceană!

Căscă aproape cu plăcere, se întinse şi consideră că sosise vremea să se întoarcă. Decizia aceasta i se păru foarte greu de luat. Urma să facă o plimbare plăcută prin pădure. Cunoştea deja drumul atât de bine încât nu-i era teamă că se va mai rătăci. La întoarcere, va fi întâmpinată de micuţul Alan şi poate că şi de ceilalţi copii, dacă se vor fi întors de la şcoală alături de mama lor. Nici George nu va întârzia să apară. Paulinei îi plăceau foarte mult aceste ore petrecute în aer liber pe terasă. Se simţea primită cu afecţiune de membrii familiei, aşa încât simţea că face parte din ea.

Maşina era parcată în faţa uşii de la intrare. Aşadar, Helen se întorsese. O întâmpină pe Pauline cu un zâmbet.

- Ai un vizitator, spuse ea, iar Pauline îi remarcă imediat sclipirea din priviri.

- Un vizitator ? Dar nimeni nu ştie că sunt aici în afară de Wendy Page şi de-abia.

- E vorba de domnul Nicholas.

Nimeni altcineva nu putea fi mai neavenit decât el.

- Dar. dar, bâigui ea, nu l-am invitat. Nu ştiu de ce Dumnezeu a venit.. Imi pare atât de rău. Am să-l trimit înapoi.

- A făcut atâta drum de la Londra şi a trimis taxiul înapoi.

- Sun imediat să vină altul, spuse Pauline.

- Nu poți să-l laşi să plece fără a-i oferi o ceaşcă de ceai. Pare un om de treabă.

- Nu are ce căuta aici, spuse Pauline cu furie. Ti-am promis că nu voi avea astfel de vizite. A stricat totul. Cum aş putea să-mi cer scuze?

- N-ai de ce să-ți ceri scuze, Pauline. Să nu-mi spui că omul acesta este cel despre care mi-ai vorbit.

- Chiar el e.

Helen oftă.

- Păi, Margot şi Charles trebuie să-şi facă temele, iar Alan stă de vorbă cu bărbatul acela, cred.

- Unde?

- în grădină.

- Sper ca Alan să-l fi împins în piscină, spuse Pauline amenințător în timp ce se ducea să-l întâmpine pe vizitatorul nepoftit.

Stătea destul de aproape de piscină, dar Alan se comporta ireproşabil. James Nicholas stătea cu spatele la casă, aşa încât nu avea cum s-o vadă pe Pauline apropiindu-se.

Pe aceasta o frapă contrastul dintre el şi mediul în care se afla. Era îmbrăcat impecabil. Poate prea. Probabil că aşa fusese îmbrăcat la birou. Acum se apropia zgomotos de ei. Prinse o frântură din conversația lor. în clipa aceea, Alan vorbea.

- Are şi sâni, spuse el reuşind să nu facă nici o greşeală de pronunţie. Cel mai bine îi vezi când înoată. O, bună Pauline ! Acesta e prietenul tău, domnul Nicholas. Unde ai fost ? Ai făcut o plimbare secretă ? De ce eşti aşa de roşie?

- Sunt fierbinte.

Această remarcă era adevărată, chiar dacă nu în întregime.

- Ar trebui să faci o baie. Hai să facem o baie.

Alan adresă această invitaţie şi domnului James Nicholas, care se întorsese cu faţa la Pauline şi-i privea pe amândoi cu stupoare şi groază.

- Poţi să înoţi puţin dacă vrei. Am să vin şi eu mai târziu, sugeră ea. Domnul James trebuie să plece imediat.

- Vrei să vorbeşti cu el înainte de a pleca?

- Nu, ba da. Cred că da. Du-te, Alan!

In timp ce băieţelul plonja în apă, Pauline şi James Nicholas începură să vorbească în acelaşi timp.

- Ce Dumnezeu cauţi aici ? se întrebară unul pe celălalt.

- Şi cum ai aflat unde sunt ? adăugă ea.

- Interesându-mă de tine la apartament, bineînţeles, îi replică James Nicholas.

Reuşi în cele din urmă să revină la felul lui normal de a vorbi

- Nu mi-a venit să cred că ai plecat din Londra fără să-mi dai noua ta adresă, aşa încât nerăspunzându-mi la scrisoare.

- Ce scrisoare ?

- O invitaţie la cină şi la teatru. N-are importanţă, spuse James Nicholas pentru care toate astea erau de fapt foarte

importante, dar de obicei eşti atât de drăguță şi-mi răspunzi. Neprimind nici un răspuns, m-am temut că te-ai îmbolnăvit şi am plecat să văd ce ți se întâmplă.

- Da, da, spuse Pauline, înțelegând acum totul. Oare de ce n-o prevenise pe Wendy? Dar de ce ai venit până aici după mine ?

- Să văd ce nu merge.

- Totul e bine.

- Spui că totul e bine, deşi ai dat cu piciorul la o slujbă promițătoare la Londra pentru a veni aici, în acest loc rupt de lume. Ştii că țin la tine, Pauline.

- Aş fi vrut să nu fie aşa, îi replică ea.

- Ce vrei să spui ? Ti-ai ieşit din minți ?

- E uşor de înțeles. Am plecat din Londra. Uram slujba aceea. Nu mi-am ieşit deloc din minți. Ba de-abia acum am ajuns să gândesc. Şi nu ştiu ce-aş putea face alături de tine, domnule Nicholas.

- Ai putea măcar să-mi spui James.

- Nu pot să fac asta. Ştiu că eşti animat de cele mai bune intenții. Ai fost foarte bun cu mine, dar nu cred că ți-am dat vreun motiv să te simți îndreptățit de a veni după mine până aici. Sunt fericită aici, sau cel puțin aş fi dacă m-ai lăsa în pace.

- Habar n-ai ce spui, zise el cu nelinişte în glas. Locul acesta uitat de Dumnezeu. şi copilul ăla. E. ciudat. N-am mai auzit un copil de o asemenea vârstă să vorbească astfel.

- Nu e ciudat, spuse ea cu înflăcărare.

- Dar, spuse James Nicholas cu voce joasă, a insinuat că ai

făcut baie goală.

- N-am făcut. Şi chiar dacă aş fi făcut asta, nu te priveşte.

- Ba mă priveşte, Pauline. Ţin foarte mult la tine.

- Mă duc să chem un taxi, spuse ea luând-o înainte.

Poate că înţelesese că nu era momentul pentru o cerere în căsătorie. Se abţinu şi spuse numai « Am venit să te iau de aici. »

- Poate Helen îmi va împrumuta maşina ei pentru a te duce la gară. Cu toate că nu meriţi.

- Ai auzit ce-am spus?

- Da, dar nu vei reuşi să mă iei de aici şi să nu care cumva să îndrăzneşti pentru că am să chem poliţia. Cred că tu eşti cel care şi-a ieşit din minţi.

Charles se îndrepta spre ei cu o faţă zâmbitoare. Li se adresă :

- Mama te invită să iei ceaiul cu noi, domnule.

Aşadar, încercarea lui James Nicholas de a o scoate pe Pauline din acest colţ uitat de Dumnezeu se sfârşi lamentabil. Bău o ceaşcă de ceai şi aproape fu luat pe sus de Pauline care consultase mersul trenurilor şi aflase de o cursă spre Londra nu peste mult timp. Helen îi dădu maşina cu plăcere şi astfel porniră la drum.

- Nu te-am urmărit.

- Ba m-ai urmărit de la Londra, spuse Pauline cu o logică impecabilă. Acum, te rog să mă laşi să mă concentrez asupra şofatului. Drumurile acestea sunt periculoase şi nu vreau să se întâmple ceva rău.

Restul drumului fu mâhnit şi nu se simţi deloc în apele lui. îşi luară rămas-bun printr-un politicos « Noapte bună » şi Pauline se întoarse la ferma lui Grim numai foc şi pară. îşi reproşă că acceptase prima invitaţie a lui James Nicholas. Nu făcuse decât să ia cina din când în când cu el, dar iată ce ajunsese să creadă. Ajunsese să creadă că-i poate spune cum anume să-şi conducă viaţa şi ce decizii să ia.

După ce parcă maşina cu multă atenţie, îi ceru din nou scuze lui Helen, care închise imediat subiectul.

George sorbea dintr-o ceaşcă mare de ceai. Aşa cum prezisese soţia lui, uitase să mănânce la prânz. Pauline era liberă până ce George va fi gata.

N-avea deloc chef să înoate, aşa că se aşeză într-un colţ mai retras cu o carte în mână. Reuşi să se mai liniştească până apăru Chris Addison. Pe măsură ce înainta, Pauline se uita la el cu atenţie. Nu mai avea asupra lui carneţelul şi creionul. Era îmbrăcat cu pantaloni din catifea reiată şi cu un tricou albastru, descheiat la gât. Cel puţin era în acord cu mediul în care trăia, gândi Pauline. Aproape că simţi nevoia de a-i ura bun venit.

Dar el era, ca de obicei, uşuratic şi gata mereu s-o tachineze

- Eşti singură? întrebă el pe un ton voit misterios.

- Păi, tu eşti şi după câte se pare, şi eu.

- Carevasăzică, prietenul tău nu stă la pândă în boscheţi ?

- Nu e prietenul meu, sări ea ca arsă.

Felul în care-i răspunse se întoarse împotriva ei. Chris zâmbi cu satisfacţie.

- Aşa m-am gândit şi eu. Charles mi-a spus că are vreo şaizeci de ani.

Pauline era prea supărată să-i răspundă.

- Dar presupun că Charles exagerează, spuse Chris. Mi-a spus că sunt un om mort. Cred că nu ți-ar strica puțină mişcare, Pauline. Hai să facem o plimbare.

Aceasta simți că urăşte întreaga seminție bărbătească în clipa aceea.

- Te rog să pleci, spuse ea cât putu de răspicat.

- Da, cred că aşa am să fac, îi răspunse el.

A doua zi dimineață primi două scrisori de la James Nicholas. Una fu direcționată de Wendy Page de la apartament. Era invitația despre care pomenise. Totuşi, cealaltă, fusese trimisă direct la ferma lui Grim. Pauline îşi imagină că o scrisese în timpul călătoriei cu trenul care-l ducea înapoi la Londra şi că se dusese imediat la cel mai apropiat oficiu poştal pentru a o pune.

Era o simplă notă scrisă pe un ton rece. Işi cerea scuze pentru vizita neanunțată pe care i-o făcuse. "Imi pare rău că te-am luat prin surprindere într-un mod atât de neplăcut, dar nu am crezut că voi fi primit în felul acesta şi am să încerc să evit pe viitor o astfel de situație. Draga mea Pauline, cred în continuare că trebuie să te întorci la Londra, să părăseşti sălbăticia aia.

Crede-mă, mă gândesc numai la binele tău. Cu drag, James. »

Pauline reciti singura foaie pe care i-o scrisese. Fără îndoială, viața pe care începuse s-o ducă la fermă nu era deloc pe gustul lui. Nu se putu abține să nu schițeze un zâmbet. I se părea că scrisoare are în ea ceva vetust, de parcă ar fi fost scrisă de un personaj dintr-un roman de Jane Austen.

Dar zâmbetul i se stinse repede pe buze. Era tentată să se bucure de faptul că bietul James Nicholas e la picioarele ei. Fu surprinsă de faptul că renunțase atât de uşor la luptă, tocmai pentru că ştia că nu se lasă bătut atât de uşor. Putu acum să-şi dea seama în ce situație dificilă fusese pusă cu o zi înainte.

James Nicholas se purta ireproşabil în societate, iar faptul că fusese considerat un intrus, un musafir nepoftit, îl făcuse probabil să aibă mustrări de conştiinţă. Aşa se explica probabil faptul că reacţionase atât de diferit de felul lui obişnuit de a fi.

Pesemne că sentimentele pe care le încerca pentru Pauline erau foarte puternice dacă ajunsese să se pună într-o situaţie atât de neobişnuită pentru el. Cel mai greu îi fusese să-şi ceară scuze. Chiar şi acum rămăsese la părerea lui. Nimic nu părea a-l fi clintit din convingerea că trebuia « salvată » din locul acela şi că el era omul potrivit pentru rolul cavalerului rătăcitor care să-i sară în ajutor.

De un lucru era sigură. Nu va mai veni după ea la familia Addison. Dar acesta era singurul câştig şi la acest gând avu o strângere de inimă. Nu era genul de om care să se lase înfrânt de vreme ce-şi pusese ceva în gând.

Să-i scrie şi să-i spună răspicat să stea departe de ea ? Asta ar fi mers în cazul unui bărbat de vârsta ei, dar nu şi cu unul care ar fi putut să-i fie aproape tată. Şi care, pe deasupra, avea ideile fixe şi voinţa lui James Nicholas. Ar fi fost în stare să treacă peste multe, chiar dacă ar fi fost vorba de lucruri care intrau în contradicţie cu planurile sale.

Pauline suspină din nou. Niciodată nu avusese un pretendent mai nedorit decât acesta. Cu el planând mereu ca o ameninţare şi cu permanenta sursă de iritare pe care o reprezenta Chris Addison, viaţa ei va deveni insuportabilă ! Chiar şi pe soţul ideal îl păştea pericolul de a dispărea din visele ei.

In acea dimineață, Pauline se duse să lucreze în birou mai uşurată. Severitatea aproape monastică a acestei încăperi o făcea să se simtă departe de multele complicații ale lumii. Considerația de care se bucura din partea lui George Addison o mai linişti. Scăpările lui de memorie o făcură să se comporte mai protector cu el, iar remarcele sale nu le mai făcu pe un ton moralizator.

Nu îndrăzni încă să-i sugereze să-şi schimbe programul, care uneori o obliga să lucreze peste orar. Nu găsea nici o dificultate în faptul că trebuia să scrie după dictare la miezul nopții. Se simțea chiar mai trează seara, pe răcoare, decât ziua pe zăpuşeală.

Dacă era liberă după prânz, se ducea într-o « plimbare secretă », după cum frumos se exprimase micuțul Allan. Străbătu pădurea-n lung şi-n lat, dar de cele mai multe ori se duse la vâlceaua ei. Clopoțeii începuseră să se ofilească, frunzele fagilor începură să se îngălbenească. Cu toate acestea, Pauline se simțea în continuare vrăjită de acest loc. Acolo găsea oricând un covor moale de muşchi şi frunze viu colorate. Zăbovi mult acolo şi nu se întoarse decât pentru a fi alături de copii la piscină.

Clipele petrecute aici i se păreau foarte plăcute. Fie că avea un somn agitat, fie că visa la bărbatul ideal care s-o iubească, de fiecare dată când deschidea ochii dădea peste aceleaşi frunze şi crengi, peste acelaşi cer, senin sau înnorat.

într-o seară, o figură se ivi amenințătoare şi se aplecă asupra ei. Deşi era amețită, totuşi Pauline avu sentimentul că discerne

foarte bine ce se petrece. Figura aceea o privea fix.

- Bună seara, spuse Chris Addison.

Se ridică într-o rână, privindu-l cu stupoare.

- Aşa deci, mi-ai găsit vâlceaua, spuse ea cu reproş.

- E vâlceaua mea.

- O, înțeleg. Să înțeleg că ai mai venit pe aici, nu?

- întotdeauna vin aici.

- Şi eu la fel. Va trebui să te împart, draga mea vâlcea.

- Chiar e a ta ? întrebă ea.

- Bineînțeles că nu. Pădurea e a lui George. Dar eu am descoperit locul ăsta.

- Şi eu la fel. Dacă îmi vei spune când vrei să vii aici, am să fac în aşa fel încât să nu fiu prin preajmă.

- Nu asta am vrut să spun prin "a împărți".

- Sunt sigură că nu vrei să fiu aici în timp ce tu.

- Ce te face să crezi asta ? întrebă el imediat.

- Ai încercat prin toate mijloacele să-mi arăți că nu-ți place compania mea, nu? Nu crezi c-a sosit vremea să încetezi? Inţeleg destul de bine şi nu am nici cea mai mică intenție să stau lângă tine. De ce îți displac atât de mult femeile, iată un lucru pe care nu pot să-l înțeleg. Dar e problema ta.

Pauline avu impresia că acest atac era destul de nedrept. Nu-i plăceau bărbații în general, tot aşa cum lui nu prea părea că-i plac femeile.

Chris ridică din sprâncene, dar spre marea ei surprindere, Pauline văzu că e amuzat şi curios de reacția ei. Se aşeză lângă ea, cu mâinile în poală.

- Draga mea Pauline, nici nu ştii cât te înşeli. Mă tem că te-am cam deranjat.

- Da, dar nu sunt chiar atât de naivă. Uiţi că mi-ai spus că metoda cea mai eficace pentru a o face pe o femeie să fugă e să o urmăreşti peste tot până o faci să i se facă greaţă de tine.

- Da, aşa am spus, admise el scoţând un hohot de râs. Dar nu mă refeream la tine.

- Mie aşa mi s-a părut.

Dădu din cap a negare.

- Voi, intelectualii, sunteţi prea subtili pentru mine. Cred că ţi-am spus că nu sunt decât un simplu băiat de la ţară.

- Ba nu eşti. Cred că am mai vorbit despre asta.

- Sunt mai direct în ceea ce fac. Ştii, până şi bătrânul George a avut o mulţime de babe drept secretare.

- Babe? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Babe prin felul de a gândi, dacă nu chiar prin ani.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Am să-ţi arăt.

îşi scoase din buzunar carneţelul şi creionul şi preţ de câteva zeci de secunde desenă ceva. După aceea, întoarse foaia spre ea.

- Aceasta e respectabila ta predecesoare, spuse el.

Toată demnitatea Paulinei se risipi într-un hohot de râs. Ochii aceştia ieşiţi din orbite, gura aceasta imensă ! Chiar că arăta îngrozitor!

- N-am mai văzut până acum o femeie care să arate în felul acesta, spuse ea printre sughiţuri.

- Ba cred că i-am făcut un portret mult mai frumos decât originalul, pretinse el fără remuşcare. Acum înţelegi ce-am vrut să spun, nu? După ea şi multe altele de acelaşi fel, tu eşti o schimbare binevenită. Eşti o companie foarte plăcută. Din ce altă cauză crezi că am vrut să-ţi fac un crochiu şi apoi să te pictez?

Părea destul de serios, dar observase că avea un simţ al umorului imprevizibil, aşa încât rămase suspicioasă.

- Poate că ai vrut să-mi faci şi mie o caricatură, aşa cum ai făcut acestei doamne.

Işi ridică privirea, serioasă, şi întoarse pagina carneţelului cu schiţe. Faţa aceea îngrozitoare făcuse loc altui desen în care ea era protagonista.

- O să fii probabil furioasă, spuse el, pentru că mi-ai spus că nu vrei să fii folosită ca model. Dar cel puţin nu mă poţi acuza că ţi-am făcut o caricatură.

Asta era adevărat. Crochiul o prezenta într-o postură romantică. Trăsăturile feţei erau bine conturate. Nu se putea plânge că-i deformase înfăţişarea. Dacă aşa o vedea ochiul artistului, nu putea decât să se simtă mândră.

Covorul de frunze nu era bine conturat. Era clar că desenul nu fusese terminat. In josul paginii era scris : « Frumoasa adormită ».

Ii era greu să vorbească detaşat despre propriul portret, dar făcu o încercare curajoasă şi spuse :

- Arată-mi-l când e gata !

Chris Addison clătină din cap şi spuse :

- Tot aşa va arăta, fie că lucrez la el o oră sau două. Nu pot dezvolta fiecare schiță.

- Bine, admise ea vizibil dezamăgită. Să înțeleg că aceasta nu e suficient de bună pentru a fi îmbunătățită.

- E bună aşa cum e. O figură frumoasă, dar care se odihneşte. Chiar cufundată în somn.

- Ce politicos eşti ! Vrei să spui că atunci când dorm, sunt neinteresantă, iar atunci când sunt trează, sunt o afurisită şi jumătate. Aşa e?

El râse din nou, iar asta ajunsese s-o irite din ce în ce mai mult pe Pauline

- în cele din urmă, nu. Habar n-ai ce am obținut în felul meu ciudat. Pentru mine, această scenă e un întreg - figura, florile, plantele, copacii. Cred că e nevoie de o tuşă dramatică. Aşa văd eu lucrurile, deşi s-ar putea să mă înşel. Dar am de-a face cu o frumoasă adormită, iar drama frumoasei adormite a fost mai puternică nu atunci când a adormit, ci atunci când .

- Când s-a trezit, nu?

- Nu, când a fost trezită. E o diferență, nu? Am nevoie de un prinț, dar pentru că nu am de unde să-l iau, n-am să folosesc acest desen. E numai o încercare fără finalitate.

- Ce pierdere !

- Poate că arta e o pierdere de vreme. Dar nu în întregime. Trebuie să-mi mai exersez mâna. Şi pentru a reveni la argumentul meu de bază, cred că am fost în stare să-ți dovedesc că nu te-am caricaturizat, oricare ar fi părerea mea despre tine.

- Cu alte cuvinte, chiar mă consideri o afurisită.

- Ba nu, ba nu! Frumoasa care se odihneşte, aşa cum am spus. De-a dreptul formidabilă când e provocată.

Reuşise să o uimească.

- De-a dreptul formidabilă? se miră ea, nevenindu-i să creadă

El încuviinţă.

- Sunt destul de protejat, dar mă sperii de moarte, sau mă rog, aproape.

- Mă bucur că ai spus numai aproape, nu chiar.

- Hai să nu ne certăm pentru atâta lucru. Se pare că avem ceva în comun. Amândurora ne place această poieniţă.

- Vâlcea, îl corectă ea.

- Vâlcea să fie, atunci. Vezi cum îţi dau dreptate în tot ceea ce spui!

- Şi eu care credeam că eşti doar maliţios! exclamă Pauline.

- Cred că ar trebui să facem pace.

- O să mă mai gândesc la asta.

Se ridică atât de repede încât, deşi se clătină uşor pe picioare, nu avu nevoie de sprijinul lui.

- Ce frumos ai spus-o. Trebuie să plec acum pentru că nu mă simt nici odihnită, nici nu sunt trează.

- Vin cu tine.

- Nu e nevoie.

- Ba da, Pauline. Aceasta e calea cea mai scurtă atât spre fermă, cât şi spre casa lui Grim.

Merseră o bună bucată de vreme împreună până la movila

aceea pe care o cunoştea deja foarte bine, după care coborâră.

- Cred că ştii că suntem la şanțul lui Grim, nu? întrebă el.

- Nu! Trece prin pădure.

- Se presupune că pe vremuri a fost continuu. Probabil că atunci nu exista pădurea. Dar acum e mai uşor să faci o cărare prin pădure decât oriunde altundeva. înțelegi de ce ?

- Nu.

- Pământul de la fermă a fost arat. Cel din pădure conservă urmele.

- Trebuie să-i spun lui Alan

- O, va afla în curând. Citeşte foarte bine pentru vârsta lui, nu ?

- E un privilegiat.

- Chiar dacă e foarte inteligent, are tendința de a se umfla în pene. De-aici, trebuie să ne despărțim. Eu o iau spre fermă. Se pare că am reuşit să clarificăm unele neînțelegeri dintre noi, nu ?

- Da, dacă ai vorbit serios.

- Bineînțeles că am vorbit serios. Acum, dacă tot ai putut să-ți dai seama că nu fac joc dublu, de ce nu vii într-una din zilele astea să-mi faci o vizită la fermă?

Pauline rămase pironită locului, iar suspiciunea puse din nou stăpânire pe ea.

- Adu-i pe copii să aibă grijă de tine. Sâmbătă după-amiaza, dar după mulsul vacilor. Eşti sigură că ştii drumul ?

Ii făcu semn cu mâna, după care o luă pe drumul ei. Tot timpul se gândi, iar suspiciunile nu i se risipiră întru totul, dar

de-abia aştepta să viziteze ferma. Oare cum arăta locuinţa lui ? Se gândi că e într-o dezordine artistică.

Dar Chris era un bărbat imprevizibil. Arătase că era departe de imaginea pe care o avea printre ceilalţi, aceea de bărbat dur şi misogin. Poate că va mai face şi alte descoperiri de acest gen.

Şi mai ales o considera formidabilă. Zâmbi gândindu-se la greşelile pe care le făcuseră amândoi.

Cu ce se alesese în urma armistiţiului dintre ei ? Cu liniştea pădurii dintr-o binecuvântată după-amiază de vară. Sau mai precis, magia vâlcelei ei dragi ?

Un lucru era sigur. Putea să-l taie pe Chris de pe lista persoanelor nesuferite. Nu mai rămăsese decât James Nicholas. Iar acesta, din păcate, nu era numai enervant , ci o adevărată ameninţare.

Pauline îşi făcea programul în funcţie de ritmul de lucru al lui George Addison, unul foarte neregulat. Se străduia din răsputeri să termine cartea la care lucra pentru a-şi duce familia în străinătate în timpul vacanţei copiilor.

- Cred că anul ăsta o să mergem în Franţa, îi spuse el Paulinei. Aş putea face unele cercetări acolo, ca un fel de temă de vacanţă.

Dar, în pofida faptului că-şi dădea silinţa, data terminării tot fu amânată. La început, era încrezător că va termina în iulie, apoi august, începutul lunii, pentru ca în cele din urmă să fie sfârşitul lunii. Nu putea să mai depăşească această dată pentru că Margot şi Charles urmau să se întoarcă la şcoală la mijlocul lui septembrie.

- Trebuie să-l facem să nu depăşească termenul, îi spuse Helen Paulinei cu fermitate. Copii aşteaptă călătoria în Franţa cu atâta nerăbdare.

- Am bătut aproape totul la maşină, o asigură Pauline. Până săptămâna viitoare am să iau foile de sub peniţa lui şi am să le dactilografiez imediat.

Helen izbucni în râs.

- Când va veni vremea, va trebui să te odihneşti şi tu.

Se aflau în grădină şi tăiau flori în timp ce vorbeau.

- După câte văd, îţi place aici, continuă Helen.

- Da, aşa e. îmi plac şi oamenii de aici.

- Mă întreb dacă ţi-ar plăcea să-ţi petreci vacanţa aici. Asta dacă nu ai altceva planificat. Eşti binevenită şi aş vrea ca pe

timpul plecării noastră să stea aici cineva căruia să-i placă acest loc.

- Mi-ar plăcea, îi răspunse Pauline.

I se creionă în minte imaginea unor zile de huzur petrecute la umbra copacilor mult iubiți.

- Singura problemă e că am o mătuşă care se aşteaptă să mă duc să petrec cu ea zilele libere. Dar nu cred că s-ar supăra foarte tare dacă n-aş face-o. Pot să mă mai gândesc?

- Desigur. Gândeşte-te cât doreşti.

George nu avea nimic împotrivă s-o lase pe Pauline să-şi petreacă după-amiezele făcându-şi fel de fel de planuri atâta vreme cât seara era în formă pentru a stenografia ceea ce-i dicta el. Pauline nici nu-şi dorea altceva. Pădurea îi devenise din ce în ce mai apropiată. Cu toate acestea, nu se simțea încă pregătită s-o exploreze noaptea.

In timpul verii, cădeau plori torențiale în mod frecvent. Lucrul acesta dădea florilor, ierbii şi frunzelor o prospețime aproape miraculoasă. Pauline îşi dorea cu ardoare să petreacă la nesfârşit după-amiezele sub fagii aceia uriaşi.

Sâmbăta în care fusese invitată la fermă era o pauză de care avea nevoie pentru a mai uita de rutina zilnică. Dar i se părea binevenită şansa de a vedea animalele şi locurile în care trăia şi muncea Chris Addison.

Işi alese hainele pentru vizită cu multă grijă, amintindu-şi că îşi promisese asta cu mult timp în urmă.

Alan află cu plăcere că va merge cu Pauline la fermă. Dansa de nerăbdare când veni Pauline după el în grădină. Ii arătă

imediat o scurtătură foarte abruptă în josul versantului. Alegând să meargă pe acest drum, Alan se rostogoli de câteva ori, iar Pauline evită ca prin minune să intre într-un mur. Când ajunseră la fermă, aveau răsuflarea tăiată şi râdeau întruna.

Magaziile şi adăposturile pentru animale erau mari. Locuința era mică, dar probabil că nici nu avea nevoie de mai mult. Veni repede spre poartă pentru a-i întâmpina.

- Numai voi doi ? întrebă el. Mi se părea că vine o întreagă armată peste mine.

- Râdeam, spuse ea, deşi era de prisos. Alan e singurul meu însoțitor.

Alan îl rugă pe unchiul lui să-i arate grajdurile, cu oile şi vacile, tinere sau bătrâne, precum şi studioul. Pronunță "r"-ul de nenumărate ori, numai pentru a arăta cât de bine îl stăpâneşte.

- Mai întâi grajdurile, spuse Chris şi îşi conduse oaspeții într-acolo. Presupun că Margot şi Charles îşi fac temele, nu ?

- O, nu ! îi răspunse Pauline. Charles s-a dus la Marlow să vâslească, iar Margot cred că stă de vorbă cu o colegă de la şcoală. Temele pentru acasă nu le pun niciodată probleme. Le termină cam într-o jumătate de oră. Fără a le face anapoda. Lucrează repede şi eficient.

- Ce copii norocoşi ! exclamă Chris. « Superioritate fără nici un efort ! » aceasta e deviza lor.

Aceste cuvinte îl făcu pe Alan să ciulească urechile.

- Nu e vorba de o superioritate fără efort, unchiule, spuse Alan. Trebuie să se concentreze foarte mult. Ştiu asta prea bine.

- Sunt convins că aşa e, omulețule. Vino să vezi cum se

descurcă Rex Iver cu laptele.

în grajd era curat şi răcoare. Singurul lucru de care se plânse fu că Frank Lagden nu era acolo.

- Aşa, doamna Lagden s-ar supăra şi aş putea s-o văd cum ţopăie, strigă Alan.

- Brută mică şi lipsită de suflet! Vino acum să vezi vacile.

- Şi pe Goliath de la Grimbourne, spuse Alan.

- Goliath este taurul nostru câştigător. Avem planuri matrimoniale foarte mari pentru el, îi spuse Chris Paulinei în timp ce se apropiau de monstrul acela chipeş.

- Imi pare rău pentru vaci. E atât de mare.

- Poate că urmaşii săi vor fi şi mai mari. Acum, hai să mergem la mieluţi.

Chris luă un baston de păstor din şura hambarului.

- Mieluţi e un cuvânt copilăresc, unchiule.

Chris îi conduse spre ţarcul în care se aflau mieii şi Alan luă unul dintre ei şi-l strânse la piept.

- Nu-i aşa că e dolofan, unchiule Chris ?

- E din cauza fânului nostru foarte bun. Când s-a născut, era numai pielea şi oasele de el. Atunci ar fi trebuit să-l vezi. Era plăpând şi tremura.

- De ce tremura?

- S-a născut pe o vreme foarte rece. La început, nu putea să se ţină pe picioare.

- A trebuit să-l ajuţi, unchiule?

- Am încercat. Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre mieii nou-

născuţi, tinere Alan. Dacă îi iei de pe pământ, mamele lor îi pierd. Nu ştiu unde sunt. Dar am ajutat unul odată, ducându-l la adăpost, departe de frig şi de răcoare.

în timp ce Chris stătea rezemat de toiagul acela de păstor, iar Alan admira oile, Pauline aştepta. Simţea că putea fi şi actor în acea scenă, nu numai spectator.

O iarbă frumoasă se întindea de-a lungul poienilor şi pădurilor. în mijlocul acesteia, se aflau trei persoane: un copil, o femeie şi un bărbat. Probabil că scena aceasta se repetae de nenumărate ori de-a lungul secolelor. Se simţea puţin ameţită, de parcă ar fi făcut un salt în timp. Când reveni cu picioarele pe pământ, fu cuprinsă de un uşor tremur. Oare toate astea se petrecuseră numai în mintea ei ? Se uită la cei doi pentru a vedea dacă se schimbase ceva în atitudinea lor.

Alan stătea, ca de obicei, nemişcat, cu picioarele depărtate, cu privirea fixată asupra animalelor. Dar Chris avea acea privire concentrată care semnala faptul că găsise un posibil subiect pentru pictură.

- Ai vrea să pictezi asta ?

Se uită la ea cu surprindere.

- Cum de ţi-ai dat seama ?

- E ceva în felul în care priveşti - "expresia artistică" - dacă pot să-i spun aşa.

- Ti-e aşa de uşor să mă citeşti? Eu credeam că e mai degrabă complicat. Mă simţeam ca făcând parte din tablou, dar în acelaşi timp eram aici. E prea greu de înţeles?

- Probabil că te-ai văzut atât în ipostaza artistului, cât şi în

cea a modelului.

Fața i se lumină, bucuros că a fost înțeles.

- Da, despre asta e vorba.

Pauline gândi în sinea ei : « Aşadar, ne vede pe toți trei ca modele. E mai bine decât să ne vadă ca soț, soție şi copil.

Dar oare ce o făcu să-i treacă aşa ceva prin minte?

- Cum i-ai spune picturii? întrebă ea.

Nu-i răspunse imediat, ci se gândi destul de mult la această întrebare.

- Pastorală, cred. Crezi că ar merge? spuse el în cele din urmă.

- Da, îmi place. Dar poate că e una din multele picturi pe care nu le-ai făcut, nu ?

- Mă tem că aşa e. Dar nu a sosit încă vremea.

Alan prinse ultimele fraze, ceea ce îi aminti de o altă promisiune făcută când mai vizitase ferma.

- Unchiule, arată-ne studioul. Pauline nu l-a văzut.

- Poate că nu vrea să-l vadă.

Ea îl asigură cu sinceritate că ardea de nerăbdare să vadă cum lucrează.

Deşi se simțea destul de stânjenit, se manifestă cu mult calm.

Ii conduse prin casă. Camerele nu erau prea mobilate, dar peste tot domnea ordinea şi curățenia.

Studioul era diferit. Fosta bucătărie, bucătăria auxiliară şi spălătoria fuseseră transformate într-o singură încăpere. Pe pereți şi pe suporturi erau numai picturi.

- Astea sunt picturile care-ți plac cel mai mult? dori ea să ştie.

Chris râse, dar dădu din cap.

- Nu e greu de dat un răspuns. Pe unele dintre ele nu am reuşit să le vând, iar pe altele nu am vrut să le vând. Te las pe tine să ghiceşti care anume.

- Mie îmi pac animalele, spuse Alan şi se aşeză în contemplație în fața unui fazan. Avea figura unui om care înțelege arta.

Pauline considera că tablourile formează un întreg. Le privi pe îndelete, făcând de două ori înconjurul studioului, cu mişcări foarte lente. Chris nu prea era deschis criticilor, aşa încât Pauline nu făcu greşeala de a încerca vreuna. La urma urmei, putea pretinde că se pricepe la pictură ? Dar apoi îşi dădu seama că era o expoziție a unui artist care, deşi era profesionist, nu se putea consacra în întregime picturii. Pânzele sale puteau fi împărțite în două categorii. Mai întâi, erau cele cu animale, păsări, clădiri, păduri înz

- Ai făcut toate astea în celălalt studio ? întrebă ea.

- Da, numai că nu pot sta acolo de cât din când în când şi nu toată ziua.

Pauline oftă. începea să simtă puțină simpatie pentru el, deoarece îşi dădea seama că dorința lui secretă era să picteze cât era ziua de lungă.

- îți mulțumesc pentru că mi le-ai arătat, spuse ea.

- Iar eu îți mulțumesc pentru că n-ai spus mai mult de-atât. Habar n-ai cât de mulți dintre prietenii mei mai neobişnuiți se

cred critici de artă.

- O, n-aş îndrăzni niciodată să fac aşa ceva! spuse ea. Cel puţin, nu înainte de a avea unele cunoştinţe în domeniu. O să mă înveţi ?

Vorbise mult prea deschis, iar acum regreta. I se părea că îi arătase că îl vede într-o lumină prea favorabilă. Şi i se părea că e adevărat să simtă astfel. Ii plăcea din ce în ce mai mult de el.

Chris o privi cu recunoştinţă. Era pentru prima dată când îşi exterioriza sentimentele.

După aceea, îşi aminti de îndatoririle lui de gazdă, conducând-o în micuţa sufragerie şi invitând-o să se aşeze pe un scaun care se dovedi mai confortabil decât părea.

- Vrei un pahar cu coniac ?

- Nu, mulţumesc. E prea devreme pentru aşa ceva. O, dar unde e Alan ?

- Nu prea-i vine să-şi ia rămas-bun de la mielul lui mult iubit.

- Nu trebuie să se rătăcească.

- Alan nu se rătăceşte niciodată, o asigură Chris. Dar mă duc după el. Nu-ţi face griji !

O lăsă singură un minut, dar ea profită de acest răgaz pentru a se relaxa, bucuroasă că se găseşte în acel loc. Gândindu-se la picturile pe care le văzuse, încercă să exerseze câteva poze, dintre care una de femeie părăsită, întrebându-se ce ar gândi Chris despre asta şi dacă i s-ar părea că „Seducţie" e un titlu potrivit pentru un asemenea context. La acest gând, zâmbi în sinea ei, cu pleoapele întredeschise.

Chris era deja lângă ea. Tăcea, dar nu o slăbea din ochi. Era evident că o admira, după cum la fel de bătător la ochi era că această admirație depăşea cadrul artistic propriu-zis. Pentru o clipă, Pauline se simți cuprinsă de teamă la vederea lui. Se îndrepta spre ea, cu intenția clară de a o săruta. Evită această întâmplare, ridicându-se imediat în picioare.

- Unde e Alan ? întrebă ea atât de încet, încât aproape că nu-şi auzi propria voce.

Deşi dorea ca întrebarea ei să pară cât mai firească, îşi dădu seama că nu era deloc aşa.

- Alan ? întrebă el cu un zâmbet pe față. Oh ! însoțitorul tău ! Vine imediat.

- Trebuie să plecăm, spuse ea îndreptându-se spre uşă. A fost frumos.

- Ar fi putut să fie şi mai frumos.

Dacă se aştepta să fie întrebat ce înțelege prin asta, nu putu decât să fie foarte dezamăgit.

Plecară spre casă, dar nu cu aceeaşi viteză amețitoare cu care veniseră.

Alan spuse şl el că vizita a fost foarte frumoasă. Ea îi dădu dreptate, dar cu mintea în altă parte.

Se gândea visătoare la sărutul pe care nu i-l dăduse. Nu era vina lui Chris. Ii cam dăduse ghes, e adevărat, dar totuşi.

Dacă nu ar fi surprins-o într-o asemenea postură? Sau dacă ar fi sărutat-o pe neaşteptate ? Ar fi fugit? Ar fi acceptat ? Cum ar fi fost sărutul lui ?

- Am s-o rog pe mami să ne facă ceva bun de mâncare,

spuse Alan, punând astfel capăt rătăcirilor minții ei. De fiecare dată când mă duc la fermă, vin cu o poftă de mâncare. !

Poftă de mâncare !

George Addison trăgea din greu pentru a-şi termina cartea până la data la care urmau să plece în vacanță. Membrii familiei ştiau prea bine asta, şi de aceea nu se mirau deloc de ciudățeniile lui.

Nici Pauline nu se mai mira de nimic. Ceea ce la început părea o pauză în programul obişnuit, devenise acum rutina cea de toate zilele. Lucra dimineața şi seara târziu. După-amiezele putea să şi le petreacă după pofta inimii.

Se simțea atrasă în mod irezistibil de acea vâlcea. Nu se mai întâlni cu Chris acolo. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nu s-ar fi simțit deloc în apele ei. Auzise că e foarte ocupat cu ferma, iar faptul că nu mai apărea îi trezi curiozitatea.

Visa cu ochii deschişi acolo, în pădure. I se întâmpla adesea să adoarmă, odihnindu-se astfel înainte de a se întoarce pentru a face baie cu copiii. Trebuia să se prezinte în cele mai bune condiții la dictarea de seară.

într-una din aceste după-amieze de trândăveală adormi puțin, visând la sărutări. Mai visase aşa ceva, dar visul acela i se păruse cât se poate de real.

Real ! Era mai mult de-atât ! Era adevărat. Se uită în ochii lui Chris în timp ce acesta îngenunchea în fața ei. Atingerea buzelor sale o făcu să se trezească.

- Dragă Pauline! Eşti supărată?

El nu prea părea să-şi regrete gestul, iar ea nu prea dorea

să-l facă să-şi ceară scuze. Supărată? Cum să fie supărată?

De data asta, nu se mai apără. Nu mai fu nevoită să stea într-o postură provocatoare. Totuşi, sărutul lui fu o surpriză. Nu mai era nevoită să hotărască dacă acceptă sau nu. Cumva, toate deveniseră clare.

Această trezire fu foarte plăcută pentru ea, încă mai era. Nu voia să se gândească prea mult în acele momente la asta. Nici să vorbească nu dorea.

Dorea. Oare ce-şi dorea ?

Ce stângaci îngenunchease ! Cu ochii pe jumătate închişi, cu buzele întredeschise, îl trase lângă ea, aşa încât îi era mult mai uşor să o sărute.

De fapt, asta era ceea ce-şi dorea.

- Chris ! O, Chris ! E adevărat sau visez? Trebuie oare să mă ridic pentru a vedea că brațele-mi sunt goale ?

Dar simți covorul mătăsos de muşchi pe care stătea şi auzi un porumbel cântând. Iar săruturile devenir' şi mai pătimaşe.

- Furioasă ? o tachină el, după un timp.

- Nu chiar. Mai degrabă fericită.

- Cumva, mi-am dat seama de asta. Pauline, eşti încântătoare !

- Dragul meu Chris !

- Eşti frumoasă.

- Nu-s chiar frumoasă. Dar îți mulțumesc pentru compliment. Cred că trebuie să mă întorc la fermă.

- Ai destul timp la dispoziție, spuse el sărutând-o din nou.

Putea oare să-l mai refuze acum ?

Mai stătură ceva timp unul în braţele celuilalt, râzând cu poftă, după care porniră spre fermă.

- Cred că trebuie să-i spunem lui George şi Helen, zise Chris.

- Ce să le spunem? Că am avut un comportament necuviincios, sărutându-ne în pădure ?

- Că suntem logodiţi.

- Dar nu suntem. Nici măcar nu m-ai cerut în căsătorie.

- Se face imediat.

- Nu, Chris ! Stai puţin. O să creadă că suntem cam nebuni. Iar eu nu sunt sigură că nu suntem. M-ai luat prin surprindere.

O luă din nou prin surprindere, când buzele lui le atinseră din nou pe ale ei.

După ceva timp, ea spuse din nou :

- Lăsând gluma la o parte, am nevoie de ceva timp.

- De ce ? întrebă el cu încăpăţânare.

- Pentru că. Păi, din cauza lui George. îi vin tot felul de idei în timp ce îmi dictează şi ar însemna să-l privez de serviciile mele când are mai mare nevoie.

- Păcat ! Dar nu se va întâmpla oricum?

- Asta rămâne de văzut, spuse ea. George e atât de prins de cartea pe care o scrie, încât cred că ar face o criză dacă i-aş spune că îl las baltă. Te rog, Chris !

El bătu în retragere.

- Nu pot să te refuz când mă rogi aşa.

- O, dragul meu drag!

- Dar asta n-o să ţină mult, Pauline. N-o să stau să te aştept

la nesfârşit.

Pauline câştigase bătălia, iar asta o făcu să răspundă cu generozitate la sărutările lui. Când termină, se uită la ea şi-şi puse degetele pe buzele ei, aşa încât aceasta rămase tăcută şi nemişcată. Ii răsuci corpul pentru a vedea ceea ce el văzuse deja.

La vreo treizeci de paşi depărtare erau un pâlc de smârdari din care ieşi sfios un animal. Era o căprioară.

Frumoasa creatură înainta cu prudenţă. Işi umflă nările şi muşcă din iarbă. Iar apoi, într-o clipă, dispăru în pădure.

Pauline trase adânc aer în piept, ca şi cum totul nu fusese decât o nălucire.

- N-am mai văzut până acum o căprioară sălbatică, mărturisi ea. Mai sunt multe pe aici?

- Nimeni nu ştie cu exactitate. Stau ascunse.

- Credeam că le vezi destul de des. Eram pe punctul de a te invidia.

- E pentru a doua oară când văd aşa ceva. Cred că înaintaşii lor au scăpat odinioară din rezervaţiile care existau la fiecare conac. Aşa a început epopeea lor în sălbăticiune.

- Oare sunt toate la fel de sfioase ca aceasta?

- Da. Au o mulţime de duşmani. Sunt la fel de suspicioase ca şi tine.

Ii zâmbi, dar nu înghiţi momeala. In schimb, îi puse o întrebare.

- Care sunt aceşti duşmani? Braconierii ?

- Braconierii de prin partea locului trebuie să fie suficient de

inteligenţi. Dar duşmanii noştri cei mai mari, gangsterii din oraş, nu s-ar putea apropia de aceste animale. Tot ce pot face este să ne omoare fazanii. O fac noaptea, când păsările dorm. Doboară păsările cu puştile, dacă au noroc.

- Ce bestii ! Mă bucur că nu reuşesc să se atingă de căprioare. Şi cât mă bucur că am văzut una !

- Norocoasă! Cred că aşa eşti! Şi n-ai venit decât de câteva zile. E un semn de bun augur. Cred că s-a îndrăgostit pădurea de tine.

- Am învățat să iubesc pădurea.

- Iar eu te iubesc pe tine, Pauline. Mă iubeşti şi tu puțin ?

- Doar puțin, încercă ea să spună cu indiferență. Dar inima ei, întreaga ei ființă, exprima bucuria de a trăi şi de a iubi.

Chris o însoți până ce zări casa, după care se îndreptă spre fermă.

- Am să mă întorc la vâlceaua noastră când am să pot, îi spuse el. După aceea o sărută şi plecă.

Privi lung după el, apoi trase adânc aer în piept şi-şi continuă drumul. Se întrebă încă o dată dacă visa sau totul era aievea.

Glasurile copiilor care se bălăceau în piscină o mai liniştiră. Nu visa. Chris o iubea, iar ea îl iubea pe el.

Se întoarse pentru a privi cu recunoştință spre pădurea care o făcu să se simtă binevenită şi să simtă fericirea.

Capitolul 6

Helen pregătea întotdeauna cafeaua pentru George şi Pauline pe la ora zece dimineaţa. George îşi luă ceaşca gândindu-se la altceva, concentrat asupra muncii sale. In schimb, Pauline se duse pe terasă, bucurându-se de aceste momente de răgaz pe care le petrecea cu Helen. Se aşezară sub o umbrelă, deoarece era o căldură ca la tropice. In timp ce sorbeau din cafea, se bucurau de priveliştea din jur şi vorbeau vrute şi nevrute.

Liniştea deplină care domnea în grădină fu întreruptă de un urlet. Alan veni la ele alergând şi cu ochii în lacrimi. Helen îl luă în braţe şi îl linişti. Se julise la genunchi, dar nu foarte rău. Pauline se simţi foarte afectată de acest incident. Helen, în schimb, se duse şi, cu mult calm, îl spălă şi îl pansă.

Alan nu era genul de copil care să plângă din orice. De fapt, Pauline nu-l auzise niciodată plângând. Poate că fratele şi sora lui erau la fel de dotaţi ca şi el, dar micuţul Alan o făcuse să-şi dea seama că are de-a face cu un copil minune. Lacrimile lui aproape că o convinseră că era un copil ca toţi ceilalţi în toate privinţele, în afară de mintea sclipitoare. După ce mama sa îl pansă, fu fericit din nou.

Helen adusese cu ea corespondenţa, care ajungea cu întârziere într-un loc atât de izolat precum era ferma lui Grim. Puse teancul de scrisori pe masa din grădină şi începu să le sorteze. Erau vreo zece pentru George, trei pentru ea şi una pentru Pauline. Acesteia începu să-i bată inima cu putere când recunoscu scrisul de pe plic.

Faptul că vedea din nou scrisul lui James Nicholas fu un şoc pentru ea. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Ştia în adâncul sufletului ei că nu va renunţa aşa de uşor la ea. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Şi într-adevăr, se gândise la asta până în clipa în care începuse povestea de dragoste cu Chris, fapt care o făcuse să şi-l scoată din minte.

Helen îşi citea propria corespondenţă. Alan plecase în grădină pentru a realiza cine ştie ce proiect. Soarele încă mai strălucea pe cer, dar Paulinei i se părea că se acoperise de nori negri.

« Trebuie să ne vedem neapărat joi la, Dashwood Arms în High Wycombe, la trei după-amiază » îi scria James Nicholas.

« Te rog să vii. Am să trimit un taxi să te ia, dacă vrei. Nu trebuie decât să mă anunţi. Dorinţele tale sunt porunci pentru mine. Dacă apare ceva neprevăzut - deşi nu văd ce s-ar putea întâmpla- şi nu vii, am să te sun la fermă.
Prietenul şi admiratorul tău cel mai sincer,
James .»

Reciti scrisoarea cu dezgust. Prieten! Admirator, da! Nu mai încăpea nici un dubiu că se arăta a fi o ameninţare veritabilă. Era hotărât să meargă până la capăt şi nu avea nici un scrupul să o ameninţe voalat. Ştia foarte bine cât de mult o sâcâie perspectiva de a fi deranjată la fermă. îi scrisese această scrisoare tocmai pentru că nu dorea să se întoarcă aici. Pentru Pauline, chiar folosirea telefonului o făcea să se simtă inconfortabil.

Pentru o clipă, se gândise să-i mărturisească totul lui Helen,

care era atât de calmă şi de pricepută. Ceea ce o făcu să ezite fu că nu putea să-i povestească ce i se întâmpla fără să-l implice pe Chris, iar ea se hotărâse să n-o facă. Pe Chris nu l-ar fi deranjat dacă Helen ar fi aflat secretul, ba chiar s-ar fi bucurat.

Pauline cântărea posibilităţile pe care le avea, când o auzi pe Helen vorbind. Părea destul de mulţumită.

- Pauline, secretara comitetului nostru de voluntariat vine joi din Grimbourne, aşa încât n-am să pot să mă duc să-i iau pe copii de la şcoală. Poţi să te duci tu? Va trebui să faci şi nişte cumpărături. Sunt sigură că pe George n-o să-l deranjeze.

- Desigur, aprobă Pauline.

Grozav! Se potriveau toate atât de bine, încât i se părea că e mâna lui Dumnezeu. Se va duce şi se va întâlni cu James pentru a-i spune o dată pentru totdeauna că nu trebuie să o mai caute. Avea un motiv să plece în oraş. Va putea chiar să scape mai repede de el, pretextând că se grăbeşte pentru a-i lua pe copii de la şcoală.

Nu-i va spune nimic nici lui Helen, nici lui George. Şi, cel mai important, lui Chris. Din câte îl cunoştea, putuse să-şi dea seama că spiritul lui artistic l-ar putea face să aibă vreo ieşire mai temperamentală. Ar deveni foarte gelos, dacă ar afla că fata pe care o iubeşte cu pasiune se întâlneşte în secret şi la mare depărtare de fermă cu un admirator. Lucrurile nu stăteau deloc aşa, dar lui Chris aşa i-ar fi apărut. Pauline spera ca într-o bună zi să-i vorbească despre asta. Dar nu astăzi, nu acum!

- Ţi se răceşte cafeaua, spuse Helen cu reproş în glas. Ia, te rog, şi corespondenţa lui George când te întorci în birou.

Pauline se întoarse la lucru, confuză. Când ajunse la birou, aproape că uitase de întâlnirea cu James Nicholas.
Dar la masă, gândul acesta o bântuia din nou. Amenința chiar să-i strice întâlnirea cu Chris.

Acesta o aştepta deja cu nerăbdare la locul lor de întâlnire. Se îmbrățişară şi se sărutară cu pasiune. Trecură câteva minute până reuşiră să discute coerent.

- Aşteptarea mi s-a părut foarte lungă, spuse el.

- N-am putut ajunge mai devreme.

- Ştiu. N-ar fi trebuit să fiu atât de nerăbdător. A fost vina mea. Toată după-amiaza mi-am petrecut-o aşteptându-te. Vezi ce ai făcut din mine, Pauline?

- N-ar fi trebuit să pleci de la fermă pentru mine. Ştiu că nu merge de la sine

- Pentru a face tot ce mi-am propus, am început lucrul mai de dimineață, spuse el privind-o cu dragoste.

- Eşti la fel de priceput în administrarea fermei pe cât de talentat eşti ca pictor ?

- Nu excelez nici la una, nici la alta. Nu trebuie să crezi aşa ceva.

Vorbea serios.

- Sunt sigură că vei fi un pictor faimos.

Acesta clătină din cap, spunând:

- Nu te cred, draga mea.

- Nu mă crezi? spuse ea ca un ecou. Ce vrei să spui?

- Nu poți să ai o judecată critică asupra picturii mele pentru că eşti implicată emoțional. Spui lucruri foarte frumoase despre

mine, dar nu le merit. De aceea, nu prea am încredere în tine în această privință, draga mea.

Pauline se simți uşurată în fața unei explicații atât de sincere.

- Sunt sigură că nu-mi iei în seamă părerea de critic de artă, îi spuse ea. Şi ai mare dreptate să faci aşa. Te iubesc. îți iubesc, aşadar, şi picturile. Dar îți mulțumesc pentru că mi-ai explicat totul într-un mod atât de frumos. Apreciez asta.

încercă să-şi exprime mulțumirea printr-un sărut.

Era o adevărată desfătare pentru amândoi să stea întinşi la umbra copacilor printre care mai răzbătea câte un firicel de soare.

Când se hotărâră să plece, soarele era departe pe cer. Se îndreptară spre cărarea care ducea spre casă. La un moment dat, fură nevoiți să se despartă.

- Mâine ? întrebă Chris.

- O, da !

O strânse de mână cu putere. Iar ea se gândi la un şir nesfârşit de « mâine », dorindu-şi ca această stare să dureze o veşnicie. Dar asta îi aminti de.

- Da, mâine, spuse ea. Dar joi nu pot, pentru că Helen m-a rugat să-i iau pe copii de la şcoală. E ocupată, aşa încât trebuie să mă duc.

Chris oftă.

- Ne vedem mâine şi vineri. Vino cât de repede poți.

Dragul de Chris ! A acceptat totul cu atâta uşurință! De ce n-ar fi acceptat? Spusese adevărul. Da, dar nu tot adevărul.

După ce se despărţiră, iar ea se apropia de fermă, era din ce în ce mai tristă şi mai îngrijorată. Oare nu-l va dezamăgi ? Chiar dacă o făcea animată de cele mai bune intenţii, gestul acesta i se părea a fi o picătură de otravă în apa limpede care era dragostea ce îi lega.

Işi dădu seama că nu se va simţi uşurată până nu va termina povestea asta cu James Nicholas. Trebuia să afle ce dorea şi să pună capăt, o dată pentru totdeauna, insistenţelor lui. Tare mult ar fi vrut să facă asta imediat.

Cândva, omul acesta îi inspirase respect. Acum nu mai era aşa. Ultima lui cerere era un adevărat şantaj. Era un şantaj legal, evident. Nici nu te-ai fi aşteptat la altceva de la James Nicholas. Iar asta o îngrijoră şi mai mult.

Işi scutură umerii, ca şi cum ar fi dorit să scape în acest fel de o povară pe care o purta. Până joi, totul putea fi distrus, chiar şi dragostea dintre ea şi Chris.

Veni şi ziua de joi. După masă, Alan o însoţi până la garaj şi o prinse uşor de mână.

- Astăzi n-o să-ţi mai faci plimbarea secretă, nu?

Intrebarea nevinovată a unui copil!

- Nu, aşa e! Dar trebuie să fac asta. La revedere!

***

Arzând de nerăbdare să termine cât mai repede cu povestea asta urâtă, Pauline ajunse prea devreme la High Wycombe. Se duse la cumpărături şi stătu atât de mult încât fu în pericol să

întârzie la întâlnire. Şi dacă întârzia mai mult de un minut, omul acesta ar fi fost în stare să sune la fermă, deranjându-l pe George care lucra, sau pe Helen care se odihnea.

Pauline se duse cât de repede putu la întâlnire, ajungând numai cu un minut mai devreme. James Nicholas era deja acolo, aşteptând-o. La vederea ei, faţa i se lumină şi zâmbi victorios. Cel puţin aşa i se păru ei.

îl întrebă cu o voce agresivă:

- Ei bine, ce s-a întâmplat?

- Draga mea Pauline.

Temându-se că se va lansa într-un discurs dinainte pregătit, îi curmă vorba.

- Nu am prea mult timp de pierdut.

- Sper că poţi să stai cel puţin câteva ore.

- Poate că ai uitat, dar am şi o slujbă.

- O slujbă. începu el cu furie, reuşind totuşi să se controleze. Prea bine. Am rezervat o masă în grădină şi o să dau comandă de nişte cafea, dacă doreşti.

- Nu, mulţumesc.

Acesta oftă şi o conduse în grădină. Pe drum, trecură printr-un fel de curte de ţară aranjată foarte frumos. Totul era bine întreţinut şi tăcut. Intr-o altfel de împrejurare, asemenea locuri ar fi interesat-o. Dacă ar fi fost cu altcineva - de exemplu cu Chris - s-ar fi simţit grozav aici.

După ce se aşezară, James Nicholas o privi cu seriozitate şi i se adresă din nou.

- Pauline, e foarte frumos din partea ta că ai venit. De-abia aşteptam să te văd.

Ea dădu semne de nerăbdare.

- Draga mea, mai e oare nevoie să îţi spun cât îţi sunt de devotat? Nu-ţi cer nimic altceva decât să te îndrăgesc.

- Da, mi-ai mai spus asta.

Nedorind câtuşi de puţin ca vorbele ei să lase loc interpretărilor, i se adresă pe un ton care i se păru şi ei foarte rece.

- Eşti foarte drăguţ, dar te rog să înţelegi că nu sunt persoana potrivită pentru tine. N-aş putea niciodată să-ţi accept oferta, sau pe tine.

El spuse, printre suspine :

- Dar, Pauline.

- Spune-mi, te rog, de ce m-ai chemat. Nu mai am timp.

- Ţi-am spus deja.

- Să înţeleg că m-ai făcut să fiu două zile îngrijorată - deveni tot mai furioasă pe măsură ce vorbea - două zile, pentru nimic?

- Nu, draga mea, nu în zadar. Mă gândesc la bunăstarea ta.

- Atunci, de ce m-ai speriat de moarte fără nici un motiv ? Sunt foarte fericită la fermă - sau, cel puţin aş fi, dacă nu m-ai urmări atâta. Te rog să mă laşi în pace !

- Dar am dreptul.

- Nu ai nici un drept. Asta e ideea. Nu înţelegi ? Nu a fost nimic între noi, absolut nimic.

- Am sperat întotdeauna.

- Dar n-ai avut nici un motiv. M-ai invitat de câteva ori la masă. Ţi-a plăcut. Şi mie. Ţi-am mulţumit atunci pentru ele. îţi mulţumesc şi acum. îmi dau seama acum cât de prosteşte m-am comportat acceptându-ţi invitaţiile. Dar ce te face să crezi că ai avea vreun drept asupra mea, chiar nu înţeleg. Sau poate că eşti nebun.

- Poate că sunt.

Dar dispoziţia romantică nu i se potrivea deloc lui James Nicholas. îmbrăcat cu costumul lui elegant de om de afaceri, făcea notă discordantă în acel loc. Lumina soarelui îl făcea să clipească nervos. Părea şters.

- Eşti nedreaptă cu mine. Eşti cât se poate de nedreaptă.

Ridică vocea.

- Credeam că-ţi place de mine.

- Cred că mi-a plăcut. Cel puţin până în clipa în care ai început să mă urmăreşti. Dar acum m-am săturat.

- Pauline, nu ştii ce vorbeşti.

- Ba ştiu foarte bine ce spun. Să nu crezi că îmi place să vorbesc pe tonul ăsta, dar se pare că eşti un om cu obrazul gros.

- Pauline !

- Nu vreau să te mai văd în faţa ochilor ! E clar ?

- Foarte clar.

James Nicholas încerca să-şi salveze ultima urmă de demnitate.

- Acum pleacă, te rog !

- Mai gândeşte-te la ce ţi-am spus. Vreau să te îndrăgesc,

draga mea .

Să o îndrăgească ! Iată un cuvânt care părea atât de nepotrivit în gura lui. Ce ştia el despre dragoste ? Dar ce insistent era ! Nu trebuia să-i mai lase nici o urmă de speranță, pentru că altfel ar fi încercat din nou.

- Mă obligi să-ți spun că, dacă te mai apropii de mine, sau dacă îmi mai scrii, am să fac plângere la poliție.

Acesta o privi uluit.

- Vorbeşti serios ? Totul s-a sfârşit?

- Da, spuse ea categoric.

După aceea, îl părăsi.

- Nu ştiu., începu el, nu ştiu cum să ajung la gară.

James Nicholas ştia ca nimeni altul să pună capăt într-un mod ridicol unei astfel de situații.

Nu avea nici cea mai mică intenție să-l conducă la gară, dar nu putu să zică nimic la dorința acestuia de a o însoți pe stradă până la maşină. La un moment dat îi spuse, arătând cu degetul :

- Pe aici trebuie să o iei.

în clipa aceea, o maşină sport trecu foarte aproape pe lângă ea. Auzi scrâşnetul unei frâne puse prea brusc. Fu cât pe ce să fie călcată. Şocul o ameți. închise ochii pentru câteva clipe, trase adânc aer în piept şi încercă să-şi recapete cumpătul.

James Nicholas o ținea în brațe. îşi trase mâna din strânsoare cu furie, se răsuci pe picioare şi plecă. Nici nu se uită în urmă.

De-abia reuşi să ajungă la timp pentru a-i lua pe copii de la şcoală. Răsplata ei va fi micul paradis din pădure care o aştepta

şi pe care-l va împărţi cu Chris.

Mai era mult timp până îl va întâlni. Nu putea face nimic pentru a-l vedea mai devreme. Aşa încât va aştepta cu toată răbdarea de care era în stare. Dar a doua zi dimineaţa, se duse aproape alergând la întâlnire.

Chris nu venise, iar ea se aşeză pentru a-l aştepta. Văzând că timpul trece, iar el nu mai vine, i se tăie tot elanul. Incercă să alunge din minte întâlnirea pe care o avusese cu James Nicholas, dar acum îi reveniră în minte în detaliile cele mai umilitoare. Oare ce-ar fi crezut Chris despre toată povestea asta, dacă i-ar fi spus ? Probabil că lucrul acesta nu se va întâmpla până nu se vor căsători.

Ce apăsătoare erau secretele ! Nu trebuia să mai aibă, nici faţă de Chris, nici faţă de ceilalţi, ca de exemplu George şI Helen. In clipa aceea, era la fel de nerăbdătoare ca şi Chris să le spună de logodna lor.

In clipa aceea, acesta se apropia de ea, dar fără prea mare zel, de parcă nu se bucura că o vede. Işi dădu seama că e prost dispus. Chiar înainte de a apuca să vorbească, văzu că e tulburat.

Se duse în întâmpinarea lui.

- Dragul meu Chris ! Am crezut că nu mai vii.

El nu o sărută.

- Nici n-am vrut să vin. Ieri am fost la High Wycombe.

Presimţind ceva rău, o trecură fiorii.

- De ce? întrebă ea.

- A trebuit să trec pe la studio. Dar tu ce-ai căutat acolo ?

- Parcă ţi-am spus. Helen avea ceva de rezolvat, iar eu m-am dus să-i iau pe copii de la şcoală.

- Şi. ?

- Ce vrei să spui ?

- Te-ai întâlnit ca din întâmplare cu un prieten, nu ?

- Nu, vreau să spun nu cu un prieten.

- E mai mult decât un prieten, nu ?

Paulinei nu-i venea să creadă că vocea aspră pe care o auzea era a lui Chris. Trăia un coşmar. Oare cât ştia ?

- Mai puţin decât un prieten, se mulţumi ea să răspundă. Presupun că te referi la domnul Nicholas.

- Aşa-numitul tău admirator vârstnic.

Vocea îi redeveni calmă. Dar furia plutea în aer.

- Mie nu mi s-a părut atât de vârstnic. Se pare că era suficient de tânăr încât să te strângă în braţe în plină stradă.

- Strânsă în braţe ! Ce ridicol ! E vorba de o neînţelegere. O maşină a fost cât pe ce să mă răstoarne, iar el m-a ţinut să nu cad.

- Câtă inocenţă ! spuse Chris cu răceală. N-am văzut nici o maşină. Te-am văzut pe tine în braţele acelui bărbat. Dar sunt convins că ai o explicaţie şi pentru asta.

- Am, dar la ce-ar folosi ? Nu vrei să mă crezi.

- Vorbeşti despre a crede. în regulă. Am încercat să nu cred ce vedeam. Cu numai două zile înainte eram unul în braţele celuilalt şi ne sărutam cu patimă. Ieri, altcineva te ţinea în braţe. într-un loc public, în văzul tuturor. Toate astea chiar s-au întâmplat. Chiar s-au întâmplat. Vocea lui trăda mai degrabă suferinţa decât mânia. Aproape că o ruga să-i spună că lucrurile nu stau aşa.

- Se pare că aşa s-a întâmplat, dar lucrurile nu au stat chiar aşa.

Replica aceasta îi păru chiar şi ei cusută cu aţă albă şi

neconvingătoare.

- Cred că ţi-ai dat întâlnire cu el, nu? Dacă totul a fost nevinovat, de ce nu mi-ai spus?

- Nu trebuie să-ţi spun chiar tot ce fac.

- Nu cred că acesta era un lucru lipsit de însemnătate.

- Poate că nu.

Era suficient de cinstită să recunoască asta. Dar simţea cum îşi pierde cumpătul.

- Nu ai niciun drept să fii gelos şi posesiv, Chris.

- Nici un drept? Nu trebuie să spun nimic ştiind că te împart cu acel bărbat?

- Trebuie oare să-ţi amintesc că nu suntem logodiţi?

- E vina mea? Tu n-ai vrut s-o facem. Acum presupun că ai fi dorit să fi fost logodiţi şi să ai un inel pe care să mi-l arunci în faţă.

- E dezgustător ceea ce-mi spui, îi replică ea, la fel de furioasă. Cum îndrăzneşti ? Mă bucur foarte mult că n-am spus nimic lui George şi Helen pentru că nu mai trebuie să retractăm nimic.

- Dacă asta e ceea ce simţi, cred că nu mai avem nimic să ne spunem.

Se întoarse şi plecă fără a se uita înapoi.

Pauline îl privi cum se îndepărtează şi vru să-l oprească. Mândria o ţinu pironită locului. Nu se mişcă din loc până nu-l mai văzu.

După aceea, îşi părăsi vâlceaua, locul în care cunoscuse fericirea, bucuria, extazul. Acest loc fusese paradisul pe pământ

pentru ea. Acum, nu mai era.

Nu-şi mai dorea să revadă locul acesta vreodată.

Capitolul 1

Mândria fu cea care o salvă pe Pauline. Plânse, dar numai în intimitatea camerei ei. După aceea, se spălă pe faţă cu apă rece, se uită în oglindă şi se aranjă cu o grijă neobişnuită. Terminând aceste operaţiuni, se aşeză pentru a se gândi.

Işi aşeză scaunul aproape de fereastră pentru a putea să privească în voie marea aceea de copaci. Crengile acelea verzi care se unduiau în vânt o hipnotizau şi o linişteau.

Cât de prostesc fusese gestul ei de a se certa cu Chris! Dar şi mai prosteşti erau motivele lui Chris ! Acesta îi datora nişte scuze. Dar oare ce va face dacă el îşi va cere într-adevăr scuze ? Habar n-avea. Când va sosi momentul, se va lăsa ghidată de instinct.

Asta era la tot ce putea să se gândească după întâmplare. Sări din pat pentru a se duce jos alături de Helen şi de ceilalţi membri ai familiei. Nu va lăsa să se vadă nimic din suferinţa prin care trecea.

într-o singură privinţă se răzgândise. îi spuse lui Helen :

- Mă tem că voi fi nevoită să mă duc la mătuşa Doris în timpul vacanţei.

- Evident, trebuie să faci ceva care-ţi place. O să aibă grijă de casă doamna Lagden. Am să-i spun lui Chris să treacă şi el pe aici. Poate că va rămâne chiar peste noapte. O să strângem toate obiectele preţioase pe care le avem în casă. Unde locuieşte mătuşa Doris ?

- O, tocmai în Yorkshire, spuse Pauline.

Vorbea cu un aer absent, pentru că se gândea cu un amestec de regret şi de uşurare că, dacă ar fi petrecut câteva săptămâni alături de Chris, s-ar fi simţit ca în rai. însă toate astea deveniseră imposibile. Da, era mult mai bine dacă îşi va petrece vacanţa în altă parte.

Alan, urmărind conversaţia cu seriozitate, întrebă :

- O să te plimbi în secret în Yorkshire ?

- Nu prea cred. Fără plimbări secrete.

Pe măsură ce se apropia ziua plecării în vacanţă a familiei Addison, Chris veni din ce în ce mai des pe acolo. Dar vizitele sale erau mereu făcute cu un scop, acela de a discuta despre afaceri cu fratele lui. Printr-un consimţământ tăcit, atât el cât şi Pauline refuzară să rămână singuri împreună.

Mândria o mai ajuta, dar nu prea mult. I se întâmpla adesea să se bâlbâie în prezenţa lui. Asta se întâmpla numai când nu era ocupată, adică destul de rar.

Avea mult de lucru. Corespondenţa pe care o primea George creştea cu fiecare zi care trecea. Intotdeauna fusese considerabilă, iar acum se mărea datorită plecării din Anglia. Manuscrisul trebuia revăzut şi scris din nou la maşină. Pauline, care se lăuda cu acurateţea ei, petrecu multe ore concentrată la maximum, uneori în birou, uneori la ea în cameră - când George avea nevoie de linişte deplină şi de singurătate - la o masă aşezată la fereastră.

George era şi el foarte concentrat. Atât de concentrat încât nu-şi dădea seama că secretara lui lucrează şi câte douăzeci de

ore pe zi. Helen era cea care îi atrăgea lui George atenția că Pauline avea nevoie să se odihnească.

- Ştiu că nu vrei să o munceşti pe biata fată până nu mai poate, îi spuse Helen soțului ei. Dar treci printr-una din acele crize de sfârşit de carte când nu mai eşti atent la ce se întâmplă în jurul tău. Aşa încât am s-o iau cu forța de aici, pentru că trebuie să se odihnească.

E epuizată, cred că eşti de acord cu mine, nu ?

- Ce ?

Se uită la Pauline la fel de confuz.

- Da, e încântătoare.

Calmă, Helen îşi ridică privirea şi îi zâmbi înțelegător Paulinei, spunând:

- Când se termină şcoala, copiii pleacă în tot felul de expediții. Dacă te roagă să mergi cu ei, trebuie să o faci.

- Ca şi mine, insistă Alan.

-Da, şi tu, fu de acord mama lui. Poți spune « şi eu », dacă vrei.

- Nu e corect cum am spus eu ? întrebă Alan cu nelinişte în glas.

- E corect, dar te face să pari bătrân, în vreme ce tu nu ai decât patru ani.

- în unele privințe sunt mai matur decât vârsta mea.

- Da, dar nu fi atât de încântat de tine însuți.

- Nu trebuie să fiu prea încântat de mine însumi. Ar fi îngrozitor !

Alan trimise o ocheadă în direcția Paulinei, dar îşi făcu

autocritica scriind de zece ori: "Nu trebuie să fiu încântat de mine însumi." îi întinse hârtia Paulinei. Se semnase : « Alan Addison, în vârstă de patru ani şi jumătate. »

Charles şi Margot organizară drumeţii şi picnicuri pe malul râului şi pe dealuri. Pauline participă şi ea la câteva dintre ele.

Pădurea exercita aceeaşi atracţie asupra ei. Evită totuşi să se ducă la Şanţ sau la vâlcea. Merse pe alte cărări şi descoperi multe alte locuri singuratice, dar nici unul nu i se păru atât de frumos ca acela pe care-l descoperise în timpul primei plimbări pe care o făcuse prin pădure. Atunci era sfârşitul primăverii. Acum, toamna era pe-aproape. Peste o săptămână, familia Addison va fi în Franţa. Frumoasa lor casă va fi goală şi tăcută.

George îşi termină cartea numai cu o zi mai devreme. Sfârşitul acestei munci îl transformă în alt om. întineri cu zece ani şi redeveni soţul şi tatăl vesel şi iubitor care nu mai reuşise să fie în ultimele luni.

Işi arătă deplina încredere în Pauline, încredinţându-i preţiosul manuscris pentru a-l preda editorului.

- Când te întorci, am să-ţi las nişte notiţe, o asigură el. Te întorci, nu? o întrebă el îngrijorat.

- Da, desigur.

De multe lucruri se îndoia, dar de faptul că se va întoarce la fermă, nu.

Simţea deja acel sentiment de înstrăinare. Cândva, micul ei apartament ordonat de pe Edgware Road fusese casa ei. Acum, nu mai era. Chiar dacă Wendy Page n-ar fi stat în el, Pauline nu s-ar fi întors să-şi petreacă o parte a vacanţei în el. Faptul că

relația ei cu Chris se stricase, nu o făcuse să simtă că Ferma lui Grim nu mai era casa ei.

Scăldatul şi statul la soare cu copiii în ajunul plecării lor în Franța nu o făcu să simtă că totul se sfârşise. Se vor scălda şi mai mult în septembrie, când se vor întoarce din vacanță.

Deşi era foarte emoționat că pleacă în străinătate, Alan nu uită să-i ureze : "Vacanță plăcută !" Şi o sărută cu mult drag.

Când ajunse la Londra, avu două telefoane de dat. Unul editorului, care primi manuscrisul din mâinile ei cu politețe, dar fără prea mare entuziasm, iar celălalt la apartament. Wendy Page îi plăti chiria şi pe luna următoare, ceea ce o făcu pe Pauline să se simtă foarte bogată. Cât timp stătuse la fermă, cheltuise foarte puțin. Deşi avea destul de mulți bani, nu se grăbi totuşi să-i cheltuie. Wendy o tot întreba despre James Nicholas. Nu o învinovățea pentru asta. Dar i se puse un spin în inimă când o auzi spunând :

- Ai făcut o adevărată cucerire. Bietul om e de-a dreptul pierdut.

- Ar fi trebuit să te previn, îi spuse Pauline. E o adevărată pacoste şi nu vreau să mai am de-a face cu el.

- Ce palpitant !

- Ba n-a fost deloc palpitant.

- Dar a. ? Vreau să spun.

Pauline îi curmă vorba, spunându-i :

- Aceasta e adresa mea din Yorkshire, nu că aş aştepta să-mi scrie cineva. Te rog să n-o dai oricui.

- Adică, nu te referi doar la el?

- Am spus : oricui. Ar putea folosi un detectiv. Nu pot să folosesc trecutul în privința lui.

- Sună ca o poveste în care sunt implicate serviciile secrete.

Wendy râse, dar văzând expresia de pe fața Paulinei, se abținu să mai facă vreun comentariu. Pauline plecă la gară.

Mătuşa Doris Quayle îşi primi nepoata fără prea mare entuziasm. Era o femeie de fier. Nu se plângea niciodată de nimic, dar trăia într-o atmosferă deprimantă. De obicei, Pauline îşi petrecea timpul încercând să o înveselească pe bătrâna doamnă, dar de data asta se simți ea însăşi prea deprimată pentru a mai face aşa ceva.

Acest aspect avu un efect neaşteptat. Ii stârni mătuşii dorința de a se strădui să alunge atotstăpânitoarea tristețe. Dar un asemenea efort era sortit eşecului, deoarece casa mătuşii Doris era aşezată la marginea bărăganului, la poalele unor dealuri umbroase care-i aminteau Paulinei de romanele surorilor Bronte.

Intr-o seară, fu invitat la cină un tânăr. Era un om onest şi studios, fiul unor vecini. Dar vizita sa nu se soldă cu un succes.

- Mă tem că nu se va mai întoarce, draga mea, spuse mătuşa Doris mai târziu. Ai fost cam zgârcită la vorbă. Drept să-ți spun, mă bucur că nu te arunci în brațele bărbaților - sau să spun mai bine, la picioarele lor - aşa cum fac majoritatea tinerelor din ziua de azi. E de-a dreptul reconfortant să văd că eşti sfioasă şi că te comporți ca o doamnă.

Pauline nu se considera sfioasă, dar fu încântată să afle că nu va mai fi nevoită să dea ochii cu acest tânăr cinstit şi studios.

Nu aveau absolut nimic în comun.

- Sper că nu te topeşti de dorul cuiva anume, spuse mătuşa Doris cu nelinişte în glas.

Pauline nu era fericită, dar era sănătoasă. Lucrul acesta îl dovedi făcând lungi plimbări prin iarbă. Dacă ar fi fost într-o altă dispoziţie, aerul tare ar fi trebuit s-o călească şi s-o învioreze. Acum însă, găsi aerul de la ţară crud şi neprietenos. în primele zile încercă să se convingă de faptul că de o asemenea schimbare avea nevoie. însă veni o zi în care stătu şi cugetă aşezată pe o stâncă. Mintea i se limpezise şi putu să vadă clar în ea însăşi.

Pesemne că descoperirea stâncii pe care se aşezase îi îndreptase gândurile spre ce o interesa cu adevărat, deoarece era foarte tare, zimţată şi inconfortabilă. Parcă fusese creată pentru a da expresie antagonismului cu tiparul uman. Fiinţele umane nu erau binevenite acolo.

Ce diferenţă faţă de mult îndrăgita ei vâlcea, mult mai mică, dar mai primitoare cu frunzele tremurânde ale copacilor şi covorul moale de muşchi.

Trebuia să recunoască. Ii era dor de vâlcea, de pădure. Şi, mai ales, de bărbatul alături de care se bucurase de aceste minunăţii ale naturii.

Despre asta era vorba. Mândria nu încăpea în această ecuaţie simplă. Nu trebuia să mai piardă timp.

- Dar n-ai stat nici măcar o săptămână, protestă mătuşa Doris, zăpăcită şi aproape plângând. Ai spus că o să stai.

- Ştiu, şi îmi pare nespus de rău. Crede-mă. A fost foarte

frumos din partea ta că m-ai primit.

- Dar de ce. atât de repede !

- Nu am nici o scuză. Te rog, iartă-mă! Am avut o problemă şi am considerat că aici e locul cel mai nimerit pentru a-mi limpezi gândurile. Pentru asta, îți voi fi întotdeauna recunoscătoare.

- E vorba de un bărbat, spuse mătuşa cu o voce sigură şi lugubră, de parcă i-ar fi pus diagnostic de plagă buboasă.

- Da, dar e un bărbat foarte drăguț.

- Cu ce se ocupă ?

- E artist, spuse ea cu mândrie.

Mătuşa Doris o privi îngrozită.

- Vreau să spun, fermier, adăugă imediat.

- Nu poate fi şi una, şi alta.

- Ba da! E minunat!

- O, draga mea ! strigă mătuşa Doris. Eşti atât de tânără.

- Sunt suficient de mare să am grijă de mine însămi.

Cât timp îşi împachetă lucrurile şi tot drumul până la gară, mătuşa Doris o bombardă cu sfaturile şi cu presimțirile negre, încât Pauline fu cât pe ce să piardă trenul.

Sper că o să ai grijă de tine la Londra.

- Dragă mătuşă, doar nu mă trimiți într-un oraş al pierzaniei.

Mătuşa era prea şocată pentru a mai scoate vreun cuvânt.

- Oricum, mă duc la țară, nu la Londra. Ar trebui să vezi pădurea. E fermecătoare!

Mătuşa vru să-i spună că pădurea e un loc nesigur.

- O să aibă Chris grijă de mine.

Ajunseseră deja în trenul plin şi încercau să găsească un loc liber.

- Orice ai face, să nu te arunci în braţele lui, îi strigă mătuşa Doris.

- Trebuie să vii la nuntă. îţi mulţumesc foarte mult pentru zilele petrecute la tine.

Pauline o sărută, dar nu putu s-o liniştească în privinţa sfatului pe care i-l dăduse cu privire la bărbaţi. De fapt, intenţiona ca, imediat ce va ajunge la fermă, să se arunce în braţele lui Chris.

In timpul drumului spre Londra, Pauline se gândi că, oricât de temperamental era Chris, nu era genul de bărbat care să profite de faptul că ea va fi cea care-i va propune să îngroape securea războiului.

Taxiul o lăsă pe Pauline chiar în faţa uşii de la casa lui Chris. Parcă i se înecaseră toate corăbiile. Se simţea obosită şi-i era foame. Era târziu, iar lumina zilei era din ce în ce mai slabă.

Stătea în pridvor cu cele două valize în faţă, privind - i se părea ei - asemenea unei eroine dintr-o melodramă care se întoarce acasă şi nu ştie cum va fi primită.

Uşa era deschisă, dar nu putea intra neinvitată. Apăsă pe butonul de la sonerie. Inăuntru, domnea tăcerea. Chris era poate plecat. Asta ar pune capăt aventurii ei nesăbuite.

Simţi înlăuntrul ei un gol imens. Acesta nu se datora faptului că îi era foame. Dar se stăpâni. Chris trebuia să fie

înăuntru ! Doar nu bătuse atâta drum degeaba! Apăsă din nou pe butonul de la sonerie.

- Vin, vin imediat !

Era vocea lui Chris.

O bună bucată de vreme se uită cu uimire când la ea, când la cele două valize, nevenindu-i să creadă. Pauline îşi pregătise un discurs dinainte, dar nu i se mai părea potrivit într-un asemenea context. Până la urmă, reuşi să lege câteva cuvinte.

- Nu-ţi face griji în privinţa valizelor. N-am venit să stau cu tine. Eu.

- Lasă valizele! O, Pauline.

- A trebuit să. să încerc să repar ce-am stricat.

- Draga mea!

O strânse la piept. Era deja întuneric când se sărutară în hol.

- Am fost un prost ! spuse el.

- Nu pe cât de proastă am fost eu ! Ar fi trebuit să-ţi explic ce s-a întâmplat la Hogh Wycombe. Cred că şi eu aş fi fost geloasă dacă te-aş fi văzut cu o fată într-o asemenea situaţie. Dar tot ce-a făcut el a fost să mă tragă din calea maşinii. Atâta tot!

- Da, da! Nu trebuie să-mi explici. E de-ajuns că te-ai întors la mine. Mi-a fost aşa de dor de tine ! Am crezut că te-ai dus la tipul ăla. Cred că-ţi dai seama cum m-am simţit.

- Iar eu în tot timpul ăsta am fost la mătuşa mea!

Pauline râse până îi dădură lacrimile. Nu se mai simţea obosită. Nu o mai deranja să stea pe holul acela gol şi întunecat.

- Biata mea mătuşă! S-a gândit că am nevoie de compania

unui bărbat respectabil şi a invitat la masă unul foarte şters. Dar nu trebuie să fii gelos pe el. Nici nu l-am luat în seamă. Până şi mătuşa Doris a găsit de cuviință că am fost foarte rece cu el.

- Aproape că îmi pare rău pentru el, dar nu chiar atât de mult.

Chris o strânse la piept şi o sărută cu pasiune.

- Biata mea mătuşă ! exclamă Pauline. A făcut tot ce i-a stat în putință să mă facă să mă simt bine, dar eu nu doream decât să fiu alături de tine. Aşa că m-am întors. Ce-o să te faci acum cu mine?

- Cred că eşti obosită.

- Am fost, dar acum nu mai sunt.

- Atunci, poate ți-e foame?

- Sunt de-a dreptul flămândă, mărturisi ea.

- Biata de tine! Vino în bucătărie. Ce vrei? Şuncă? Brânză? Pâine? Bere?

- Pâine cu brânză e de-ajuns. Crezi că te descurci?

- Cred că da. Evident, în felul meu simplu, şcolăresc. Reuşi să-i pregătească o gustare cu destulă îndemânare.

In timp ce cafeaua fierbea în ibric, ei continuau să vorbească, şi, din când în când să se sărute.

- Probabil că mătuşa ta ar fi fost surprinsă să te vadă plecând atât de repede.

- Păi a fost, într-adevăr, destul de greu să-i explic. Ştii, e o mătuşă de fier. Se teme întotdeauna de ce e mai rău.

întotdeauna a considerat că la Londra sunt peste tot pândită de pericole. Dar când i-am spus că vin aici, în inima pădurii, s-a

speriat şi mai tare. îți vine să crezi aşa ceva, Chris? A invocat pericole de nedescris care mă pasc în draga noastră pădure.

Pauline vorbi cu voioşie în glas, aşteptând ca acesta să-i zâmbească la rândul lui. Cu o strângere de inimă, văzu că era grav, copleşit de griji.

Oare care era motivul acestei bruşte schimbări ? Oare era din nou ros de îndoieli ?

- Ce se-ntâmplă, dragule ? Nu crezi.

Chris veni lângă ea pentru a o linişti.

- Ştii, în ultima vreme aici nu prea e linişte. Iar ceea ce ai spus despre mătuşa ta care vede fel de fel de pericole în pădure, nu e departe de adevăr.

Expresia feței lui o tulbură şi o zăpăci. Părea într-adevăr îngrijorat.

- Pericole? întrebă ea. în mod cert, nu în pădurea noastră.

- Mă tem că sunt. Sau vor fi. E vorba de braconieri.

- Repede ! Laptele !

Laptele stătea să dea pe dinafară. Chris opri focul la timp.

- Of ! exclamă el. Era cât pe ce. Mulțumesc pentru avertisment. Se pare că stric totul când sunt cu tine.

- Stai liniştit! Imi place să fiu cu tine, în pofida tuturor acestor mici accidente. E ceva obişnuit.

- Mai obişnuit de cât căsătoria?

Puse masa şi se aşezară să mânânce.

- Ce spuneam când laptele stătea să dea pe dinafară? întrebă Chris.

- Spuneai ceva despre braconieri.

Acel mic incident domestic îl făcuse să se mai destindă. Nu mai părea atât de îngrijorat pe măsură ce-i explica Paulinei.

- Nu e vorba de hoții de prin partea locului. Sunt gangsterii din oraş cei care ne pun probleme.

- Da, mi-ai mai spus. E chiar atât de serios ?

El dădu din cap în semn de încuviințare.

- E o treabă la fel de serioasă ca şi braconajul cu somon din Scoția. Asta pentru că e în legătură cu aprovizionarea publică. In anii în care sunt foarte mulți fazani, cum este anul acessta, problema e foarte serioasă. Plănuiesc să ne ucidă păsările la o scară mult mai mare decât până acum.

- De unde ştii ?

- Vreau să spun că nu putem fi siguri de nimic până la întâi octombrie.

- Ce legătură are această zi cu toată povestea asta ?

- Aceasta este ziua în care începe uciderea fazanilor. Aceea a potârnichilor a început deja. Nu există prea multe prin zonă. Dar fazanii sunt în siguranță până la sfârşitul lui septembrie. Sau aşa ar trebui să fie. Atât eu, cât şi ceilalți proprietari ştim foarte bine că vânătoarea va începe mult mai devreme anul ăsta. Au venit deja prin împrejurimi. Se recunosc după accent.

Pauline se uita cu uimire la Chris. Nu glumea deloc. Totul i se părea incredibil.

- Din păcate, totul e adevărat. Stau deja la pândă.

- Nu pot fi arestați ?

- Sub ce acuzație? Nu poartă arme. Nu încă. Nu fac nimic ilegal. Pur şi simplu, vor să vadă cum stau lucrurile pe aici şi

care e populația de păsări. Se vor întoarce în oraş şi vor plănui să atace în forță.

- Pe întâi octombrie?

- Nu, înainte de data asta. Ucid păsările şi le vând. Le pun la congelator şi le scot numai cu câteva zile înainte de sfârşitul lunii. Ai fi surprinsă să vezi cât de multe restaurante au carene de fazan în meniu pe întâi octombrie la nişte prețuri exorbitante, chiar în ziua în care începe vânătoarea.

Chris reuşise nu numai s-o convingă pe Pauline, ci şi s-o îngrijoreze. Chris era în pericol. Nu se mai mira acum că e atât de îngrijorat.

- Dar poliția ?

- Acționează numai când ai dovezi. Nu poți s-o învinovățeşti.

Gangsterii au un mers uşor, de aceea sunt foarte rar prinşi. Ba mai mult, sunt înarmați.

- Ce poți face ? O, Chris, nu te duce singur să le ții piept ! Ia şi cele două ajutoare de la fermă cu tine.

- N-ar fi corect. Sunt amândoi căsătoriți.

- Nu peste mult timp vei fi şi tu!

- Ce gând frumos ! Dar Rex şi Frank nu trebuie să-şi rişte viața în acest fel.

- Există, deci, un risc. O, Chris ! De dragul meu.

- N-am să mă pun de unul singur împotriva lor. Chiar dacă am fi avut mai mulți pădurari - ceea ce oricum nu ar fi fost posibil - tot nu ar fi putut să facă față. George nu şi-a permis decât să angajeze împreună cu trei alți proprietari un pădurar.

Dar acesta nu poate fi peste tot în acelaşi timp.

- Atunci, nu mai e nici o speranţă ?

- Ba da, spuse Chris cu fermitate. O să ne ducem cu toţii să oprim braconajul o dată pentru totdeauna. Ne-am constituit într-un fel de asociaţie. Comunicăm prin intermediul telefonului şi ne ducem în orice loc în care este semnalată prezenţa braconierilor. Sper să reuşim să-i prindem noi în loc să ne prindă ei păsările. Alt lucru pe care l-am făcut a fost să angajăm o agenţie de detectivi pentru a-i urmări. Am obţinut unele informaţii despre ei.

Pauline avea inima strânsă. Nu peste mult timp, bărbatul ei va fi angajat în acest război. Tot felul de rugăminţi şi sfaturi îi stăteau pe buze. Dar refuză să le rostească. Chris şi ea se revăzuseră de foarte puţin timp. Nu trebuia să-i ofere imaginea unei femei neajutoarate şi care dorea să-l reţină cu orice preţ.

- N-am crezut vreodată că astfel de lucruri se pot întâmpla aici, spuse ea.

- Uite că se întâmplă. Dar să sperăm că va fi pentru ultima oară. Mai vrei cafea ? Am fost o gazdă cum nu se poate mai proastă.

- Ba ai fost minunat.

Bău o ultimă ceaşcă de cafea şi, în timp ce o sorbea, întrebă :

- Crezi că aş putea să mă duc să stau la fermă ? Aşa dorea Helen.

- Da. Aşa ar fi cel mai bine din toate punctele de vedere. Vreau să spun că ai putea foarte bine să stai aici, nu? Dar gândeşte-te la scandal!

- Oare ce-ar spune doamna Lagden ?

- Helen ar fi dorit să te întorci acolo. Sunt sigur de asta. De altfel, eşti mai în siguranță acolo.

- Mai în siguranță ? Parcă o aud pe mătuşa Doris vorbind.

- Vreau să spun că acolo nu există fazani, deci nu există nici pericolul să se tragă focuri de armă.

- Focuri de armă ! repetă ea. Pare o poveste din Vestul sălbatic.

- Aşa şi este, dar aceasta va avea un sfârşit fericit.

- Sper să ai dreptate.

- Ar mai fi încă un lucru bun în întoarcerea ta la fermă, spuse el. Până acum, am dormit acolo. Dar e mai bine să fiu aici.

- Desigur, aprobă ea pe un ton pe care-l vru cât mai neutru, deşi îi era foarte greu. Simțea că temerile o copleşeau.

Nu după mult timp ajunseră la locuința familiei Addison. Chris deschise uşa, după care îi întinse cheile.

- O să găseşti nişte ouă şi nişte lapte în frigider, îi spuse el. E destul pentru micul dejun. Mâine o să facem nişte cumpărături.

O sărută cu multă pasiune.

- Mă bucur că te-ai întors, spuse el. Nu cred că merit asta. Dincolo de faptul că ne-am împăcat, ai reuşit să-mi mai iei din responsabilitățile pe care le aveam. Ca de exemplu, să am grijă de casa asta. Noapte bună, draga mea.

Se sărutară şi se despărțiră. Peste puțin timp, ea se duse la culcare. Nu adormi imediat, ci stătu întinsă pe pat, gândindu-se îndelung.

In mintea ei, pentru ca împăcarea să fie deplină, trebuia ca

plimbările prin pădure sau ceasurile de desfătare petrecute la vâlcea să revină. Chris, în schimb, chiar dacă se bucura de întoarcerea ei, nu se gândea la aşa ceva.

Toată povestea asta cu braconierii îi punea viața în pericol.

Pauline oftă. Prevăzu că nu-şi va mai găsi liniştea până când amenințarea nu va mai plana asupra fermei.

Capitolul 8

A doua zi, Chris o duse pe Pauline la Grimbourne. Satul, cu vechea lui biserică şi iarba frumoasă, era cam la două mile de Ferma lui Grim. Acolo exista un magazin universal şi o poştă. Pauline cumpără de mâncare şi-i trimise o notă scurtă lui Helen Addison pentru a-i spune că s-a întors mai devreme decât planificase şi că spera ca acest lucru să n-o deranjeze.

In acelaşi timp, Chris vorbea cu multă seriozitate celor doi fermieri care veniseră să-l întâlnească.

- Cred că era zadarnic să mai întreb despre ce vorbeați, spuse Pauline la întoarcere.

- Intr-adevăr. Vorbeam, ca de obicei, despre operațiunea Braconierul.

Nici unul dintre prietenii noştri mediteraneeni nu a mai fost văzut prin preajmă în ultima vreme şi ăsta e un semn că nu mai avem mult de aşteptat.

- Cred că aşteptarea e partea cea mai neplăcută.

- O să fim bucuroşi când totul se va fi terminat, mai ales dacă putem să punem capăt braconajului pentru restul sezonului. în această perioadă a anului suntem cu toții prea ocupați pentru a ne mai odihni.

- Aş dori ca şi noi să fim ocupaţi.

- Ce intenţionezi să faci astăzi?

- Cred că am să stau la piscină, să mă scald şi să mă bronzez. Un mod foarte plăcut de petrecere a timpului, pentru că nu e nimic de făcut. Doamna Lagden a venit azi dis-de-dimineaţă şi a făcut o curăţenie lună. Totul e atât de bine pus la punct, încât nu am găsit nimic de făcut în casă, oricât de mult am încercat. De ce nu vii şi tu la piscină ?

Avea o mică speranţă că va aceepta, dar nu se întâmplă aşa.

Chris îi răspunse râzând:

- Să spui aşa ceva unui fermier care munceşte din greu, înseamnă să-i faci o sugestie imorală. De când a apărut pericolul cu braconierii, nici nu m-am mai atins de penel şi de culori.

Pauline înţelese cât de importantă era exprimarea artistică pentru el. Lipsa acesteia îl făcea să se simtă probabil îngrozitor. Se întreba cum de putea fi atât de calm într-o astfel de situaţie.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, acesta spuse:

- Draga mea, dacă nu te-ai fi întors, cred că aş fi fost foarte deprimat. Habar n-ai ce efect grozav ai asupra mea ! Hai să ne căsătorim cât mai repede.

- Nici măcar nu ne-am logodit.

- Ba eu cred că da.

- Nu oficial, îi aminti ea.

- O să facem totul oficial de îndată ce se întoarce familia acasă.

Pauline fu de acord.

- Aş vrea ca Helen şi George să fie primii care află. Mă

întreb dacă Helen bănuieşte ceva.

- Cum ar putea ?

- Intuiţia, dragule. Şi chiar dacă nu a ghicit până acum, o să-şi dea seama de îndată ce va primi bileţelul de la mine în care-i spun că mi-am scurtat şederea la mătuşa şi că am venit alergând la tine.

- Asta i-ai spus ?

- Nu chiar, dar dacă citeşte printre rânduri.

- Voi, femeile ! spuse Chris îngăduitor.

- Voi, bărbaţii ! Nu ştiu cum mi-aş petrece restul zilelor fără tine. Aş vrea să fiu mereu cu tine. E asta o abdicare neruşinată?

- Nu, e una minunată. Simt la fel faţă de tine. Asta arată că va trebui să ne căsătorim cât de curând.

- O, dragul meu ! Da!

- îmi pare rău că nu pot veni să fac plajă alături de tine, continuă el. Dar nu există nici un motiv pentru care n-am putea să ne petrecem o parte din această după-amiază împreună.

- O, minunat! Cum?

- O să vii să mi te alături. Va trebui să bat drumurile de pe proprietatea noastră în lung şi-n lat. Poţi să vii şi tu cu mine, dacă nu ţi se pare prea greu

- Chris dragă, mă laud cu tăria mea. Să nu vii să mă iei. Am să vin singură. Dar când?

- La ora două, la grajduri. Nu uita să porţi încălţăminte uşoară şi ciorapi.

Pauline se prezentă cu punctualitate la locul stabilit în încălţămintea cea mai rezistentă pe care o avea. Până atunci, nu

văzuse decât câmpurile cele mai apropiate, dar în acea dimineață Chris o duse pe nişte pajişti şi prin nişte lanuri mai îndepărtate. Acestea se întindeau de-a lungul pantelor uşoare ale văilor. Din când în când, se mai ivea şi câte un pâlc de fagi.

Pe unul din aceste câmpuri, Pauline văzu o asemenea puzderie de fazani, încât nu-i venea să-şi creadă ochilor. Chiar şi din depărtare, penajul lor era un spectacol încântător pentru privire. Fazanii se plimbau de colo până colo, lovind cu putere cu ciocul.

- Parc-ar fi o armată, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

- Da, aşa e. Mă gândesc la ei ca la bravele Piei Roşii îmbrăcate în ținuta de război.

- Imi amintesc de o pânză de-a ta cu un fazan. E mult mai mult decât cei de aici. Nu sunt un critic foarte bun, dar înțelegi ce vreau să spun, nu ?

- Ideea era să captez esența tuturor fazanilor. După câte vezi, se pare că am reuşit

- După părerea mea, ai reuşit într-adevăr.

Stăteau şi vorbeau încet lângă un gard viu, aproape de drumul de pe care veniseră. Cel care conducea opri motorul.

Păsările deveniră agitate. Chris stătea cu urechile ciulite, privind peste drum. Pauline nu putea vedea, dar auzi zgomotul pe care-l făcu o uşă trântită. Chris o prinse de încheietura mâinii şi o trase înapoi.

- Jos, în şanț ! îi şopti el. Vreau să-l văd pe individul ăla, fără a mă arăta.

Şanţul era adânc şi uscat. Stând în genunchi şi privind printre firele de iarbă, Pauline putu să vadă un om apărând şi croindu-şi drum printr-o spărtură făcută în gardul viu. Era un omuleţ oacheş şi stătu câteva clipe pe loc, privind cu suspiciune în jurul lui. După aceea, începu să urce panta.

Nici nu apucă bine să facă câţiva paşi, că fazanii se şi speriară. Dispărură cu toţii în pădure, unii zburând uşor, iar cei mai mulţi fugind. în câteva secunde, bucata de pământ înveselită de penajul fazanilor şi însufleţită de mişcare se goli şi rămase fără viaţă.

Pauline se aştepta ca bărbatul care speriase păsările să se întoarcă la maşină, dar acesta îşi continuă drumul. Apoi, dispăru în pădure.

- Acum ! exclamă Chris.

Fără nici o altă explicaţie, o conduse pe Pauline prin şanţ pentru a ajunge la portiţă. Când ajunseră în lan, Chris nu mai făcu efortul de a se ascunde, dar o grăbi pe Pauline spre maşină.

- Uită-te după el ! Spune-mi când se întoarce.

Examină cu atenţie maşina, dar inspecţia sa nu dură mult.

- Se întoarce ! îl avertiză ea.

- Atunci, hai să plecăm. Nu te grăbi! Comportă-te ca şi cum am face o plimbare obişnuită.

Trecură de prima cotitură când maşina porni. Chris o trase imediat pe margine şi o strânse în braţe. Când trecu maşina prin faţa lor, ei stăteau îmbrăţişaţi ca nişte îndrăgostiţi, dar cu feţele ascunse. Chris prelungi îmbrăţişarea ceva mai mult timp.

- Era o şansă pe care nu puteam să o ratez, îi explică el în

timp ce-i dădea drumul din brațe cu părere de rău.

Pauline nu protestă. Acest lung sărut o îmbujoră şi o emoționă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ştiu că era unul de-ai lor, dar ce făcea? Număra ceea ce tu numeşti « neamul fazanilor »?

- Da, şi chiar mai mult de-atât. I-a urmărit chiar şi după ce i-a speriat. Acum ştie unde-şi au culcuşul în pădure. Işi petrec adesea noaptea pe ramurile cele mai joase ale copacilor. Una din metodele de braconaj constă în a-i urmări noaptea cu torțele aprinse şi a-i zăpăci pentru a putea să le frângă mai uşor gâturile.

- Groaznic !

- Da, aşa e. Din punctul lor de vedere, e mai profitabil, deoarece nu mai sunt nevoiți să cumpere cartuşe, care sunt foarte scumpe. Şi, evident, nu se aud împuşcături. Lucrul acesta îi face să evite întâlnirea cu pădurarii şi cu poliția.

- La început, am crezut că îl vei opri. Nu a intrat pe o proprietate privată ?

- Da, a intrat pe o proprietate privată fără a avea vreo scuză rezonabilă.

- Nu putea fi pedepsit?

Chris ridică din umeri.

- Ba da, dar nu merită deocamdată efortul. E mult mai bine să-l lăsăm să creadă că n-a fost văzut. Acum ştim, cel puțin, care este unul dintre locurile pe care le au în vedere. Iar ei nu ştiu că noi ştim. Dacă sunt prinşi în flagrant, li se pot aduce câteva învinuiri după legea din domeniul vânătorii.

- Mai grave decât încălcarea de proprietate, nu?

- Desigur, mult mai grave. Ca de exemplu, să aibă asupra lor vânat ilegal, să poarte într-un loc public o armă încărcată, să vâneze fără permis, pe timpul nopții sau duminica.

- Ajunge! Ajunge! Mă zăpăcești de tot.

- Sunt mai multe clauze referitoare la armele de foc. Trebuie să învățăm ceva despre pedepsele care se aplică braconierilor. Altfel, am putea intra în necaz.

- Cred că ești grozav, îi spuse ea, ținându-l drăgăstos de mână.

El clătină din cap, dar o strânse la piept.

- M-ai ajutat mult când am examinat mașina, iar tu ai păzit drumul.

- I-ai luat numărul?

- Da, deși cred că era fals. N-am avut timp să văd dacă sub acesta era altul. Dar am văzut că erau niște zgârieturi și crestături pe aripile mașinii. Acesta e un indiciu important pe care am să-l dau poliției în cazul în care mașina se va întoarce, așa cum cred că va face.

Pauline scoase un oftat.

- Totul e foarte inteligent gândit, dar mi-aș fi dorit ca plimbarea noastră să fi fost mai liniștită.

- Așa îmi doream și eu. Dar măcar n-o să mai avem astăzi neplăceri. Cel puțin așa sper. Am să te conduc acum spre fermă pe o scurtătură.

- Iar eu am să te servesc cu un ceai pe terasă.

- Minunat ! Ce liniștitor și primitor sună, după toate

peripețiile prin care am trecut astăzi.

O luară prin pădure, pe o cărare pe care Pauline nu o cunoştea. Nu peste mult timp, dădură de şanțul lui Grim. Intraseră pe un teritoriu cunoscut. Recunoştea semnele pe care le ştia atât de bine.

- Priveşte! Aceasta e vâlceaua noastră.

- O, Doamne ! Ce ciudat !

- Chris, ştiai ! M-ai adus expres aici.

- Te deranjează ?

- Nu. E minunat. E ca şi cum m-aş întoarce acasă. Cât de mult îmi doream.

Să stau aici, să privesc în ochii tăi. Simțea că toate momentele acelea de încordare şi nervozitate dispăreau în fața acestor clipe de desfătare şi iubire.

Capitolul 9

Timpul frumos ţinu atât de mult, încât Pauline se obişnui cu el. Nu părea că se va strica. Dar se strică. Dealurile şi pădurea fură învăluite de o ploaie măruntă. Timp de două zile nu puteai să ieşi afară.

Pauline îl convinse pe Chris să-şi petreacă una din aceste zile ploioase la studioul său de la fermă. Nu prea dorea asta, dar până la urmă admise că cele câteva clipe petrecute în faţa şevaletului îi făcură foarte bine. Majoritatea timpului şi-o petrecu făcând o lucrare cu titlul : « Nimfă surprinsă ».

Pauline nu prea avea cu ce să-şi ocupe timpul. In consecinţă, faptul că trebui să aştepte îi puse nervii la încercare.

Până la urmă, vremea urâtă trecuse. Soarele strălucea din nou.

Puteau să se vadă la locul lor de întâlnire, dar li se păru mai romantic să se vadă la vâlcea. Când o strânse în braţe, ea fremătă.

- Ce se întâmplă, draga mea ? întrebă el. Te îndoieşti de iubirea mea ?

- Evident că nu. E minunat să fiu iubită de tine. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare şi chiar sunt. Dar aşteptarea asta.

Chris se arăta tandru faţă de ea. în braţele sale, se simţea fericită şi liniştită.

Mai târziu, mergând singură prin întuneric, se simţi foarte singură şi îi fu teamă. Nu pentru ea, ci pentru el. La ora aceea,

aproape de zori, i se păru că întreaga casă e pustie. Se bucura că nu va mai avea mult de aşteptat până la întoarcerea familiei Addison din vacanţă. Casa se va umple de vocile copiilor, în special de râsetele şi de frazele ciudate, de om mare, ale lui Alan.

în ziua în care urmau să se întoarcă, vremea trecu mai repede. Cumpără mâncare multă, cât să mai facă şi provizii. După ce doamna Lagden îşi termină treaba şi plecă, Pauline mai aranjă puţin lucrurile prin casă, aşa cum ştia că îi plăcea lui Helen să le găsească.

Când se întoarseră, Helen observă imediat ce făcuse Pauline şi-i mulţumi. George dădu buzna în biroul lui şi începu să deschidă corespondenţa, chiar înainte de a-şi fi despachetat lucrurile.

Copiii fură cei asupra cărora schimbarea se vedea cel mai bine. Toţi trei veniseră foarte bronzaţi din sudul Franţei. Charles părea mai echilibrat şi mai matur. Margot devenea din ce în ce mai feminină. Amândoi învăţaseră o mulţime de cuvinte franţuzeşti.

- Au căpătat un accent franţuzesc destul de bun, spuse Helen. Slavă cerului ! Cât despre Alan, mi-e ruşine de ce-a făcut. E o adevărată figură ! Ştii ce-a făcut? A căpătat un frumos accent provensal, numai pentru a-i şoca pe oameni.

Pauline râse şi spuse :

- Mi-ar face plăcere să-l aud.

- Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-l încurajezi. Dar să-l vezi cum îşi face « numărul ». E sigur că va avea efect asupra ta şi merită să fie ascultat. Foarte amuzant ! Sau poate că mai degrabă înfricoşător.

Alan îşi făcu « numărul » după ceai, în pofida protestelor fraţilor săi. Intr-un limbaj copilăresc spuse câteva propoziţii în engleză şi în franceza standard. Apoi, concentrându-se la maximum şi rotunjindu-şi buzele, spuse ceva într-un grai din care Pauline nu înţelese o iotă.

Majoritatea copiilor ar fi repetat acest discurs până când spectatorii s-ar fi săturat. Nu şi Alan. Ştiind că prestaţia sa avusese efectul scontat, plecă imediat în grădină.

- Oamenii din sat îşi făceau semnul crucii când vorbea Alan, spuse Charles zâmbind.

Spuneau că avea darul limbilor asemenea binecuvântaţilor sfinţi.

- N-au spus chiar toţi asta, o informă Margot. Unii spuneau că e ceva necurat la mijloc. Şi îşi făceau semnul crucii.

Pauline nu dădu prea multă atenţie acestor vorbe. Aştepta cu nerăbdare sosirea lui Chris. După ceva timp, recunoscu sunetul specific al motorului maşinii lui Chris. Acesta aproape năvăli pe terasă, şi prinse mâinile Paulinei în ale sale. Văzând gestul său, Helen zâmbi cu seninătate, iar George se arătă foarte surprins.

- Ne-am logodit, spuse Chris.

Urmă o bucată de timp în care domni o veselă confuzie generală. Persoanele mari se aşezară pe canapea, iar Charles şi Margot se duseră după Alan, să-i spună ce-a pierdut.

Nu peste mult timp veni şi el. O sărută cu efuziune pe Pauline şi dădu mâna politicos cu Chris.

- E o idee foarte bună, concluzionă el. în felul acesta, Pauline o să stea mereu aici. Mami, poţi să-mi mai dai o tartă cu prune ? Emoţia care m-a cuprins m-a făcut să mi se facă foame.

- Sper că vei mai rămâne aici să mă ajuţi, nu? întrebă George. Pauline îl asigură că nu-l va lăsa de izbelişte. Uşurarea pe

care o resimţi George auzind asta îi dispăru în clipa în care Chris îi vorbi despre apariţia iminentă a braconierilor.

- Ştiam că treaba e serioasă, dar n-am crezut niciodată că se va ajunge aici, exclamă George. Iar noi suntem prinşi chiar la mijloc.

- Să ştii că ai dreptate în sensul cel mai literal cu putinţă. Dacă eşti de acord, paznicii ar vrea să folosească ferma ca pe un centru de operaţii.

- Dacă sunt de acord ? Evident că sunt de acord. Dacă s-a mers atât de departe, am să mă alătur paznicilor de bunăvoie.

George se întoarse spre Pauline, oftând din greu.

- O să avem mult de lucru după ce rezolvăm treaba asta. Tu şi cu Helen puteţi să discutaţi acum despre trusoul tău. Sunt sigur că ardeţi de nerăbdare. Chris şi cu mine va trebui să

vorbim despre diversele tactici împotriva braconajului.

In orice alt moment, lui Helen i-ar fi făcut plăcere să discute despre haine, dar nu acum când bărbații familiei erau în pericol.

- Ce mai întoarcere acasă! spuse ea. E incredibil. Unii oameni ar putea crede că asemenea lucruri se pot întâmpla numai în cine ştie ce loc nelegiuit de pe lumea asta, dar nu aici. In valea asta liniştită. nici nu ştii când vine pacostea.

- Chris crede că se va întâmpla la noapte, spuse Pauline. Ajunsese să se obişnuiască deja cu ideea şi descoperi cu uimire că Helen se bizuia pe sprijinul ei. Iar ea putea să i-l ofere.

- George se va duce şi el alături de ceilalți bărbați şi vor încerca să-i aresteze pe oamenii ăia. Nu trebuie să încerc să-i opresc.

- Nu, îi spuse Pauline. Bărbaților nu le place să fie cocoloşiți când e vorba de pericole.

- Copiilor n-am să le spun. Vor face un specatcol demn de Vestul Sălbatic. Alan, ai toată fața mânjită cu dulceață!

Alan tocmai venea de la bucătărie, cu prăjitura în mână.

- O să mă şterg când termin, mami. Bună, Pauline! Ai făcut multe plimbări secrete?

- Nu prea multe în ultima vreme.

- Am să fac eu şi pentru tine.

- Aşteaptă-mă, îi sugeră Pauline.

- Bine, dar să vii repede.

îşi termină prăjitura, oftă şi se duse la baie să se spele.

Discreția operațiunii le făcu pe cele două femei să fie şi mai îngrijorate. Paznicii respectară regulile de securitate. Era clar. Doamna Lagden, căreia îi plăcuse întotdeauna să bârfească, nu pomeni nimc despre raidul de amenințare desfăşurat pe o scară largă, deşi nu avea nici un dubiu cu privire la cei câțiva braconieri locali, nişte figuri binecunoscute. Pauline şl Helen ajunseră la concluzia că soțul ei, Frank, care probabil ştia multe lucruri, dădea dovadă de o reținere aproape supraumană pentru a ține ascunse unele informații de impunătoarea lui soție.

In noaptea aceea, fu linişte. In următoarea, la fel.

- Poate că au renunțat, spuse plină de speranță Helen.

Dar Pauline nu era atât de optimistă. Se apropia luna octombrie, luna în care fazanii se vindeau la prețuri exorbitante.

Teama ei era îndreptățită. In noaptea aceea se dădu alarma. Telefonul sună înainte de zece. Răspunse George, care veni după aceea în sufragerie şi se aşeză pe canapea alături de Helen şi de Pauline. Era abătut.

- A sosit momentul. Trebuie să plec. E în regulă, draga mea. Stai liniştită. De ce nu vă duceți să vă culcați ? Ai nevoie de somn. Aici nu se poate întâmpla nimic rău, dar dacă auzi ceva, nu trebuie decât să suni.

Spunând acestea, plecă.

- Sunt sigură că şi-a luat puşca, spuse Helen. A fost drăguț din partea lui că a încercat să ne facă să ne culcăm, dar pe mine

nu m-ar lua somnul. Du-te tu, dacă vrei.

Pauline se hotărî să-i țină companie lui Helen.

Ceasul măsura implacabil scurgerea timpului. Se făcu unsprezece. Apoi miezul nopții. O tăcere deplină domnea peste tot. Pauline se uita la Helen cum doarme în fotoliu. Pauline se pregătea să stingă luminile şI să nu lase decât lampa aprinsă.

Era în continuare tăcere. Pendulul parcă se oprise! Ba nu ! Se auzea în continuare, ticăind foarte pregnant în liniştea deplină a nopții. Jos în vale, bărbați înarmați mergeau prin întuneric. Ce mult şi-ar fi dorit Pauline să fie printre ei! Nu pentru că şi-ar fi dorit să fie în miezul luptei, ci pentru că acțiunea era oricând preferabilă aşteptării nesfârşite.

Tăcerea fu în cele din urmă întreruptă. în depărtare se auziră împuşcături. Apoi zgomot de maşini, sunete de alarme. Helen se trezi imediat. Acum când se dăduse alarma, nu mai era neliniştită, ci îşi recăpătase stăpânirea de sine.

Instinctul ei de soție se puse imediat în mişcare.

- Ceva îmi spune că ar fi mai bine să facem multă cafea. Dacă nu vin aici, o putem pune în nişte vase pentru a le-o trimite acolo unde se duc.

Bucătăria deveni un loc intim, prietenos, în care făcură multă cafea neagră şi tare.

- Să sperăm că zgomotele nu-i vor trezi pe copii, spuse Helen. Din fericire, au un somn adânc.

Se duse la uşă pentru a asculta.

Zgomotul din vale se stinse. Nu fu urmat decât de zgomotul maşinilor. Din fericire, copiii dormeau în continuare. « Slavă cerului ! » tot repeta mama lor.

Se cam grăbise să se bucure, deoarece zgomotul unor maşini care se apropiau îi făcu să se trezească. Pauline îi auzi imediat mişcându-se pe sus. Nu peste mult timp intrară cu toţii în bucătărie, îmbrăcaţi în pijamale. Nu mai conteneau cu întrebările.

- Ce se întâmplă ?

- Au venit hoţii ?

- Unde e tata ?

- Mami, tu şi Pauline daţi o petrecere secretă ?

Această întrebare venea din partea lui Alan.

- Nu-i niciun secret, replică Helen resemnată. Tata s-a dus cu unchiul Chris după braconieri.

Chiar în acea clipă îşi făcu intrarea George, care anunţă:

- Nimeni n-a fost rănit. Braconierii au fost capturaţi, cred că toţi. Poliţia îi trece în revistă. Drăguţ din partea voastră că nu v-aţi culcat. Am venit cu nişte oameni pentru o gustare, dacă vă simţiţi în stare să ne faceţi una.

După ce îi puseră pe copii să stea în bucătărie şi să mănânce biscuiţi cu lapte, Helen şi Pauline începu să-i servească pe oameni cu sandvişuri şi cafea. In total, erau vreo duzină de bărbaţi murdari. Pădurari şi fermieri.

- De ce n-a venit şi Chris ? îl întrebă Pauline pe George.

- N-a putut să plece. Poliţia i-a cerut să mai rămână. Cred că pentru a identifica o maşină.

Tot căscând şi întinzându-se, musafirii mulţumiră pentru ospitalitate şi plecară. Pauline duse platourile şi paharele în bucătărie unde Helen îşi lua copiii pentru a-i duce la culcare.

- S-a terminat, copii. Acum , la culcare! Altminteri, o să fiţi obosiţi. Nu peste mult timp se va face dimineaţă.

Margot şi Charles făcură întocmai. Micuţul Alan se întoarse din drum şi întrebă :

- Pot să văd zorii, mami ?

- Nu, dragule. Du-te să te culci, spuse mama lui pe un ton ferm.

- Hai cu mine, spuse Pauline.

O luă de mână şi urcară.

- Pauline, putem să mergem să facem acea plimbare secretă ?

- Nu încă, Alan.

- Dar mi-ai promis.

- Nu ţi-am promis să mergem în toiul nopţii.

îl duse la pătuţul lui. Acesta nu protestă deloc, dar rămase cu ochii deschişi. în privirea lui se putea citi o sclipire şireată.

Jos, George telefona la fermă.

- înţeleg, spuse el. Spune-i să vină aici cât de repede poate.

Puse receptorul în furcă.

- Era un poliţai, spuse el. N-au terminat încă. Chris e cu ei. Nu cred c-o să mai ţină mult. Ce să facem acum? Nu prea mai are rost să ne culcăm, nu?

între timp, Helen şl Pauline se duseră să spele vasele. Când terminară, era deja dimineaţă.

- Vine cineva cu maşina. Cred că e Chris.

Ieşiră cu toţii să-l întâmpine. Arăta mai obosit decât de obicei, tras la faţă, cu hainele făcute ferfeniţă, de parcă îşi petrecuse noaptea încercând să-şi croiască drum prin mărăciniş.

George aşteptă nerăbdător ca cei doi să se îmbrăţişeze, după care întrebă :

- Şi-a terminat poliţia treaba?

Chris clătină din cap.

- Nu. Unul dintre gangsteri e încă liber. E vorba de cel care a tras un glonte înspre inspector. Sunt îngrijoraţi, pentru că e înarmat. Asta îl face periculos. Ne-am oferit să-i ajutăm, dar inspectorul ne-a spus să nu ne amestecăm. Ne-a spus că individul e prea periculos. Ar putea lua un ostatic. Ar putea chiar trage într-unul dintre noi.

Pauline îl servi cu o cafea. Acesta o bău recunoscător.

- Chestia ciudată e că l-ai văzut pe individ, îi spuse el.

- Cum aşa?

- Da. E cel pe care l-am văzut umblând după fazani pe câmp în acea zi. Iți aminteşti?

- Desigur.

- I-am identificat maşina. Poliția are un câine, iar indiciul pe care-l are e o jachetă de-a lui.

Urmă un moment de tăcere, cu toții gândindu-se la bărbatul acela care bântuia prin draga lor pădure.

Helen, mai plină de energie ca niciodată, propuse să facă ceva care să le distragă atenția de la aceste evenimente neplăcute.

- Ce-ar fi să facem un mic dejun pantagruelic, aşa cum făceam pe când eram tineri, după vreunul din acele baluri ridicole la care participam şi care țineau toată noaptea.

- Ce mai baluri ! exclamă Chris. Se uită la hainele lui zdrențuite.

- E o idee bună ! spuse George. Sunt flămând ca un vânător.

- Copiilor o să le placă la nebunie, îi spuse Helen Paulinei. îi trezeşti tu în timp ce eu mă ocup de masă ?

Charles şi Margot, treziți brusc din somn, nu se arătară deloc entuziasmați de ideea mamei lor. Nu doreau decât să doarmă în continuare. Văzând că nu poate să-i convingă, Pauline se îndreptă spre dormitorul lui Alan. El se trezea mai

uşor decât fraţii lui.

Peste câteva clipe, cobora treptele cu mare repeziciune. Inima îi bătea cu putere. Trebui să facă un effort pentru a putea lega cuvintele.

- Alan a plecat! S-a îmbrăcat şi a plecat.

- Probabil că e în grădină, spuse Chris.

Dar Alan nu era nici în grădină, nici în casă. Plecase să facă acea « plimbare secretă », aventurându-se cu inocenţă în pădure. Omul căutat de poliţie era şi el tot acolo, liber.

Capitolul 10

Pauline terminase căutările în grădină, fără a da de Alan. Acum intrase în pădure. Nu peste mult timp i se alătură şi Chris. Acesta purta o armă.

- Stai, Pauline ! strigă el. E nebunie curată ce vrei să faci.

- Nu încerca să mă opreşti. E vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

- Draga mea, nu încerc să te opresc. Helen a plecat şi ea în căutarea lui Alan, dar George o însoțeşte. O să mergem împreună. Aminteşte-ți că bărbatul e înarmat.

- Nu prea am cum să uit. Chiar tu ai spus că poate lua oricând un ostatic. Bietul Alan!

- Nu-l va ajuta prea mult pe Alan dacă eşti împuşcată. Rămânem împreună. Nu crezi c-ar fi mai bine să căutăm sistematic ?

- Bine. Ce-ar fi să o luăm mai întâi pe aici?

- Pe unde, mai precis ?

- Cărarea care duce la şanțul lui Grim. Mi-a spus de multe ori că vrea să-l exploreze.

Pauline se mai calmase acum când avea un plan, iar Chris era alături de ea. Pe unde trecu, puse semne. Sus, în copaci, păsările începuseră să cânte, legănate de razele soarelui. Pauline nu putea să vadă frumusețea momentului.

Tăcură, ciulindu-şi urechile pentru a-şi da seama ce se întâmplă. Se auzi o împuşcătură. Apoi, lătratul unui câine.

- Câinele poliției ? întrebă Pauline.

- Se poate.

- Mi s-a părut că e destul de aproape.

O rupse la fugă.

Şanțul lui Ditch putea fi distins clar. în apropierea lui puteau fi zărite urme de paşi.

- Acolo ! spuse Pauline.

- Unde ? îl vezi ?

- Nu. Dar cred că acolo s-ar fi dus. Dacă nu e aici sau prin apropiere.

O voce parcă venită din cer rostea cât se poate de clar :

- Nu are nici un rost. Eşti înconjurat. Aruncă arma şi pune mâinile la spate.

Pauline parcă înlemnise. Credea că aceste vorbe îi erau adresate lui Chris.

Acesta spuse însă cu uşurare :

- E vocea şefului poliției. Are o portavoce. L-au încercuit pe fugar.

- Da, dar unde ? întrebă Pauline.

- Hai să ne urcăm pe movila asta.

Făcură întocmai. De acolo, putură să vadă scena în desfăşurare. Era o mână de bărbați, aproape nemişcați şi încordați la maximum. Toți aveau privirile ațintite asupra unui bărbat scund. Stătea cu spatele la Pauline şi Chris. Purta armă, dar era înconjurat din toate părțile. Până la urmă, căzu în

capcană.

Pauline îşi ţinu respiraţia. Il văzu cum pune arma jos şi ridică mâinile, semn că s-a predat. Imediat, toată lumea se puse în mişcare. Unul dintre poliţişti se duse repede să ia arma. Alţi doi îl imobilizară. Cel care fusese pe urmele lui, se apropie numaidecât cu câinele. Pauline nu se mai uită la scena centrală, pentru că în spatele lor îl văzu pe Alan. Probabil că fusese chiar în faţa bărbatului înarmat.

Plecă imediat spre el. Chris o ajunse imediat din urmă.

- Doamnă, nu aveţi voie să treceţi, spuse un paznic, tăindu-i drumul.

- Il căutăm pe băieţelul acela care e nepotul meu, îi explică acesta.

Ofiţerul de poliţie cu grad superior şi care încă mai ţinea portavocea în mână se apropie de ei şi spuse:

- Deci e de la ferma lui Grim? E băiatul domnului George Addison ? De ce n-are grijă de el? Eraţi acolo când am dat avertismentul, nu?

- Da, aşa e. I-am spus şi fratelui meu. Dar Alan era deja culcat atunci când ne-am întors. Putem să-l ducem acasă acum?

- Imediat. E teafăr. Obişnuieşte să se plimbe prin pădure în zori?

- Nu, îi spuse Pauline. Numai că. A fost o aventură copilărească.

- Ciudat, doamnă. Omul acela rău l-a găsit. Plănuia să-l ia

ostatic, cred. Dar mai e ceva. L-a speriat.

- Cred şi eu! exclamă Pauline. Bietul Alan !

- Nu, doamnă ! Nu asta am vrut să spun. Prietenul nostru cu armă a fost speriat de bietul Alan.

- N-avea cum !

- Aşa am zis şi eu ! Dar chiar aşa au stat lucrurile. Am fost martori. Bărbatul acela se îndepărta de copil, făcând semnul.

- Semnul crucii ! strigă Pauline.

Comisarul, un bărbat înalt şi chipeş, spuse căznit:

- Da, aşa e. Dar de unde ştiţi?

- Cred că Alan şi-a făcut "numărul". Numai el poate explica. Daţi-mi voie să-l aduc.

- Vine şi singur.

Alan mergea printre oameni plin de importanţă.

- Pare capabil să aibă şi singur grijă de el, spuse comisarul, privindu-l cu curiozitate. Se pare că realmente l-a speriat pe omul nostru. Dacă n-ar fi făcut-o, nu prea cred că l-am fi putut aresta fără luptă.. Aţi văzut felul în care a pus arma jos, deşI e genul de persoană care acţionează sub impulsul momentului şi ne-am fi putut aştepta la orice.

- Bună! spuse Alan. Am avut o aventură secretă. Mă duceţi acasă? Mi-e foame.

- Cred că te vei bucura aflând că mami are o surpriză pentru tine. A pregătit un mic dejun special.

- Ce bine !

Comisarul urmări schimbul de replici dintre ei cu interes.

- N-am să stau între tine şi mâncare, tinere. Dar, spune-mi totuşi, ce i-ai făcut omului aceluia?

- A aţintit arma asupra mea, spuse Alan. A spus că mă împuşcă dacă nu-i arăt un drum pe care poată să fugă. Vorbea foarte incorect.

- Ştii, nu e englez.

- Desigur, ştiu asta. Mi s-a părut că vine de pe coasta mediteraneană. Aşa încât am folosit o stratagemă.

- O ce?

- O stratagemă. Nu ştii ce e o stratagemă ?

- Ba da. Dar. Poliţistul rămase fără cuvinte.

- Am un vocabular destul de bun pentru vârsta mea.

- Alan, opreşte-te ! îi şopti Pauline. îl faci să se simtă prost.

- Păi, continuă Alan, privindu-l cu gravitate pe comisar, am început să vorbesc pe diferite voci şi mi-am dat ochii pe spate, ca şi cum aş fi fost în transă. Când am făcut asta în Franţa, mi-au spus că e ceva necurat cu mine. Aşa a crezut şi omul ăsta. Vrei să-ţi fac o demonstraţie?

- Nu, nu chiar acum. Nu-i de mirare ! Du-te să mănânci ceva !

Comisarul se întoarse cu faţa spre Chris şi Pauline.

- în regulă, puteţi să-l duceţi acasă acum. Am să vin probabil mai târziu pentru a clarifica unele lucruri. Va da o declaraţie mult mai coerentă decât oricare alt martor. N-am mai

întâlnit până acum un asemenea copil.

Alan păşi mândru şi neînsoțit de nimeni cât timp era conştient că toată lumea are privirea ațintită asupra lui. După aceea, îşi puse micuța lui mână în aceea a Paulinei.

- Ce idee bună ai avut să-l sperii pe omul acela, spuse Chris.

- Nu numai c-am avut o idee bună, dar m-am şi gândit. Să ştii, Pauline, că mi-a fost teamă. Am fost înspăimântat de-a binelea.

Pauline se uită la el cu înțelegere. Trăsăturile feței lui arătau cât de obosit şi de nervos este.

Alan spuse, cu voce ridicată :

- Mami ! Vreau la mami !

Pauline îl luă în brațe.

- O să mergem la mami cât de repede o să putem, o asigură Chris, sperând că Helen va ajunge acasă înaintea lor.

George era în hol.

- Am dus-o sus. E terminată.

După aceea, adăugă:

- Alan! Dragule, te-ai întors! spuse el alergând pe scări în spatele Paulinei, care-l purta în brațe.

Pauline coborî este câteva minute şi i se alătură lui Chris. Se duseră tăcuți pe terasă.

Charles şi Margot, ținuți din grşeală închişi în casă în timpul căutării fratelui lor, iar acum uşurați, purtau costume de baie.

- Nu-i aşa că e minunat ? strigă Margot în timp ce alerga pe peluză spre piscină.

- E minunat, îi spuse Chris Paulinei. Vreau să spun, Alan cu mintea aceea sclipitoare în trupul acela mic. Mă bucur că sunt un înapoiat mintal.

- Ba nu eşti.

- Ei bine, se pare că am fost suficient de inteligent să te cuceresc pe tine. Deşi n-am să înţeleg niciodată cum.

- Şi eu care credeam că eşti un încrezut! exclamă Pauline.

- Sunt un prost în comparaţie cu Alan. O să ajungă un geniu. Ba nu, e deja.

- Da, dar dincolo de asta e un copil sănătos şi normal.

- Oare şi-a revenit ? întrebă Chris cu nelinişte. Ştii, după căderea aceea nervoasă.

- Nu i-aş spune chiar aşa. Şi-a păstrat calmul şi şi-a folosit mintea într-o situaţie de criză, dar a trecut prin momente şocante. Avea nevoie de îmbrăţişări şi de sărutări ca oricare alt ştrengar de vârsta lui.

- Nu la şase dimineaţa, nu ?

- Ba chiar la şase dimineaţa. Aminteşte-ţi că ne vom căsători, aşa încât ar trebui să te obişnuieşti cu lucruri de genul ăsta.

Sfârşit

5